

Cuồng Thú - Bắg Long

Contents

Cuồng Thú - Bắg Long	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	11
6. Chương 6	14
7. Chương 7	17
8. Chương 8	37
9. Chương 9	38
10. Chương 10	39
11. Chương 11	40
12. Chương 12	41
13. Chương 13	43
14. Chương 14	45
15. Chương 15	46
16. Chương 16	48
17. Chương 17	49
18. Chương 18	50
19. Chương 19	52
20. Chương 20	53
21. Chương 21	54
22. Chương 22	55
23. Chương 23	57
24. Chương 24	58
25. Chương 25	60
26. Chương 26	61
27. Chương 27	62
28. Chương 28	64
29. Chương 29	65
30. Chương 30	66
31. Chương 31	68
32. Chương 32	69

Cuồng Thú - Bắg Long

Giới thiệu

Edit gia: Lãnh Beta: Tử HoaThể loại:hiện đại đô thị, vườn trường, tội ác, 1vs1, cường công cường th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-thu-bang-long>

1. Chương 1

Hôm nay là một ngày nắng hè chói chang. Ánh mặt trời vô tình chiếu rọi xuống mặt đất, bầu trời quang đãng không một rặng mây... Thời tiết khắc nghiệt như vậy, hẳn nên đi hồ bơi thống khoái bơi lội mới đúng...

Tôi tùy tiện ngồi dưới đất, không sợ cái quần bò hàng hiệu có thể ô uế, lấy trong túi ra gói thuốc lá nhãn nhúm. Tôi cầm lấy một điếu thuốc, cố gắng thử lấy bật lửa châm nó, một lần, hai lần, ba lần,...

Ngón tay run run, không thể khống chế cái bật lửa! Tôi tức giận đến phun điếu thuốc, dùng sức ném cái bật lửa ra xa. Nó rơi xuống nền nhà tạo ra tiếng vang thanh thúy.

Đây là vùng ngoại ô cách nội thành khoảng hai tiếng đồng hồ, vị trí tôi ở, là lâu ba tòa nhà đã hoang phế từ lâu.

Tòa nhà này là căn cứ bí mật của tôi cùng hai tên bạn tốt. Bọn tôi sẽ ở đây chờ rửa thầy cô trong trường học, oán thán cha mẹ đối đãi bất công với con cái, cũng sẽ ở đây uống rượu sướng hoài, hát ca mua vui không để ý trời đất.

Nơi đây là thiên đường, nhạc viên của riêng ba chúng tôi, mà tôi, vừa mới ở đây giết một người, giết bạn tốt của tôi – Sở Lăng.

Lúc này, thi thể Sở Lăng phảng phất giống như quần áo rách nát bị người ta vứt bỏ nằm trên mặt đất. Đầu hắn ồ ồ toát ra máu tươi nhuộm đỏ khuôn mặt tuần tú. Biểu tình trên mặt cứng ngắc, đôi mắt trừng thực to, như muốn rơi ra khỏi hốc mắt...

Cách đây không lâu, tôi thiếu chút nữa đã bị Sở Lăng cường bạo. Tôi nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới, Sở Lăng lại lấy ánh mắt nhìn phụ nữ mà nhìn tôi. Sáng nay, Sở Lăng hẹn tôi tới đây, nói là có chút việc muốn thảo luận với tôi, bởi vì là việc tư, hy vọng tôi đừng nói cho người khác... Đối với anh em tốt của mình, tôi không hề may mắn nghi ngờ hắn, dù sao ở nhà cũng không có việc gì làm, đem ngày nghỉ cuối tuần hiếm hoi tặng cho Sở Lăng cũng không vấn đề gì.

Tôi không nghĩ vừa đến nơi này, nói không được mấy câu, sắc mặt Sở Lăng lại đột nhiên đại biến. Hắn đè tôi xuống, dùng sức xé mở quần áo tôi, đem cánh tay ghê tởm của hắn đến hạ thể tôi vuốt ve. Tôi chịu đủ kích quá lớn, ngăn một hồi lâu...

Sau khi lấy lại tinh thần, tôi xuất phát từ bản năng điên cuồng dẫy giụa. Đầu gối Sở Lăng ngăn chặn hai chân tôi, ý đồ dùng quần áo trói chặt hai tay tôi. Tôi nhân cơ hội đánh hắn một quyền, đẩy thân thể hắn ra, chật vật đứng lên muốn chạy trốn. Hắn lại đem tôi áp xuống, một phen xả hạ quần tôi, đem ngón tay vói vào nơi đó... của tôi... Con mẹ nó, đừng hỏi tôi là ở đâu!

Trong lúc cuồng quít tôi tùy tay nắm lấy một khối đá đánh vào huyệt thái dương của Sở Lăng... Sở Lăng trừng mắt, giống như con rối bị cắt đứt dây, chậm rãi lấy một tư thế kỳ quái ngã trên mặt đất.

Sau đó, tay Sở Lăng run run chống xuống, làm như muốn đứng lên. Hắn thử vài lần, sau khi đứng dậy, liền huy động tay chân, từng bước từng bước đi về phía tôi.

Khi đó ánh mắt Sở Lăng quỷ dị tối đen, trên mặt hiện lên sắc đỏ bệnh hoạn, không ngừng nói: “Phỉ, Phỉ, tôi thích cậu. Tôi thật sự thích cậu. Cậu đừng sợ tôi...”

Khi nghe lời nói thâm tình kia, chỉ khiến tôi rùng mình một cái, cả người đều nổi da gà!

Muốn ói! Thật sự rất muốn ói! Tên Sở Lăng này mẹ nó cư nhiên là biến thái đồng tính luyến ái? Uống công tôi thật sự xem hắn là bạn tốt, trong đầu hắn lại nghĩ làm cách nào đem tôi áp đảo, làm chuyện ác độc này với tôi sao?

Nghĩ tới nỗi thống khổ bị người anh em phản bội, tôi giận điên lên, cầm khối đá một lần lại một lần, giống như phát cuồng đánh vào Sở Lăng!

Chờ khi tôi tỉnh táo lại, Sở Lăng đã hoàn toàn biến đổi, máu tươi của hắn cũng nhiễm đầy toàn thân tôi. Tôi sợ tới mức buông mạnh khối đá, thân thể mất đi trọng tâm ngã ngồi xuống...

Nhìn thân thể Sở Lăng mất đi sức sống, tôi không khỏi dùng hai tay lạnh toát che lại mặt mình, thân thể kịch liệt run rẩy.

Tôi đã giết người.

Làm sao bây giờ? Tôi nên làm gì bây giờ? Tôi đã giết người!

Chuyện này không giống chuyện đánh nhau trước kia, bị giám thị cảnh cáo, bị bà già néo tai mắng to mà thôi a!

Nên đi tự thú sao?

Ha ha, nói là vì bảo vệ trinh tiết, cho nên mới không cần thận xử lý bạn tốt của mình sao?

Đánh một chút thì nói là ngoài ý muốn, đánh hơn mười cái, đem đầu hắn đánh cho móp méo vài chỗ, óc cũng tràn ra chung quanh còn có thể nói là tôi không cần thận sao?

“Buồn cười, rất buồn cười...” Tôi đem mặt vùi vào đầu gối, cuồng loạn cười to, lớn tiếng mắng: “Mẹ nó, tên biến thái Sở Lăng này, đã chết còn muốn tạo thành phiền toái cho tao...”

Không được... Tôi tuyệt đối không thể đi tự thú, không thể bị cảnh sát bắt. Tuy rằng tôi còn vị thành niên, hình phạt có vẻ nhẹ, nhưng nhất định sẽ bị bắt vào trại giáo dưỡng. Tương lai của tôi coi như xong!

Ông già bị tai nạn giao thông chết. Bà già chỉ có thể dựa vào đứa con trai độc nhất là tôi sau khi tốt nghiệp kiếm tiền dưỡng bà. Nếu tôi bị bắt, không chỉ tôi xong đời, thân là mẹ của tội phạm giết người vị thành niên, tương lai bà thế nào cũng bị người khác xem thường, sống trong sự khinh bỉ của xã hội lay lắt qua ngày...

Tôi quay đầu, mờ mịt nhìn ánh nắng chiếu vào nội lâu (trong tòa nhà), tự nhủ nói: “Thời tiết thật sự nóng quá a...” Mơ hồ nhớ tới, sáng nay dự báo thời tiết hình như có đề cập qua, nói là hôm nay nhiệt độ sẽ cao tới 39 độ...

Không một âm thanh, bốn phía quanh tôi bao vây bởi tầng tầng yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở và âm thanh trái tim loạn nhịp là rõ ràng đến vậy.

Hết thấy đều là mơ thì tốt rồi.

Chuyện Sở Lăng muốn cưỡng bạo tôi...

Chuyện tôi giết Sở Lăng...

Nhắm mắt lại, mở mắt ra, nhắm mắt lại, mở mắt ra, lặp lại động tác này vô số lần, tôi rốt cục tiếp nhận sự thật – tôi, giết Sở Lăng rồi.

Nhìn Sở Lăng nằm trong vũng máu, tôi kéo kéo khóe miệng, cười khổ nói: “A, quả nhiên không phải mơ, là thật, đều là sự thật...”

Nhẹ nhàng lấy tay gạt đi mái tóc khẽ nhai mồ hôi, cứ như vậy bỏ chạy? Dù sao Sở Lăng hấn sẽ không nói cho người khác biết hôm nay hấn hẹn tôi ra gặp mặt... Bất quá...

Tầm mắt của tôi hướng ngoài cửa sổ – nơi này, là địa điểm bí mật của ba chúng tôi, Sở Lăng chết ở đây, “hấn” nhất định đoán được tôi có liên quan đến chuyện này...

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại đột ngột vang vọng trong căn phòng yên tĩnh. Tôi hoảng sợ, nhìn theo phương hướng phát ra tiếng chuông, là từ bộ quần áo đã bắt thành hình dạng của tôi vọng lại... Chậm rãi lấy ra cái di động siêu mỏng khéo léo, ba một tiếng bật nắp, thấy trên màn hình hiển thị – là điện thoại “hấn” đánh tới.

Hít một hơi thật sâu, tôi giương ngón trỏ, ấn nút tiếp cuộc gọi màu lam.

“Alô...”

“Là tôi, đã có chuyện xảy ra, có liên quan tới tôi – ” Thanh âm của tôi, ngay cả chính tôi đều nghe thật khàn khàn. Tôi hắng giọng một cái, nuốt một ngụm nước bọt: “Tóm lại, bây giờ cậu có thể lại “căn cứ bí mật” được không? Đừng hỏi gì hết, cũng đừng nói với bất luận kẻ nào, đi một mình tới đây...”

Nắm chặt di động, thanh âm tôi nghẹn ngào: “Coi như tôi xin cậu, mau tới, cậu tới đây nhanh lên...”

2. Chương 2

Một chiếc BMW màu trắng, hấp tấp ngừng lại trước tòa nhà, bước xuống xe, là một thiếu niên dung mạo đoan chính, thân hình rắn chắc thẳng tắp, tuổi xấp xỉ tôi. Kỹ xảo lái xe của hấn rất tốt, nếu không phải vị thành niên, hấn sớm có thể thi bằng lái.

Hấn, chính là một người anh em khác của tôi, Bạch Phong Dao.

Nghe nói trong trường học có rất nhiều nữ sinh thầm mến Bạch Phong Dao, còn nói cái gì hấn có khí chất giống như vương tử cổ đại châu Âu.

Gia cảnh Bạch Phong Dao so với tôi cùng Sở Lăng tốt hơn nhiều, trong nhà hấn mở công ty riêng, còn mở mấy chi nhánh, là một tiểu thiếu gia, nhưng hấn không ngạo mạn giống bọn công tử nhà giàu, luôn ôn nhu cười, thành tích học tập cũng tốt, mọi người thường ca ngợi hấn phản ứng nhanh nhẹn, có năng lực, gặp biến không sợ hãi.

Hấn đứng ở cửa nhìn xung quanh, rốt cuộc ở một góc âm u phát hiện tôi, hấn hơi mỉm cười, nói: “Làm sao vậy? Sao lại vội vã tìm tớ như vậy?”

Tôi không nói gì đứng dậy, vẻ mặt hấn rõ ràng ngạc nhiên, cuống quýt bắt lấy tay tôi hỏi: “Tại sao toàn thân cậu đều là máu? Còn không mặc quần áo?”

Tôi cười khổ nói: “Tôi... Phong Dao, chúng ta, chúng ta là anh em tốt đúng không?”

Bạch Phong Dao không chút do dự gạt đầu: “Đương nhiên... Có người tìm cậu gây chuyện sao? Nói cho tớ biết, tớ thay cậu trút giận!”

Tôi lắc đầu: “Không phải... Không phải có người gây chuyện với tôi...” Tôi rút lui vài bước, quay đầu nói: “Cậu theo tôi lại đây...”

Bạch Phong Dao không hỏi gì, trầm mặc đi theo phía sau tôi, chậm chậm đi tới, trong lòng thấp thỏm lo âu... Tôi đem hấn lên lầu ba.

Thấy được thi thể Sở Lăng nằm trên mặt đất, Bạch Phong Dao nhăn mi.

“Đây là Sở Lăng?”

“Ừ...” Tôi nuốt một ngụm nước bọt, cất tiếng nói: “Hắn, hắn thế nhưng cường bạo tôi... Tôi một mạch đứng lên liền...”

Bạch Phong Dao một câu cũng không nói, lẳng lặng nghe tôi giải thích, cũng không dùng ánh mắt lợi hại trừng tôi, ánh mắt hắn nhìn tôi, vẫn thân tình như cũ, làm cho trái tim bất an của tôi dần dần vững vàng hơn.

Tôi thấp giọng hỏi: “Phong Dao... Cậu sẽ báo cảnh sát sao...”

Bạch Phong Dao trầm mặc nhìn tôi, sau một hồi, hắn thở dài một hơi: “Cá tính này của cậu, thật sự cần sửa lại...” Hắn dùng ngón tay sờ sờ vùng máu, nói: “Còn không có làm...” (Ý là Phỉ còn chưa bị xxx)

“Phong Dao?”

Nhiệt độ vẫn cực nóng như cũ, mồ hôi của tôi lại chảy xuống.

Hắn cầm lấy khối đá nhiễm máu, nói: “Cậu dùng cái này đánh hắn sao?”

Tôi nhát gan gật đầu.

Bạch Phong Dao bình tĩnh nói: “Tòa nhà này không bị cắt nước, cậu đi vào WC tẩy sạch đi, tẩy luôn cả vết máu... Phía sau cốp xe có quần áo của tớ, cậu đổi quần áo xong đem quần áo của cậu cùng khối đá này để trong xe tớ.” Hắn giao cho tôi cái chìa khóa xe hắn.

“Cậu thì sao?”

“Đừng lo lắng... Tớ chỉ là muốn suy nghĩ một chút nên xử lý nơi này như thế nào.”

“Ừm...”

“Mau đi đi.”

Tôi gật gật đầu, theo lời Bạch Phong Dao chạy vào WC, trong WC cũ kỹ phát ra mùi vị kỳ dị, tôi mở vòi nước, bắt đầu tẩy trừ vết máu trên người mình, ngay cả tóc cũng gội sạch.

Sau khi tẩy, tôi chạy xuống lầu, nhìn bốn phía chung quanh, xác định không có nửa người mới mở thùng xe ra, đem khối đá bỏ vào, thay quần áo của Bạch Phong Dao.

Dáng người Bạch Phong Dao cùng tôi không khác nhau lắm, chỉ là chân dài hơn tôi một chút, bắt quá so với cái quần bò ướt đầm, vẫn là mặc quần áo khô mát thì thoải mái hơn.

Tôi quay lại lầu ba, ở trên đó lúc này có một túi plastic màu đen gấp khúc. Cái túi màu đen này nhìn rất quen mắt, là cái chúng tôi đặt ở đây dùng để vứt đồ bỏ đi.

Mà Bạch Phong Dao lúc này đang đổ nước lên vùng máu, dùng quần áo bị xé nát của tôi đến WC lấy thuốc tẩy rửa.

“Phỉ, cậu đem cái thùng nước lại đây.”

Đem thùng nước tới tới lui lui bốn năm lần, mới đem máu loãng trên sàn rửa sạch, Bạch Phong Dao lại vào WC lấy ra hai cái bàn chải sắp hư, lại đổ nước, ý bảo tôi cùng hắn chà sát sàn nhà.

Đổ nước vài lần, vết máu phía trên đều rửa sạch sẽ, trừ bỏ còn chút ẩm ướt, cơ hồ nhìn không ra dị trạng.

Bạch Phong Dao còn rất cẩn thận tuần tra từ lầu ba đến lầu một, cầm vải ướt và thuốc tẩy rửa, lau toàn bộ những nơi bị máu dính vào, nhất là những chỗ có dấu chân dính máu lại càng dùng sức.

“Theo nhiệt độ hôm nay, nước này sẽ khô rất nhanh... về sau, sẽ nhìn không ra.” Hắn nhẹ giọng nói.

Tôi mệt mỏi ngồi dưới đất, nhìn túi plastic màu đen: “Kia... Thi thể Sở Lăng làm sao bây giờ...”

Bạch Phong Dao hồ hững nói: “Tớ sẽ giải quyết.”

Tôi cười khổ: “Giải quyết như thế nào?” Xử lý thi thể là một vấn đề lớn.

“Tớ có biện pháp... Không có thi thể, Sở Lăng xem như mất tích... Lấy tuổi tác chúng ta, phía cảnh sát sẽ nghĩ Sở Lăng bỏ nhà đi linh tinh, sẽ không nghĩ gì khác.”

Cơ thể tôi run lên một chút, khiếp đảm hỏi: “Cảnh sát... sẽ hỏi chúng ta sao?”

Bạch Phong Dao liếc mắt nhìn thi thể một cái, nói: “Phải, họ sẽ làm theo lễ thường tới hỏi chúng ta có biết nơi Sở Lãng sẽ đi không... Chúng ta là bạn tốt nhất của hắn, nhất định sẽ đến hỏi chúng ta.”

“Tôi nên nói như thế nào? Nói tôi không biết sao?”

Bạch Phong Dao lắc đầu: “Không, phải nói... Hôm nay hắn có hẹn với chúng ta, đem nơi này nói ra cũng không sao... Nói hắn có chuyện muốn cùng chúng ta thương lượng, nhưng sau khi đến đây, hắn lại không nói, chỉ là thoạt nhìn rất buồn rầu... Sau đó cái gì cũng không nói cho chúng ta biết, liền tạm biệt chúng ta.”

“Cảnh sát sẽ đến nơi này... tra sao?”

“Có lẽ có, cũng có lẽ không.” Bạch Phong Dao sắc mặt không thay đổi, lấy âm điệu ôn lành nói với tôi: “Yên tâm đi, cảnh sát không có lý do gì hoài nghi chúng ta giết Sở Lãng. Cậu chỉ cần duy trì thái độ bình thường, cứ đi đến trường, muốn gì thì làm đó, muốn đánh nhau thì đánh nhau... Trước khi cảnh sát tới, cũng có thể gọi điện thoại, hỏi Sở gia một chút xem Sở Lãng xảy ra chuyện gì, làm chuyện mà thân làm bạn tốt như chúng ta nên làm, nên quan tâm...”

“Nếu thi thể...”

“Sẽ không bị phát hiện, yên tâm đi.”

“Phong Dao... Cậu tính xử lý hắn như thế nào?”

“Đem hắn... Cậu... Cậu đừng biết thì hơn, phương pháp của tớ, cậu sẽ không muốn biết.”

“Cậu nói cho tôi biết.”

Bạch Phong Dao nhìn tôi, nheo mắt nói: “Tớ tính đem thi thể cắt ra, dùng máy trộn bê tông giã thành thịt vụn... làm như thức ăn đút cho heo ăn.”

Tôi đầu vầng mắt hoa, nghĩ muốn ói: “Đem Sở Lãng, Sở Lãng hắn...”

Bạch Phong Dao nói: “Không có thi thể, mới không có vụ án giết người, thi thể Sở Lãng bị phát hiện, hậu quả rất nghiêm trọng.” Hắn nhìn sắc mặt trắng xanh của tôi, thở dài một tiếng, nói: “Việc này cứ để tớ làm đi...”

Tay tôi nắm chặt, cúi đầu, cắn môi nói: “Thực xin lỗi... Phong Dao... Thực xin lỗi...” Cự nhiên lời cả Phong Dao xuống nước, tôi thật là...

Hắn vò vò tóc tôi, ôn hòa nói: “Không sao, không có việc gì, cậu yên tâm đi... Tớ nghĩ hôm nay cậu tạm thời đừng trở về, sắc mặt cậu kém như vậy, bị mẹ cậu hỏi đến sẽ không tốt lắm...”

Tôi gật đầu thuận theo.

3. Chương 3

“A lô, bác gái à? Con là Phong Dao. A Phi bây giờ đang ở chỗ con. Hôm nay có thể cậu ấy sẽ ở lại đây... Cậu ấy? Cậu ấy đang trong WC...” Bạch Phong Dao lưu loát nói: “Không có gì, dù sao chỗ con cũng có quần áo để cậu ấy tắm rửa, chờ đến sáng mai, con đưa cậu ấy trở về thay đổi đồng phục thì tốt rồi... Không phiền toái, con sống một mình, có a Phi ở đây với con con rất vui...”

Tôi lẳng lặng ngồi trên bàn cơm, ăn cơm trứng chiên và chân giò hun khói Bạch Phong Dao vừa nấu, tay nghề của hắn vốn chỉ dùng một chữ “tệ” để hình dung, nhưng dưới hai năm “dạy dỗ khắc nghiệt” của tôi, hắn ít nhất có thể nấu được vài món. Ác, tôi sẽ không nấu cơm, tôi là nam tử hán kiên quyết “quân tử xa bao trù” (quân tử không vào bếp), cái tôi gọi là “dạy dỗ khắc nghiệt”, là thường thường chạy đến nhà hắn, đói bụng liền nghênh ngang gọi hắn nấu cơm. Lúc đầu Bạch Phong Dao liền kêu thức ăn bên ngoài, chờ sau khi tôi ăn ngán, cho dù là mua bên ngoài tôi cũng không ăn, đói bụng lại bám hắn, hắn chịu không được

“công phu đeo bám” của tôi, rốt cuộc vì anh em, nghĩa vô phần cổ xuồng bếp, luống cuống tay chân trả giá lần đầu tiên trên quý của hân...

Hôm nay trừ bỏ ly sữa bữa sáng, tôi không có nếm qua thứ gì khác... Theo lý mà nói, hiện tại tôi hân là rất đói bụng mới đúng...

Bụng cảm thấy trống trơn, nhưng lại ăn không vô... Đây là cái gọi là nuốt không trôi sao?

Bạch Phong Dao ân cần hỏi thăm mẹ tôi vài câu, treo điện thoại, hân nhìn tôi chỉ ăn mấy miếng lại không ăn nữa, ngồi xuống mỉm cười hỏi tôi: “Phỉ, sao lại không ăn?”

Tôi buong thừa, vô lực lắc đầu nói: “Tôi ăn không vô...”

Bạch Phong Dao lấy một chén canh nóng hầm hập cho tôi: “Nếu ăn không vô, thì uống chút canh đi? Là canh cá cậ thích uống...”

“Ừ...” Tôi nhận lấy, chậm rãi uống từng ngụm từng ngụm.

Bạch Phong Dao bật cười lắc đầu nói: “Hiếm thấy cậ uống nhả nhận như vậy.”

Dĩ vãng, tôi vừa tiếp nhận, là uống ngay một ngụm, sau đó kêu lên với Bạch Phong dao đầu lưỡi tôi nóng, bắt hân đi mua kem cho tôi hạ nhiệt độ...

Hết cách, lòng tôi đột nhiên dâng lên tức giận, oán hận đem bát canh hất về phía hân!

“Đủ!”

Tôi một cước đem về mặt ngọc nhiên của Bạch Phong Dao đập đổ, nhảy lên trên người hân, nắm cổ áo hân oán giận hô: “Vì sao cậ có thể bình tĩnh như vậy? Tôi đã giết người! Tôi đã giết người! Tôi giết anh em tốt – Sở Lăng của chúng ta!”

“...”

“Bằng không... cậ muốn tố làm gì đây?” Bạch Phong Dao cười trào phúng nói: “Đi báo cảnh sát tới bắt cậ sao? Cậ muốn tố làm như vậy sao?”

Động tác của tôi đông lại, sắc mặt tái nhợt: “Tôi...”

Hai tay bắt lấy Bạch Phong Dao, kịch liệt run rẩy không thể khống chế... Tôi cảm nhận được một nỗi sợ hãi thật sâu sắc, từ bên trong cơ thể dâng lên.

Nếu Bạch Phong Dao đi báo cảnh sát, tôi đây...

Tôi cắn môi, nước mắt kích động rớt xuống: “Phong Dao... Tôi đã giết người... Tôi rất sợ... Cậ đừng bán đứng tôi được không? Cậ đừng nói cho người khác biết tôi đã giết người được không? Phong Dao...” Tình thần tôi gần như thác loạn, chỉ hiểu được phải liều mạng nói với Bạch Phong Dao, cầu hân giữ bí mật...

Bạch Phong Dao đem đầu tôi áp chế, tựa vào bờ vai hân, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu tôi, chậm rãi nói: “Đừng sợ, Phỉ, không phải sợ... Tố sẽ không nói cho bất cứ ai... Cậ không cần lo lắng tố sẽ phản bội cậ, tố không phải nói muốn thay cậ xử lý Sở Lăng sao? Nói như vậy, tố cũng phạm tội hủy hoại thi thể... Tố với cậ, cùng là tội phạm...”

Tôi bất an hỏi lại: “Thật vậy chẳng? Cậ thật sự sẽ không nói với người khác sao?”

Bạch Phong Dao nâng mặt tôi lên, ánh mắt hân vẫn bình tĩnh như cũ, tươi cười vẫn ôn nhu như vậy: “Thật sự, tố cam đoan với cậ, mặc kệ sử dụng thủ đoạn nào cũng được, tố tuyệt đối sẽ không để cậ gặp chuyện không may.”

Tôi không chớp mắt theo dõi ánh mắt hân: “Cậ cam đoan?”

“Tố cam đoan.”

“...”

Tôi rốt cuộc thở dài nhẹ nhõm.

Bạch Phong Dao nói thật, tính hấn cũng không qua loa như tôi, lúc đó tìm hấn, là quyết định chính xác... Tôi biết, cho dù toàn bộ mọi người trên thế giới bán đứng tôi, cũng chỉ có hấn, chỉ có hấn sẽ không bán đứng tôi.

Đây là một loại tín nhiệm không hề tồn tại, nhưng tôi luôn tin tưởng trực giác của mình.

Bạch Phong Dao, sẽ không phản bội tôi.

“Được rồi, cậu tính nằm trên người tớ bao lâu? Cậu không nặng, nhưng cũng không phải nhẹ, Phỉ, cậu cũng đừng tra tấn “bạch trăm kê” (một món gà) như tớ chứ.” Bạch Phong Dao mỉm cười nói với tôi.

““Bạch trăm kê”, hừ hừ, cậu tốt nhất là như vậy.” Tôi khinh thường hừ một tiếng mới đứng lên.

Bạch Phong Dao thường xuyên rèn luyện thân thể, bờ vai của hấn so với tôi rất kiên cố, cơ thể cũng tương đối rắn chắc. Lần đầu tiên tôi cùng hấn gặp mặt, liền cùng nhau đánh một trận. Hấn có học Hợp Khí Đạo (hapkido), lúc trước tôi thua hấn vì một chiêu quật qua vai, chiêu kia thật suýt, ký ức thảm bại của tôi đến nay hầy còn mới mẻ.

Bạch Phong Dao cười khở sở sờ quần áo hấn, nói: “Nhờ phúc của cậu, tớ lại được đi tắm lần nữa.”

Tôi hất đầu nói: “Không cần cảm ơn.” Hai tay tôi cắm vào túi quần, nhảy dựng lên chạy đến phòng khách, chỉ vào cái tivi lớn nằm trong phòng khác nói: “Phong Dao, tôi muốn chơi PS2.”

Bạch Phong Dao than một tiếng, nói: “Cậu muốn chơi cái gì?”

Tôi trực tiếp sảng khoái nói: “PS2.”

Hấn nhíu mày: “Không phải đã chơi năm sáu lần sao, sao còn không chán?”

Tôi bĩu môi nói: “Không chơi được kết cục đại hoàn mỹ tôi không cam lòng.”

Hấn cười khở nói: “Tớ không phải nói tớ có mua phần mềm hỗ trợ sao? Cậu cho chạy phần mềm hỗ trợ là được.”

“Là người chơi chuyên nghiệp phải dựa vào chính mình, dựa vào phần mềm hỗ trợ chơi sẽ không có gì vui, hừ, cậu thay tôi mở nhanh lên là được rồi, sau khi chuẩn bị tốt, đi ra ngoài mua giùm tôi mấy hũ kem sữa tươi.”

Bạch Phong Dao bên lấy ra PS2 đặt ở ngăn tủ bắt đầu mở, bên bắt đắc dĩ cười nói với tôi: “Rồi rồi rồi, thỉnh đại lão gia chờ một chút, tôi đây lập tức liền chuẩn bị tốt cho ngài.”

Buổi tối hôm đó, Bạch Phong Dao cùng tôi chơi suốt đêm, lúc này, chúng tôi cũng chưa bàn lại chuyện của Sở Lăng, sau đó đại khái khoảng hai giờ sáng, Bạch Phong Dao đi ra ngoài một chuyến, về phần hấn vì sao đi, tôi không hỏi, hấn cũng không nói.

Chỉ là, tôi rất rõ hấn đi ra ngoài làm cái gì.

4. Chương 4

Một tội phạm giết người, hấn nên có cảm xúc gì?

Tôi đã từng phản nộ, từng sợ hãi, từng bất an ... Hiện tại, tôi lại dị thường bình tĩnh.

Tôi như vậy, xem như là người bình thường đi?

Đồng hồ báo thức vào lúc sáu giờ rưỡi liền vang lên, tôi đang ngủ thoải mái thì bị một tiếng chuông điên cuồng “hù chết người không đền tiền” đánh thức, trong lúc thần trí mơ mơ hồ hồ, tôi vươn tay mò mẫm cái đồng hồ, bấm một cái... Một sáng sớm an tường yên tĩnh ... Tôi trở mình, tiếp tục đại nghiệp ngái ngủ của tôi.

Chu công, ngài là lão công công đáng yêu, mê người nhất trên thế giới này...

“Phỉ, rời giường, Phỉ...”

Tôi vùi đầu trong chăn, cố gắng ngủ, cùng chu công chém giết phần khích trên bàn cờ. Bạch Phong Dao chưa từ bỏ ý định thôi đẩy tôi, câu trả lời của tôi là một cước đá bay ra ngoài, chiếu cảm xúc này, hẳn là bộ mặt hần đi?

Bạch Phong Dao ăn đau kêu một tiếng, phỏng chừng bị tôi đá không nhẹ, tôi đã có thể tưởng tượng ra khuôn mặt tươi cười đáng thương không biết làm cách nào với tôi của hần.

“Phỉ, mau đứng lên, cậu còn phải về nhà đổi đồng phục cùng lấy túi xách.”

Tôi nói thầm: “Mỗi ngày là cuối tuần, mỗi ngày là ngày ngủ.”

Hần cười khở: “Phỉ...”

“Năm phút nữa... Năm phút nữa là tốt rồi.” Lại một câu trẻ con thường nói trên giường.

“Không, đi.”

Bạch Phong Dao quyết tâm, kéo tấm chăn, dưới nhiệt độ chỉ có 22 độ, tôi giống như con tôm cuộn lại thân thể, không ngừng cố gắng tiếp tục ngủ.

Thấy thế, Bạch Phong Dao bắt đắc dĩ thở dài, nhẹ tay nhẹ chân đem tấm chăn đắp lại trên người tôi: “Phỉ, cậu đừng ngủ, dậy đi...”

So với bà già nhà tôi hắt một chậu nước lạnh vào đầu, hừ hừ, chiêu số của Bạch Phong Dao không tính là gì. Mỗi lần ngủ nhà hần, Bạch Phong Dao tiêu tốn ít nhất nửa tiếng đồng hồ gọi tôi rời giường.

Nửa tiếng sau, Bạch Phong Dao kéo tôi đến thẳng phòng tắm, tôi đánh răng, hần giúp tôi lấy nước, tôi rửa mặt, hần giúp tôi đưa khăn...

Tiếp theo, dùng năm phút đồng hồ giải quyết bữa sáng Bạch Phong Dao làm, một phần dẫn bánh (trứng) cùng một ly trà sữa, dẫn bánh Bạch Phong Dao làm ăn ngon hơn so với bên ngoài bán, có bỏ thông, bắp, cùng thịt heo mà tôi thích, trà sữa chỉ dùng loại hồng trà cao cấp đặc biệt của hoàng gia pha với sữa tươi vận chuyển trực tiếp từ nông trường.

Bảy giờ mười lăm phút, lên xe, Bạch Phong Dao vọt tới nhà tôi sau hai mươi phút, so với khu nhà cao cấp mà Bạch Phong Dao ở, nhà của tôi nghiêm nhiên chỉ là một cái phòng nhỏ bình thường của giai cấp trung lưu, để tôi giải thích thêm, nhà của Bạch Phong Dao là do ông già hần mua cho, mà nhà của tôi thực đáng thương chỉ là căn phòng đã ở từ hai mươi năm trước.

Tôi ba bước làm thành hai bước chạy đến cửa, nâng tay khí thế muốn đem cửa phá nát: “Mở cửa! Mẹ, mở cửa, đứa con anh tuần tiêu sái của mẹ đã về đây!”

“Đứa con chết tiệt, mày muốn đem cánh cửa cũ kỹ nhà mình phá hư có phải không?” Bà già mở cửa, ác, buổi sáng nhìn đến khuôn mặt như mẹ kế của bà, sẽ làm tôi ăn không tiêu.

“Biết là cũ kỹ, còn không nhanh đổi một cái?!”

Tôi né tránh “ma thủ” muốn nắm lỗ tai tôi của bà, giống như con sóc nhảy vào nhà, chạy vào phòng luống cuống tay chân thay quần áo.

Trong lúc rối ren, tôi còn có thể nghe thấy bà già dùng giọng “Đông Phương Bất Bại” lớn tiếng nói: “Ai a, a Dao a, lại bắt con phải chiều cổ thẳng con hỗn trưởng nhà bác.”

“Không không, nào có chuyện đó, con còn muốn cảm ơn a Phỉ ở lại với con, con ở một mình, có thêm hần, mới không thấy nhàm chán...”

Bà già cười ha ha vài tiếng, hình như dùng “ma thủ” (cánh tay) của bà vỗ vỗ Bạch Phong Dao một chút, tôi dám cam đoan, bà già háo sắc kia còn nhân cơ hội vuốt Bạch Phong Dao vài cái...

“A Dao con thật sự là đứa trẻ tốt, nếu tên tiểu quỷ kia tốt bằng một nửa con, thì đó là phúc bác tu luyện mất ba kiếp.”

“Bác gái, a Phỉ tốt lắm, bác không biết đâu, cậu ấy rất chiều cô con, giúp con rất nhiều, nếu không có cậu ấy, ở trong trường nói không chừng con sẽ bị khi dễ...”

Cấp, tên Phong Dao chết tiết này lại trợn mắt nói dối, có người khi dễ hắn? Không đi khi dễ người khác là tốt rồi... Tôi xấu xa nghĩ, với khuôn mặt tươi cười như vương tử kia mà đi khi dễ người khác, thì người bị hắn khi dễ cũng sẽ bắt đầu mê luyện mà mắc mưu hắn, hắc hắc.

Thay quần áo xong, tùy tay cầm lấy túi xách, tôi chạy ra cửa, thuận tiện chụp lấy cánh tay bà già đang vui vẻ nhéo nhéo khuôn mặt tuần tú của Bạch Phong Dao, cứu vớt Bạch Phong Dao trong nước sôi lửa bỏng.

“Mẹ, mẹ đừng “ăn đậu hủ” Phong Dao được không? Cũng không nghĩ lại mình bao nhiêu tuổi, còn muốn “trâu già gặm cỏ non”?”

Bà già chống hông, chuẩn bị bộ dáng như sư tử Hà Đông rống lên: “ Tao trâu già gặm cỏ non? Đứa con chết tiết này, miệng càng ngày càng tiện...”

Vào thời điểm bà già sắp mở miệng mắng tiếp, Bạch Phong Dao liền lộ ra “chiêu bài” mỉm cười của hắn, lập tức nói: “Bác gái, đã bảy giờ năm mươi rồi, trước tám giờ chúng con phải tới trường, bằng không sẽ bị đánh dấu đi trễ.”

Trễ, đương nhiên sẽ bị ghi cảnh cáo, tôi đã bị hai lần lỗi nặng, kỳ thật có thêm một bản cảnh cáo cũng không sao, nhưng vì tránh được “ma âm” truyền nào của bà già, tôi cũng vội kêu lên muộn rồi, không muốn lại bị huấn luyện viên “chộp cổ”.

Bạch Phong Dao đem xe trực tiếp đậu trước cửa nhà tôi, từ nhà tôi đến trường học rất gần, nếu chạy hết tốc lực, đại khái chỉ cần năm phút là tới nơi, nếu không có chuyện ngoài ý muốn.

Năm tên hung thần ác sát từ bên đường nhảy ra, chặn đường bọn tôi, một đám bọn chúng xoa tay, nghiêng răng nghiêng lợi, trán đầy gân xanh, biểu tình rất giống tôi đã cưỡng gian mẹ hắn mấy trăm lần.

Tên đầu bóng lưng đi đầu hung tợn nói: “Mẹ nó, Dương Phỉ, lão tử xem mày lần này trốn đi đâu?” Tên đầu bóng lưng dương dương tự đắc nắm trên tay mộc côn, hắn là lão đại vùng này.

Tôi khinh thường cười cười: “Chạy? Hắc hắc, cười chết tao, lần trước bị tao đánh đến “hoa rơi nước chảy”, ngay cả giày cũng không kịp nhặt bỏ chạy như chó cụp đuôi là ai a? Dương Phỉ tao đối với hảo ý mời tao tham gia “vận động” của người khác, chưa bao giờ cự tuyệt.”

Nửa đường bị người khác chặn lại, cơ hồ mỗi ngày đều có, Bạch Phong Dao đã quá quen thuộc, hắn dựa vào vách tường kế bên, nhìn nhìn chiếc đồng hồ casio năng lượng mặt trời mới nhất năm nay trên tay hắn, trấn định nói: “Phỉ, tớ cho cậu năm phút.”

“Đàn cá tạp này, ba phút là đủ rồi!” Đánh nhau không chào hỏi, tôi huy quyền vào giữa nhân trung “tiểu đệ” gần tôi nhất a!

Bảy giờ năm mươi bảy phút, nhanh hai mươi giây so với dự tính, tôi dùng hai phút bốn mươi giây giải quyết “đàn cá tạp” không mất này. Bọn họ tuy rằng có trường côn, tôi chỉ có túi xách, nhưng đừng xem thường cái túi xách này của tôi, túi xách của tôi không để sách, mà lại để một cái thiết bản dày hai centimet, như vậy chỉ cần hưởng thẳng nhược điểm của đối phương chém vào, sẽ làm người ta “mùng rở” kêu oa oa.

Túi xách của tôi phòng ngự và công kích đều tốt, lực phòng ngự cao, lực công kích cường, thật là vật tốt khi chuẩn bị đánh nhau bên ngoài.

“Xem ra, thời gian còn rất nhiều, chúng ta có thể chậm rãi đến trường.” Bạch Phong Dao đưa cho tôi một chai nước tăng lực, thời gian hai phút, đủ để hắn đi đến máy bán hàng tự động mua một vài thứ rồi trở về.

Tôi từng ngậm từng ngụm uống sạch chai nước Bạch Phong Dao đưa, đem vỏ chai ném lên đầu tên đầu bóng lưng, ha ha cười nhạo: “Đầu trọc, mày xuất hiện vào ban ngày, thật sự là lãng phí tài nguyên a, mày nên ra khỏi nhà vào ban đêm, dùng “bóng đèn” không sử dụng năng lượng của mày chiếu sáng, có thể thay xã hội tiết kiệm bao nhiêu là tiền a...”

Tôi nghiêng nghiêng đầu, thay đổi sắc mặt, nghiêm trang vỗ tay nói: “Ha ha, thực xin lỗi, tao sai rồi, mày sở dĩ xuất hiện, là vì nạp năng lượng mặt trời, buổi tối mới có thể chiếu sáng.”

“Họ Dương, mày nhớ kỹ cho lão tử, tốt nhất không có ngày mày rơi vào tay tao, bằng không tao liền thao chết mày...” Tên đầu bóng lưỡng bị tôi đánh nằm úp sấp, ngay cả trên đỉnh đầu trụ lủi cũng đỏ lên như màu gan heo, xem ra tức giận không nhẹ, thêm một chút nữa, khoảng cách chảy máu não sẽ không còn xa.

Bạch Phong Dao hừ một tiếng, nhấc chân đá một cái, đem thân thể cực đại của “đầu bóng lưỡng” đá bay. Sức chân của Bạch Phong Dao, chắc chắn, ngay cả tôi đều chịu không nổi, nếu tôi không ở nhà hắn, rạng sáng năm giờ rưỡi hắn sẽ thức dậy, cột mấy khối thiết năm kilôgam vào hai tay hai chân, ra ngoài chạy vài giờ.

Một người có tinh thần rèn luyện như vậy, không đi tham gia mấy câu lạc bộ vận động, thật sự đáng tiếc...

Tôi liếc tên đầu bóng lưỡng một cái khinh thường, vui cười nói: “Phong Dao, cậu nhẹ tay chút, đừng đánh chết người.” Trong mắt hắn phát ra ánh sáng âm độc, nói: “Nhiều lắm là gãy hai ba cái xương sườn, không chết người được.”

Ác, hình như hắn tức giận, sao lại vô duyên vô cớ mà nổi giận vậy? Nhìn bộ dáng hắn xuất thủ, khó trách người ta nói người cả đời ôn nhu một khi tức giận, so với người bình thường còn đáng sợ hơn. Tôi cười hi hi ôm vai hắn, vô cùng thân thiết nói: “Anh em tốt, cậu đừng cùng thứ tạp chủng này so đo, giận dữ vì tạp chủng, đối với thân thể không tốt.”

Tên đầu bóng lưỡng cùng thuộc hạ, sợ Bạch Phong Dao muốn chết, ai ngờ vẻ mặt hắn vô hại, ra tay lại hiểm ác như vậy? Tôi cứ việc đem bọn hắn sỉ vả đến nỗi giống như sống trên đời chính là lãng phí lương thực, bọn hắn cũng đều im lặng, một cái thối (xì hơi) cũng không dám phóng.

Bạch Phong Dao nhẹ nhàng gạt đầu, khôi phục biểu tình ôn hòa thường ngày của hắn, cúi đầu nhìn đồng hồ nói: “Phải, lãng phí quá nhiều thời gian, bốn phút nữa vào học rồi, chạy đi thôi.”

Tôi đến muộn thì không sao, nhưng liên lụy một học sinh ưu tú như hắn bị cảnh cáo thì thật ngượng, chúng tôi bỏ lại đám người của đầu bóng lưỡng, bắt đầu hướng trường học chạy như điên.

“Phong Dao.” Tôi bên chạy, bên thấp giọng nói với Bạch Phong Dao.

“Hửm?”

“Biểu hiện của tôi, ừm... Cậu cảm thấy thế nào?”

Ánh mắt Bạch Phong Dao thật ôn nhu, cười nói: “Tốt lắm... Chính là bộ dáng cậu nên có.”

Tôi nhẹ nhàng thở ra, đáp lại hắn bằng một khuôn mặt tươi cười.

5. Chương 5

Hai phút trước khi tiếng chuông vang lên, tôi cùng Bạch Phong Dao bước vào trường học, tiến vào trường, động tác chúng tôi ngược lại chậm hơn, tôi còn rất lịch sự, tao nhã cùng giám thị “mặt thiết tâm đậu hủ” trực nhật hôm nay hàn huyên vài câu.

Sở dĩ gọi giám thị họ Trương là “mặt thiết tâm đậu hủ”, là vì ông có khuôn mặt chữ điền nhìn như “bắt cầu ngôn tiếu” (không biết nói đùa), nhưng trên thực tế hắn là người rất dễ ở chung, thực chiều cố học sinh có vấn đề như tôi, không giống các giám thị và giáo viên khác luôn ôm thành kiến với tôi, là một trong số ít những người mà tôi tôn kính.

Mới nói không được mấy câu, tiếng chuông vào học thuận lợi vang lên, giám thị Trương sau khi thúc giục chúng tôi chạy nhanh vào lớp, liền cầm lấy sổ ghi chép, đứng ở cổng trường ghi tên học sinh đi muộn, công và tư phân minh, tuyệt không vì bất cứ học sinh nào mà phá lệ.

Hôm nay môn đầu tiên là môn lịch sử, cũng là môn của chủ nhiệm. Căn cứ theo quan sát của tôi, chủ nhiệm phải trong vòng từ năm đến mười phút sau khi chuông vang mới xuất hiện. Cho nên tôi cùng Bạch Phong Dao cũng không chạy, cứ chậm chậm từng bước lên cầu thang, đến phòng học trên lầu hai.

Tiến một bước vào phòng học, tôi cùng Bạch Phong Dao liền phát hiện không khí trong lớp hôm nay rất khác thường, có thể nói là tương đương náo nhiệt. Không giống mọi hôm – khi giáo viên chưa vào lớp, người người châu đầu ghé tai thấp giọng nói chuyện, mà lại quang minh chính đại chia làm từng nhóm nhỏ. Tôi đi đến chỗ ngồi của mình, trước một nhóm nhỏ đang đàm luận sôi nổi.

Tôi mơ hồ nghe thấy mấy nữ sinh nói:

“Thật thảm a, không nghĩ tới hần chết thảm như vậy...”

“Đúng vậy, đúng vậy. Bình thường hần cũng rất tốt tính, không giống loại người sẽ làm người khác ghi hận.”

“Thật không biết là người nào tâm lý biến thái ~”

Những câu phía sau tôi không thể nghe rõ, chỉ biết là giống như sét giữa trời quang, đầu trống rỗng. Trong đầu không ngừng quanh quẩn mấy câu nói kia.

Giống như lại nhớ buổi sáng ngày hôm đó, Sở Lăng mặt đầy máu cổ hết sức đi về phía tôi

~Phỉ, tôi rất thích, rất thích cậu...

Phỉ, đừng sợ tôi được không? Tôi thật sự thích cậu, thích đến nỗi tim đều thất lại...

“Phỉ!”

Bạch Phong Dao thấp giọng quát nhẹ bên tai tôi. Tuy rằng thanh âm rất nhỏ, cũng như sấm bên tai. Tôi lấy lại tinh thần điều chỉnh khuôn mặt không chút huyết sắc, nắm chặt vạt áo Bạch Phong Dao.

“Phong Dao, sẽ không là...” Tôi không dám nói tiếp về sau.

Bạch Phong Dao sắc mặt không chút thay đổi, vỗ vỗ bả vai tôi, thấp giọng trấn định nói: “Tuyệt đối không phải. Cậu yên tâm, đừng hốt hoảng.”

Tôi hiện tại chỉ có thể mù quáng tin tưởng những gì Bạch Phong Dao nói. Tôi hít mấy hơi, bình ổn cảm giác hoảng sợ, nắm tay Bạch Phong Dao, nghiêng ngang ngồi xuống vị trí sát cửa sổ của mình. Bạch Phong Dao ngồi bên phải tôi, Sở Lăng... ngồi phía sau hần.

Ba người chúng tôi từ năm hai quốc trung liền nhận thức. Khi đó chỉ có tôi khác lớp, gọi là lớp hạ, nói trắng ra là lớp tệ nhất. Bạch Phong Dao cùng Sở Lăng cùng lớp, đều là học sinh ưu tú của lớp thượng.

Lúc đầu là tôi khiêu khích Bạch Phong Dao, kết giao với hần. Sau đó lại trùng hợp nhận thức Sở Lăng... Khi đó nghe người khác nói Bạch Phong Dao cùng Sở Lăng không hợp, chỉ cảm thấy thật buồn cười. Hơn bốn năm, tôi nhìn thế nào cũng nhìn không ra bọn họ có chỗ nào không hợp.

Vào năm thứ ba, vì giảm bớt gánh nặng cho bà già, dưới sự “chỉ dạy” miễn phí của Bạch Phong Dao và Sở Lăng, tôi miễn cưỡng “bám đuôi xe” thi vào trường trung học quốc lập nổi tiếng nhất huyện, theo chân bọn họ cùng học một trường.

Tôi từng nghĩ, tình bằng hữu của ba người chúng tôi có thể duy trì đến già. Sau này vẫn cùng nhau tụ hội, hòa thuận vui vẻ, vừa phao trà vừa nói chuyện phẩm dưới tàng cây...

Cho đến khi Sở Lăng phá hủy hết thấy, Sở Lăng, phản bội tình bằng hữu của tôi với hần.

“Hắc, tiểu Khôn, phát sinh chuyện gì? Sao lại náo nhiệt như vậy?” Tôi kéo kéo tiểu Khôn ngồi trước mặt mình.

Tiểu Khôn vốn cũng đang cùng người bên cạnh nói chuyện, vừa nghe tôi hỏi, lập tức thay đổi vị trí, nói với tôi: “Đại ca Dương, đêm qua cậu không xem tin tức sao?”

Nhắc tới ngày hôm qua, lòng tôi lại chấn động một chút, cảm thấy nguy hiểm Bạch Phong Dao lập tức tiếp lời: “Hôm qua a Phỉ ở chỗ tôi chơi game cả ngày, làm cho cả tôi cũng không xem tivi được.”

Tiểu Khôn gật gật đầu. Hần cũng biết tôi thường tới nhà Bạch Phong Dao làm bá chủ: “Khó trách hai người không biết, là chuyện siêu cấp lớn. Hoa khôi trường chúng ta bị người ta chém chết!”

Bạch Phong Dao cả kinh nói: “Hoa khô? Cậu nói Liêu Đông Đình? Sao nàng lại bị chém chết?” Tương phản với sự kinh ngạc của Bạch Phong Dao, trong lòng tôi lại cảm thấy may mắn, thì ra không phải chuyện của Sở Lăng.

Tiểu Khôn lắc đầu, bộ dáng cảm khái nói: “Ai biết? Cũng không biết là loại người nào, cứ nhiên nhẫn tâm giết một cô gái xinh đẹp như vậy. Nghe nói toàn thân bị chém bốn mươi mấy nhát. Mặt là nghiêm trọng nhất, bị chém hai mươi mấy dao, không còn nhìn ra hình dáng gì nữa.” Tiểu Khôn nói xong còn chặc chặc hai tiếng, như cảm thán cho một cô gái xinh đẹp bị chết thảm như vậy.

Sau đó tiểu Khôn còn nói báo sáng nay có đăng tin, nói là đã có kết quả khám nghiệm tử thi. Thời gian Liêu Đông Đình tử vong phỏng đoán khoảng sáu giờ đến tám giờ tối ngày thứ sáu. Căn cứ lời khai của nhân chứng cảnh sát đã tìm được kẻ tình nghi. Tuy nhiên, kẻ đó là ai trước mắt cảnh sát chưa công bố.

Tiểu Khôn đột nhiên lấy ánh mắt cổ quái nhìn về phía tôi: “Đại ca Dương, tôi còn nghĩ cậu cùng nàng chuẩn bị tiến tới, không nghĩ tới... ai!” Hắc khoa trương thở dài một tiếng.

Tôi dùng túi xách đánh nhẹ vào đầu hắn, cười mắng: “Cái gì tiến tới, cô ta và tôi một người trên trời một người dưới đất. Người ta đường đường là hoa khô, thế nào lại để ý tôi?”

“Nè nè, đại ca Dương, cũng không thể nói như vậy!” Tiểu Khôn lắc lắc ngón trỏ, vẻ mặt đứng đắn nói: “Hai tuần trước không phải một mình cậu hạ một đám côn đồ cứu nàng ấy sao? Sau đó hoa khô còn chạy tới lớp cảm ơn cậu, mời cậu đi dạo phố vài lần không phải sao? Bạn tốt của người ta còn nói, hoa khô đối với cậu nhất kiến chung tình, tái kiến ái mộ. Nàng còn nói đại ca Dương trong mắt mọi người tuy rằng là thiếu niên bất lương, nhưng cậu rất có nghĩa khí, có dũng khí, không sợ cường quyền không sợ ác bá. Cậu mới thật là nam tử hán chân chính.”

Tiểu Khôn quay đầu uống một ngụm nước trái cây, nói tiếp: “Nhưng theo tôi thấy, cũng là vì bộ dáng đại ca Dương đẹp trai. Nếu người cứu nàng là một thằng con trai xấu xí, chỉ sợ hoa khô chỉ nhẹ nhàng nói: “Cám ơn cậu đã cứu tôi, tạm biệt.” Tiểu Khôn bên nói bên bắt chước nữ sinh, lấy ngón trỏ để bên má, nháy mắt giả vờ đáng yêu, thẳng đến khi tôi nhìn không được ghê tởm thưởng cho hắn một chưởng.

Nhớ tới nụ cười ngọt ngào của Liêu Đông Đình, đối với nàng kỳ thật tôi không có ấn tượng gì. Lúc trước cứu nàng cũng không phải cố ý. Chỉ là hôm đó bị bà già mắng một trận, tâm tình khó chịu, thấy một đám côn đồ cười thật đáng ghét, tâm trạng lại càng xấu. Siêu cấp khó chịu nhắc chân đá qua, nào có phải anh hùng cứu mỹ nhân gì?

Sau đó tôi cũng nhận lời mời đi với nàng vài lần. Bất quá chỉ là đi kiếm mấy lần xem phim và mấy bữa cơm miễn phí của nàng, nào có hẹn hò gì.

Bạch Phong Dao thở dài: “Thật là, Liêu Đông Đình tớ cũng biết, là một cô gái rất tốt, cũng xứng với a Phỉ, nhưng thật đáng tiếc...”

Tôi cũng phụ họa gật đầu: “Đúng vậy, Liêu Đông Đình thật không tồi.” Trong lòng tiếp một câu: xài tiền rất hào phóng.

Bạch Phong Dao hướng tôi nói: “Khó nghe được a Phỉ khen người khác.”

“Hừ hừ, tôi là nên khen thì khen, không phải tôi cũng khen cậu không ít sao?”

Tiếp tục tán gẫu, ba người bọn tôi lại nói tiếp về vụ huyết án của Liêu Đông Đình, phần lớn là nghe tiểu Khôn nói, dù sao tối qua và sáng nay hắn đều có xem tin tức.

Tiểu Khôn bỗng dừng đi một tiếng: “Vô học lâu rồi, sao Sở Lăng còn chưa đến?”

Bạch Phong Dao quay đầu nhìn thoáng qua chỗ ngồi trống trơn, cũng nghi hoặc nói: “Quái, tiểu tử này bình thường không phải đến sớm nhất sao?”

Tôi cố gắng giả bộ cười trêu chọc: “Sở Lăng không phải là ngủ quên đi? Phong Dao, cậu gọi điện thoại hỏi một chút đi.”

Bạch Phong Dao gật gật đầu, lấy di động từ trong túi xách, đi đến cửa phòng học nhìn nhìn, xác định chủ nhiệm còn chưa đến mới bấm nút gọi.

“Kỳ quái, sao chủ nhiệm còn chưa đến?” Đồng hồ treo phía trên tấm bảng đã biểu hiện qua mười lăm phút so với giờ vào học.

Tiểu Khôn nhún nhún vai: “Sao biết? Nói không chừng đang cùng cảnh sát uống trà.”

“Có cảnh sát đến đây?”

“Chuyện lớn như vậy, đương nhiên cảnh sát sẽ đến trường học tra xét. Tôi thấy có chiếc xe cảnh sát đậu trong bãi giữ xe của giáo viên. Chắc chắn, “bảo mẫu nhân dân” quả nhiên cần lao.” Tiểu Khôn chạy xe đạp đi học. Bãi giữ xe học sinh cách bãi giữ xe giáo viên không xa, khó trách hẳn nhìn thấy xe cảnh sát.

Tôi nhú mày, chủ nhiệm của bọn tôi đâu phải chủ nhiệm của Liêu Đông Đình. Cảnh sát mời chủ nhiệm bọn tôi uống trà làm gì? Nghĩ cũng biết tiểu Khôn chỉ tùy tiện nói vậy, cho nên tôi cũng không hỏi hẳn.

Qua vài phút, Bạch Phong Dao trở lại, hẳn nói: “Di động Sở Lãng không gọi được, bị chuyển đến hộp thư thoại. Tổ gọi tới nhà hẳn, trong nhà hẳn cũng không có người tiếp.”

Sim di động của Sở Lãng đã bị Bạch Phong Dao dùng lửa thiêu cháy, giội vào bồn cầu. Di động của hẳn cũng bị ném vào thùng rác, hôm nay đã bị xe rách thu đi. Bởi vậy di động Sở Lãng không gọi được là đương nhiên. Tuy nhiên, trong nhà hẳn không có người tiếp điện thoại có điểm quái... Ba Sở Lãng là một lập trình viên. Mẹ hẳn là nội trợ. Vào lúc này, ít nhất mẹ hẳn hẳn cũng ở nhà.

Vào ngay lúc tôi cố gắng vận dụng đầu óc tự hỏi, chủ nhiệm của bọn tôi rốt cục cũng bước vào lớp. Chủ nhiệm về mặt khẩn trương, không nhìn phòng học âm ỹ, mà nhìn về phía chúng tôi trước tiên.

“Bạch Phong Dao, Dương Phỉ, các em lại đây với tôi một chút.”

Tôi cùng Bạch Phong Dao nhìn nhau, đoán không ra chủ nhiệm gọi chúng tôi làm gì. Tuy rằng trong mắt nhau đều đồng dạng hoang mang, nhưng chúng tôi vẫn ngoan ngoãn đứng lên, đi theo phía sau chủ nhiệm.

6. Chương 6

Chủ nhiệm đem chúng tôi từ phòng học đến phòng hành chính, đứng trong thang máy, ấn nút lên tầng năm. Chỉ vài giây ngắn ngủi, tôi lại cảm thấy dường như lâu đến dị thường, rất muốn hỏi ông sao lại dẫn chúng tôi đi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm trọng của ông, sau khi há mồm, lại vẫn không thể hỏi ra miệng.

Bạch Phong Dao lấy khủy tay nhẹ nhàng đẩy đẩy tôi, chúng tôi đứng sau lưng chủ nhiệm, nên khiến ông không nhìn thấy. Hẳn dùng miệng ra dấu ba chữ: Phòng hiệu trưởng.

Phòng hiệu trưởng? Tôi không tin liếc hẳn một cái, nghĩ đến Dương Phỉ tôi hoàn toàn không có chút thành tích, thứ hạng to lớn gì, làm sao hiệu trưởng lại nhân sự đến nỗi tìm tôi đến nói chuyện phiếm chứ?

Thấy tôi hoài nghi, Bạch Phong Dao mỉm cười, tôi cảm thấy hẳn cười có điểm quỷ dị. Đinh linh một tiếng, đến tầng năm, khi đi ra thang máy, hẳn lại nhân cơ hội dùng khẩu ngữ nói: phối hợp tốt.

Tôi căn bản không hiểu ý hẳn, nhưng hẳn bảo tôi như vậy, nhất định có lý do của hẳn. Tôi gật nhẹ đầu, tỏ vẻ sẽ chiếu theo lời hẳn nói hành động.

Đúng như Bạch Phong Dao tiên đoán, chủ nhiệm thật sự đem chúng tôi đến phòng hiệu trưởng. Phòng hiệu trưởng trừ bỏ lão hiệu trưởng đầu hói, còn có hai người đàn ông trung niên, tuổi đều trên dưới bốn mươi.

Hiệu trưởng ngu ngốc gật đầu, chủ nhiệm cũng đáp lễ một cái, sau đó giới thiệu chúng tôi với hai gã trung niên đang đứng lên từ sofa: “Sếp Trần, học sinh này là Bạch Phong Dao, đây là Dương Phỉ.”

Cảnh sát mặc thường phục? Tôi có điểm hôn mê, sẽ không là trận đánh buổi sáng kia, đầu bóng lưỡng kéo một đám không phải anh cũng chẳng phải em chạy tới cục cảnh sát khóc lóc đi? Bọn trẻ con đánh nhau thế nhưng xuất động cảnh sát chìm? Ông trời à, không nghiêm trọng như vậy đi?

Bạch Phong Dao giống như lúc bình thường khi đối mặt cùng trưởng bối, thần sắc tự nhiên chào hỏi: “Chào hai vị cảnh sát.” Anh em đều can đảm như vậy, tôi cũng chỉ còn nước “lễ phép” chào hỏi hai vị “bảo mẫu” vĩ đại của nhân dân.

Cảnh sát Trần giới thiệu đồng sự họ Lâm xong, vẫy tay muốn bọn tôi đến ngồi ở sô pha đối diện, chủ nhiệm cũng ngồi xuống bên cạnh Bạch Phong Dao. Lão hiệu trưởng đầu hói cúi đầu dặn dò chủ nhiệm mấy câu, liền phát tay áo đi ra gian phòng dành cho hiệu trưởng của hắn.

Nhìn hai cảnh sát trước mặt, tôi cảm giác trên trán chảy xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

Cảnh sát Trần hòa ái tươi cười: “Cậu Dương không cần khẩn trương, chúng tôi tới chỉ vì có một vài vấn đề muốn hỏi các cậu mà thôi.”

Nghe vậy, Bạch Phong Dao ôn hòa hữu lễ nói: “Xin hỏi sếp Trần có vấn đề gì muốn hỏi?”

Cảnh sát Trần dường như thưởng thức liếc Bạch Phong Dao một cái: “Từ thứ sáu cho tới hôm nay, các cậu có ai gặp qua Sở Lăng – cậu Sở không?” Hắn nói xong, cảnh sát Lâm ở một bên xuất ra một quyển sổ nhỏ, chuẩn bị viết tốc ký.

Nghe vậy, Bạch Phong Dao lộ ra chút biểu tình khó hiểu, bất quá vẫn trả lời: “Có, hôm chủ nhật tuần này.” “Mấy giờ?”

Bạch Phong Dao suy nghĩ một lát, nhìn về phía tôi nói: “Buổi sáng đúng không? A Phi.”

Tôi có điểm khẩn trương, tiếp lời: “Àn, đúng là vậy, tôi nhớ rõ hình như là sau bảy giờ.”

Cảnh sát Trần sắc mặt khê biến, tiếp theo hỏi rất nhiều vấn đề, tỷ như: Gặp Sở Lăng ở đâu, cùng Sở Lăng ở chung bao lâu, Sở Lăng khi đó có gì khác thường không...

Bạch Phong Dao liền đem nội dung chúng tôi thương lượng lúc trước nhất nhất trả lời, tôi cũng phối hợp theo lời hắn nói, cảnh sát Trần còn hỏi một ít chuyện ở trường của Sở Lăng, phương diện này chúng tôi lại dựa theo tình hình thực tế trả lời, chủ nhiệm cũng nói ra cái nhìn của hắn.

Sau khi nghe chúng tôi nói xong, cảnh sát Lâm nói nhỏ: xem ra là một đứa nhỏ không tồi.

Cảnh sát Trần hỏi một câu tiếp một câu, đại khái một giờ sau, tôi càng ngày càng nghi hoặc, trong nghi hoặc còn dẫn theo chút sợ hãi.

Vẫn là Bạch Phong Dao xem đúng thời cơ, mở miệng: “Sếp Trần, có thể hỏi ngài Sở Lăng phát sinh chuyện gì không?”

Cảnh sát Trần rõ ràng dừng lại một chút, nhìn Bạch Phong Dao, lại nhìn nhìn tôi.

“Nghe chủ nhiệm các cậu nói, hai cậu từ quốc trung đã bắt đầu nhận thức Sở Lăng.” Cảnh sát Trần bên nói, bên lấy từ túi ra thuốc lá cùng bật lửa.

“Đúng vậy, chúng tôi nhận thức gần năm năm. Thật ngại quá, sếp Trần, trường học chúng tôi cấm hút thuốc.” Bạch Phong Dao ngăn lại động tác muốn điểm thuốc của cảnh sát Trần.

Phong Dao, không hổ là cậu! Tôi dưới đáy lòng gờ ngón tay cái lên, tán thưởng thái độ bất khuất không sợ cường quyền của Bạch Phong Dao trên tinh thần. Đối với một cảnh sát tuổi đời và tuổi nghề đều thâm hậu, thái độ Bạch Phong Dao vẫn như ngày thường, trên mặt vẫn chưng chiêu bài tươi cười.

Cảnh sát Lâm ha ha cười vài tiếng: “Học sinh giống cậu Bạch như vậy thật hiếm thấy, rất có phong độ một đại tướng, khó trách chủ nhiệm tán dương cậu như vậy.”

Bạch Phong Dao bình tĩnh cười nói: “Không, không phải vậy đâu, chỉ là nội quy trường học quy định như thế, thỉnh sếp Trần thứ lỗi.”

Trong ánh mắt chủ nhiệm hiện rõ thưởng thức cùng khen ngợi đối với Bạch Phong Dao, có một học sinh như Bạch Phong Dao, thân là chủ nhiệm hắn cũng thấy vinh quang.

Cảnh sát Trần cười khỏ đem thuốc lá cùng bật lửa bỏ lại vào túi, bị một học sinh trung học giáo huấn, đây là lần đầu tiên trong cuộc đời cảnh sát hắn gặp phải. Bất quá Bạch Phong Dao không phải vô lý khiêu khích, mà là ẩn nội quy trường học nhắc nhở, vì thế cảnh sát Trần cũng không có ý trách hắn.

“Theo lời khai của các cậu cùng chủ nhiệm, cậu Sở tựa hồ là một người nhiệt tâm, một học sinh chăm chỉ...” Cảnh sát Trần thở dài một tiếng, nói: “Tôi nghĩ, cũng nên nói với các cậu một tiếng, dù sao ba người các cậu là bạn tốt, cậu Sở rất có khả năng sẽ liên lạc với các cậu...”

Bạch Phong Dao sắc mặt khê biến: “Sếp Trần, không phải... cảnh sát các vị hoài nghi Sở Lăng có liên quan đến cái chết của Liêu Đông Đình?”

Chủ nhiệm thay đổi sắc mặt, tôi nghe được hoảng sợ, quay đầu nhìn về phía Bạch Phong Dao, chỉ thấy hắn vẻ mặt nghiêm túc, tôi có chút hoảng: “Phong Dao, cậu đừng đoán mò, Sở Lăng sao lại có thể...”

Lại nghe cảnh sát Trần nói: “Đúng vậy, cậu Sở có thể là hung thủ mà cảnh sát hoài nghi.”

Tôi nhảy dựng lên, hô: “Không thể nào, tiểu tử Sở Lăng kia tôi rất hiểu hắn, hắn không phải loại người như vậy!”

Bạch Phong Dao chăm chú nhìn tôi, trầm thanh nói: “Phỉ, cậu có thể nói cậu hiểu Sở Lăng trăm phần trăm sao?”

Lời nói của hắn không khỏi làm cho tôi thất thần. Đúng vậy, tôi không hiểu Sở Lăng... Nhận thức hắn bốn năm, tôi cũng không biết hắn là đồng tính luyến ái, là một tên đồng tính luyến ái muốn cưỡng bạo tôi, mà tôi con mẹ nó ngây ngốc đến điểm hẹn, thiếu chút nữa liền bị hắn làm cho hậu đình nở hoa.

Anh em tốt mà tao tin tưởng, đây là phương thức mày báo đáp tao sao? Chết cũng tốt, biến thái như mày chết cũng tốt...

Tôi không nói gì ngồi trở lại chỗ, trong lòng cười lạnh không thôi, nếu Sở Lăng thật sự là hung thủ, vậy thật là buồn cười... Sở Lăng giết Liêu Đông Đình, tôi làm thịt Sở Lăng, đây là một chuỗi thức ăn trong sinh học sao?

Thế nhưng, Sở Lăng cùng Liêu Đông Đình có thù oán gì? Làm cho Sở Lăng hận nàng như vậy... Nghi vấn trong lòng tôi càng ngày càng nhiều.

Bạch Phong Dao trầm mặc một lát, có chút do dự hỏi: “Sếp Trần, có thể phiền toái ngài nói rõ với chúng tôi một chút không? Sao lại nghi ngờ Sở Lăng là hung thủ?” Hắn am hiểu ý người nói: “Có thể nói cho chúng tôi biết thì ngài cứ nói, những chuyện không thể nói thì không cần miễn cưỡng.”

Cảnh sát Trần nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Được rồi, tôi sẽ nói cho các cậu biết tin tức đã tuyên bố cùng phóng viên... Bốn giờ rưỡi chiều thứ sáu, cô Liêu kết thúc lớp học thêm, bạn học của nàng nói khi đó cậu Sở đang chờ nàng bên ngoài. Cô Liêu rất kinh ngạc, hắn là nàng nhận thức cậu Sở, nhưng không hề có hẹn trước với hắn.”

Tôi cùng Bạch Phong Dao gật đầu, lúc Liêu Đông Đình tới tìm tôi cũng gặp qua hai người bọn họ vài lần, cũng có lên tiếng chào hỏi.

“Cậu Sở lấy lý do có việc thương lượng mang cô Liêu đi, cô Liêu tự nguyện đi theo hắn. Sau đó khoảng bảy giờ hai mươi, có người nhìn thấy cậu Sở đi ra từ hiện trường vụ án, căn cứ theo lời khai của nhân chứng, khi đó thần sắc cậu Sở bình thường, không có nửa điểm kích động. Chính là hắn rời đi có chút vội vã, thiếu chút nữa té ngã, sau đó hắn ôm chặt ba lô của mình, lấy tốc độ rất nhanh chạy khỏi hiện trường. Bởi vì diện mạo cậu Sở thu hút người khác, động tác đó lại khiến cho người bên ngoài chú ý, dù vậy cũng không hề có người nghĩ đến hắn lại... Thẳng đến trưa ngày chủ nhật có người phát hiện thi thể Liêu Đông Đình, mới làm cho bọn họ nhớ đến cử chỉ quái lạ của cậu Sở lúc đó.”

Cảnh sát Lâm mặt không chút thay đổi thấp giọng nói ra suy đoán của cảnh sát, nhưng về động cơ gây án của Sở Lăng thì cần tiến thêm một bước điều tra làm rõ.

Bạch Phong Dao hỏi: “Có phát hiện hung khí không?”

Cảnh sát Trần trả lời: “Trước mắt vẫn còn đang tìm kiếm.”

“Cái kia... Xin hỏi một chút, về phía người nhà Sở Lăng...” Trước mặt cảnh sát, tôi có vẻ lễ phép so với ngày thường n lần.

Cảnh sát Lâm thay cảnh sát Trần trả lời: “Đã phái người đến thông báo, nhưng cha mẹ Sở Lăng cho rằng hấn vô tội, không chịu phối hợp với cảnh sát.”

Tôi ác một tiếng, trước đó Sở gia không tiếp điện thoại của Bạch Phong Dao, có khả năng là lo lắng Sở Lăng gọi về, lấy tâm tính mẹ Sở Lăng, chắc là sợ cảnh sát thông qua điện thoại tìm được hấn, mới không dám bắt máy.

Cuối cùng cảnh sát Trần hỏi Bạch Phong Dao địa điểm bí mật, còn căn dặn chúng tôi Sở Lăng là vị thành niên, hơn nữa cũng không tìm được hung khí xác định Sở Lăng chính là hung thủ, cho nên trước mắt cảnh sát chỉ công bố “đã tìm được kẻ tình nghi”, muốn chúng tôi không được tùy tiện nói với người khác chuyện này. Còn có, nếu Sở Lăng có liên lạc với chúng tôi, nhất định phải khuyên hấn nhanh chóng đầu thú, nếu hấn vô tội, cảnh sát sẽ trả lại sự trong sạch cho hấn.

Chúng ta ngoài mặt thuận theo gật gật đầu, nhưng ngoại trừ chủ nhiệm hai chúng tôi đều biết, Sở Lăng sẽ vĩnh viễn không có khả năng liên lạc cùng chúng tôi.

7. Chương 7

Qua vài ngày, báo chí đăng tin kẻ tình nghi được xác định là bạn học K cùng trường. Hung khí đã tìm được, là một con dao gọt hoa quả. Sau khi xét nghiệm vết máu còn dính trên dao, xác định đúng là máu của Liêu Đông Đình. Bạn học K hiện đang lẫn trốn, cảnh sát đã nắm giữ hành tung của hấn.

Khi tôi nhìn thấy bản tin này, liền phun ngay ngum cơm đang ngậm trong miệng, bà già thực bất hạnh ngồi đối diện trước mặt tôi, bị hại nghiêm trọng.

Sau khi báo chí công bố tin tức, trong trường nhiều người thấy tôi và Bạch Phong Dao từ xa đều chỉ chỉ trỏ trỏ. Dù sao chúng tôi cũng là bạn tốt của Sở Lăng.

Đối với những ánh mắt không có ý tốt này, tôi thường đáp trả bằng cái nhìn hung ác, nếu thấy cần thiết còn kéo bọn chúng tới WC, ân cần thăm hỏi một phen. Về phía nữ sinh, chỉ cần để cho bọn họ nhìn thấy ánh mắt ủy khuất của Bạch Phong Dao, mấy nữ sinh này liền hóa thân thành hội viên hiệp hội bảo hộ vương tử trung thành nhất, nghiêm cấm bất kỳ kẻ nào thương tổn vương tử trong lòng các nàng, căn cứ vào tâm lý “yêu ai yêu cả đường đi, ghét ai ghét cả tông chi họ hàng”, người bạn thân thiết của vương tử là tôi đây cũng trở thành đối tượng quan trọng nằm trong sự bảo hộ của các nàng.

Theo cách nói của Bạch Phong Dao, đây gọi là chiến tranh không vũ khí, không thấy máu.

Người ta là một văn tiền có thể bức tử một hảo hán, trong trường bọn tôi lại biến thành một đám tam cô lục bà có thể bức tử một hảo hán, nhìn thấy đám hộ vệ của Bạch Phong Dao, tôi chỉ còn biết thừa nhận đây là một sự thật đáng buồn.

Lại qua một tuần, cha mẹ Sở Lăng chuyển nhà, nghe nói là dọn về ngôi nhà của ông bà ở dưới quê trước kia. Sau đó, thăm án nữ sinh trung học bị sát hại, dần dần bị lãng quên trong ký ức mọi người.

Ngày qua ngày, không ai hoài nghi Sở Lăng đã sớm không còn trên gian thế, tuy rằng xung quanh bọn tôi vẫn còn những lời đồn đãi nhảm nhí, bất quá so với việc trở thành tội phạm giết người, tôi càng vui vẻ làm bạn tốt của hung thủ hơn.

“Phong Dao, cảnh sát nói đã nắm được hành tung của Sở Lăng là sao?”

Thừa dịp nghỉ trưa, tôi cùng Bạch Phong Dao chạy lên sân thượng, tôi lấy thuốc ra điếu, cũng thật hữu ái ném cho hấn một điếu.

Bạch Phong Dao ngậm điều thuốc, tiến đến trước mặt tôi, mồi lửa từ điều thuốc tôi đang ngậm, hắt rít một hơi, phun ra một ngụm khói trắng, tùy ý tựa vào lưới bảo hộ.

“Bị đánh lạc hướng.”

“Đánh lạc hướng?”

Bạch Phong Dao cười cười, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Một nam sinh ngoại hình rất giống Sở Lăng, đội mũ, mang khẩu trang, đeo kính, che che giấu giấu chạy đến trạm xe mua vé, nơi hắt đến là vùng nam bộ... Cảnh sát lần theo tuyến đường đó, cuối cùng mới biết người kia là một tên côn đồ, che che giấu giấu là vì hắt nghĩ mình bị nhiễm bệnh, muốn đến bệnh viện kiểm tra.”

“...” Tôi rít thuốc, chọn mi nói: “Là cậu giả trò?”

Bạch Phong Dao mỉm cười liếc tôi một cái: “Cậu có chứng cứ sao?”

Tôi mở hai tay cười nói: “Không có.”

Bạch Phong Dao vò vò tóc tôi, ôn nhu cười: “Trò vật vĩnh này có thể lừa cảnh sát một thời gian, cảnh sát có lẽ sẽ nghĩ có người giúp Sở Lăng đào thoát, nhưng bọn họ tìm không thấy chứng cứ, không có chứng cứ, chẳng thể làm được gì.”

“Phong Dao...” Tôi liếm cười, trong lòng cảm kích vô hạn.

Hắn búng trán tôi một cái: “Phỉ, không cần lo lắng, tất cả mọi chuyện tớ đều xử lý tốt, sẽ không để lại chứng cứ.” Hắn khảy khảy tàn thuốc, cười nói: “Cái chết của Liêu Đông Đình mặc dù tạo thành một ít phiền phức, nhưng chỉ cần lợi dụng tốt, ngụy tạo thành Sở Lăng giết người đào tẩu, không lâu sau cảnh sát sẽ dần dần buông lỏng không còn truy nã nữa, cha mẹ Sở Lăng cũng sẽ không tìm hắn, chuyện của Sở Lăng sẽ dần dần bị quên lãng... Những vụ án không bắt được hung thủ giết người rất nhiều, tớ nghĩ cảnh sát cũng sẽ không đặc biệt để ý vụ này.”

Tôi nuốt nuốt nước miếng, có điểm khiếp ý nói: “Sẽ, sẽ thuận lợi như vậy sao?”

Bạch Phong Dao không chút nghĩ ngợi nói: “Trời mới biết.”

“...” Tôi lộ ra ánh mắt tàn nhẫn.

Bạch Phong Dao cười cười, tầm mắt chăm chú nhìn tôi: “Tớ nói rồi, tớ sẽ không để cậu xảy ra chuyện, cậu không cần lo lắng gì hết.”

Tôi trừng mắt liếc hắn một cái, bĩu môi, tiếp tục trầu điều thuốc của tôi.

Trầm mặc hồi lâu, tôi giật giật miệng, đánh võ yên lặng: “Sở Lăng... Sao lại muốn giết Liêu Đông Đình?”

“Trong lòng cậu hiểu mà.”

Biểu tình của Bạch Phong Dao vì nụ cười trào phúng mà có vẻ vắn vẹo, dị thường quỷ dị.

Nội tâm tôi chấn động, vội vã rít mấy hơi, đứng thẳng dậy, ngẩng đầu nhìn trời xanh mênh mông vô tận, cố ý tránh đi tầm mắt Bạch Phong Dao.

Bạch Phong Dao nhẹ nhàng cười ra tiếng, như đang cười nhạo tôi, tôi tức giận gơ chân đá vào chân hắn một cước.

“A, giận rồi?”

“Đúng vậy, đúng vậy, bị tên hỗn đản như cậu làm cho tức điên rồi.” Tôi vẽ mặt tức giận.

Bạch Phong Dao ra vẻ thờ dãi, trong mắt ý cười không giảm: “Nói thật cũng không được sao? Ai, thế giới gì thế này.”

Tôi mắng: “Thế giới mẹ cậu.”

Bạch Phong Dao gật gật đầu cười nói: “Mẹ tớ tốt lắm, cảm ơn cậu quan tâm.” Nhìn hắn điềm tĩnh nói dối, tôi nhin không được lại đá hắn một cước.

Bạch Phong Dao cười nói: “Không hổ là Phỉ, một chút cũng không chột dạ.”

Nghe ra ý tứ của hắn, tôi nhún vai, có chút vô tình nói: “Sở Lãng làm thịt Liêu Đông Đình là chuyện của hắn, liên quan gì tới, cũng không phải tôi kề dao vào cổ Sở Lãng bảo hắn giết người, có gì phải áy náy? Muốn trách thì trách Liêu Đông Đình vận may không tốt, gặp lúc Sở Lãng nổi điên, xui xẻo phạm vào thái tuế.”

Bạch Phong Dao ý cười không thay đổi, tiếp tục trừu thuốc: “Cá tính của cậu thật làm người ta không dám lĩnh giáo, uống công hoa khôi Liêu Đông Đình tán thưởng cậu, đầu tư trên người cậu nhiều như vậy.”

Tôi không khỏi bật cười, vỗ vỗ bả vai hắn nói: “Người anh em à, cái này gọi là Chu Du đánh Hoàng Cái, một bên nguyện đánh một bên nguyện chịu. Nàng dám ra tiền, tôi đương nhiên cũng dám dùng, pháp luật lại không quy định được người ta ưu đãi thì phải hồi báo, nàng cao hứng tôi khoái hoạt, thuận lý thành chương, hết thấy ok, kết thúc buổi lễ.”

Nghe xong những lời vô vị của tôi, Bạch Phong Dao bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cười khổ nói: “Một người bạc tình bạc nghĩa, vô huyết vô lệ.”

Tôi bĩu môi nói: “Nào có? Đối với anh em tôi có thể rất nghĩa khí, điều kiện tiên quyết là đừng phản bội tôi, nếu phản bội tôi... hừ hừ.” Nhớ tới tên Sở Lãng không có mắt kia, tôi tiếc hận rít một ngụm thuốc, không thèm nhắc lại.

“Ai, quên đi, làm anh em với cậu là do kiếp trước tớ thiếu cậu, tớ chấp nhận.” Bạch Phong Dao thở dài.

“Hắc hắc, tôi còn tưởng cậu đã sớm nhận thức.”

“Trước kia là cam chịu, hiện giờ thì nhận mệnh.”

Tôi đánh vào bả vai hắn một quyền, cười mắng: “Cậu lại bày đặt chơi chữ.”

Bạch Phong Dao rút điều thuốc ra, cười nói: “Là chữ đồng âm khác nghĩa. Sắp vào lớp, là tiết của lão xử nữ, đừng cho nàng cơ hội cầu nhậu.”

Lão xử nữ dạy tiếng anh chỉ cần có cơ hội giáo huấn học sinh, đều hung mãnh như hoàng hà vĩ đê, một khi đã niệm thì không thể dừng lại, đáng sợ nhất là lão xử nữ còn có thể đem việc đi học trễ xen lẫn với đại nghĩa dân tộc, coi đó không khác gì tội phản quốc.

Nghĩ đến sự đáng sợ của lão xử nữ, lòng tớ tôi đều dựng đứng, dập ngay điều thuốc, chạy theo Bạch Phong Dao.

Đi đến cửa, Bạch Phong Dao đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn trần nhà, tôi tò mò cũng dõi theo tầm mắt hắn.

Là một con nhện đang giăng lưới.

“Có gì đẹp đâu?”

Bạch Phong Dao cười cười: “Tớ chỉ đang nghĩ, nhện thật là một loài động vật thông minh.”

Tôi phát phát tay, kinh miệt nói: “Không phải côn trùng đều như vậy sao, thông minh chỗ nào chứ?”

Hắn nhướn mi, ôn nhu sửa đúng: “Nhện là động vật thuộc họ chân đốt, không phải côn trùng.” dừng một chút, hắn tiếp tục nói: “Mặc kệ mưa sa gió táp, nhện đều cố gắng giăng lưới, bọn chúng là những chuyên gia dệt lưới trời sinh, cũng là những nhà thiết kế xảo diệu nhất trong cảm nhận của các nhà kiến trúc học.”

Bạch Phong Dao hình như rất hưng trí, cứ luyên thoát không ngừng về chuyện của loài nhện, từ bắt nguồn của nó ở Tây phương – Hy Lạp là lòng ghen tị của phụ nữ, ở Trung Quốc là biểu tượng cát tường, cho đến sợi tơ của lưới nhện phía trước mặt là loại sợi cứng cõi nhất, chịu được cường độ tác động gấp năm đến mười lần so với dây thép cùng đường kính, có thể kéo dài vượt trội hơn bất kỳ loại tơ nhân tạo hay thiên nhiên nào gấp hai mươi đến bảy mươi phần trăm, thật sự là miệng lưới lưu loát, thao thao bất tuyệt.

Hắn nói của hắn, tôi đi của tôi, chờ tôi đem ba bậc thang làm một nhảy tới hành lang, hắn vẫn còn cười cười nói về sinh vật học với tôi.

Tôi xoa xoa huyết thái dương, không kiên nhẫn nói với hắn: “Cậu nói đủ chưa, về lớp thôi.”

Bạch Phong Dao cười, nói: “Được, được, tớ xuống, tớ xuống liền.”

Tôi nhẩn nại chờ Bạch Phong Dao tiêu sái xuống cầu thang, mắt hẩn mị thành một đường, ôn hòa cười, tâm tình thoạt nhìn thật khoái trá, cũng không biết cao hứng vì cái gì.

“Phỉ, nhện thật sự là một sinh vật rất thông minh, nó tốn rất nhiều thời gian, tâm lực để đan lưới, sau đó lẳng lặng chờ đợi con mồi một cách nhẩn nại, đầy nghị lực...”

Không nhìn nụ cười đẹp dễ như vương tử của hắn, tôi xem thường nhìn về phía trước, thúc giục hắn chạy thật nhanh, nếu để bị lão xử nữ bắt được, tôi sẽ không để tên tiểu tử hắn yên thân.

Trung học thiên over

Cuồng thú trung học thiên phiên ngoại một đêm nào đó [thượng]

Tối thứ năm, một chiếc BMW màu trắng dừng lại trước cửa một ngôi nhà. Một thiếu niên dáng người thon dài đi ra khỏi xe, gió đêm nhẹ nhàng phơ phất khe lửa qua làn tóc hắn.

Thiếu niên đường nét ngũ quan rõ ràng. Mỗi một chi tiết cho dù là tách ra hay hợp lại đều thật hài hòa, khí chất xuất chúng kết hợp với quần áo được cắt may khéo léo trên người, không khỏi làm người ta liên tưởng đến vương tử trong truyện đồng thoại, cũng khó trách tại sao trong trường học các nữ sinh lại vì hắn mà lập ra hội bảo hộ vương tử.

Bạch Phong Dao đi đến trước cửa, vươn tay bấm chuông, một âm thanh thanh thúy mơ hồ xuyên thấu qua đại môn, truyền ra ngoài.

“Ai vậy?” Thanh âm nữ tính đầy thành thực truyền ra từ bộ đàm.

Bạch Phong Dao vẫn duy trì nụ cười, ôn hòa lễ phép hỏi: “Bác gái, con là Bạch Phong Dao, xin hỏi Sở Lăng có nhà không?”

Đại môn chậm rãi mở, một vị phu nhân trên mặt lộ vẻ tươi cười ôn hòa bước ra.

“Là cháu Bạch à, mời vào mời vào, tiểu Lăng ở trên lầu, hôm nay sao lại đến đây một mình thế?”

Bạch Phong Dao cười ngượng ngùng nói: “Con không cẩn thận cầm nhầm vỏ của Sở Lăng.” Hắn giơ giơ quyển vở mỏng manh trên tay: “Bác trai còn chưa về sao ạ?”

Sở phu nhân cười: “Hôm nay ông ấy tặng ca, gần đây rất bận rộn.”

Nói vài câu khách sáo, Bạch Phong Dao chào Sở phu nhân đang mãi mê xem tiết mục ca nhạc trên tivi, đi thẳng đến phòng Sở Lăng.

Thấy hắn, biểu tình kinh ngạc trên mặt Sở Lăng chuyển thành lạnh lùng.

“Mày tới làm gì?”

“Trước hết không phải nên mời tôi vào ngồi sao? Anh em tốt của tôi?” Trong giọng nói của hắn rõ ràng có ý trêu chọc.

Sở Lăng tựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nói: “Với mày thì không cần.”

Bạch Phong Dao nghiêm mặt: “Tôi có chuyện muốn nói với cậu, là về Phỉ.”

Vừa nghe thấy chuyện liên quan đến Dương Phỉ, trong mắt Sở Lăng hiện ra một chút cảm xúc.

“Mời vào.”

“Cám ơn.”

Vách tường trong phòng Sở Lăng màu trắng ngà, treo mấy bức tranh phục chế, sàn nhà bằng gỗ thanh lịch, trên bàn học đặt một bồn hoa nhỏ, tạo cho người ta cảm giác yên tĩnh thoải mái.

Bạch Phong Dao không cần chủ nhân tiếp đón, vô cùng thuần thục ngồi xuống ghế, ném quyển vở cho Sở Lăng đang đứng cách hắn ba bước.

Sở Lăng tiếp nhận quyển vở, nhìn một chút, châm chọc cười: “Mày thật là tốt bụng.”

Bạch Phong Dao tươi cười không thay đổi nói: “Là tôi lấy đi, đương nhiên phải do tôi mang đến.” rõ ràng, quyền vở chỉ là cái cớ của hắn đối với Sở phu nhân.

Trên mặt Sở Lăng lộ vẻ không kiên nhẫn, đi thẳng vào vấn đề: “Tao không có hứng thú nói chuyện với mày, mày nói chuyện có liên quan đến Phỉ là chuyện gì?”

Bạch Phong Dao chỉ nói ba chữ.

“Liêu Đông Đình.”

Sắc mặt Sở Lăng thay đổi, hừ lạnh một tiếng: “Cô ta thì liên quan gì đến Phỉ?”

“Nói như thế nào nhỉ... Tôi nghe được một chuyện rất thú vị từ bằng hữu của nàng, nàng hình như quyết định tỏ tình với Phỉ.”

“Phỉ để ý ả sao?”

“Ít nhất, để ý hơn so với chúng ta.” Thường thức nhìn sắc mặt người trước mặt chuyển sang trắng bệch, ngữ khí Bạch Phong Dao càng thêm nghiêm túc: “Phỉ nếu chán ghét nàng, cũng sẽ không ba lần bốn lượt cùng nàng ra ngoài. Cậu biết mà, Sở Lăng, nếu Liêu Đông Đình thật sự nói ra, tôi với cậu đều sẽ thua kém nàng, dù sao nàng cũng là phụ nữ, so với đàn ông, Phỉ càng thích phụ nữ hơn.”

“... Mày nói với tao những lời này thì có ích gì.”

“Tôi... đã hỏi qua ý Phỉ.” Ánh mắt Bạch Phong Dao buồn bã, chuyển tầm mắt sang bức tranh treo trên tường: “Phỉ nói cậu ấy muốn kiếm một người bạn gái, ấn tượng với Liêu Đông Đình cũng không tồi... Nếu không có gì ngoài ý muốn, khả năng Liêu Đông Đình trở thành bạn gái Phỉ rất cao.”

Sở Lăng nhảy dựng lên giống như con mèo bị đập trúng đuôi, vẻ mặt tức giận: “Mày gạt tao! Sao cậu ấy lại không nói với tao!”

Bạch Phong Dao trầm giọng: “Tôi không lừa cậu, là chính miệng hắn nói cho tôi biết. Cậu cũng biết cá tính hắn, những việc riêng tư này hắn rất ít khi đề đến, nếu tôi không hỏi, hắn cũng sẽ không nói.”

“...”

Sở Lăng khấn trương cắn móng tay, vẻ mặt hiển nhiên bất an. Hắn biết Dương Phỉ là một người đàn ông bình thường, có hứng thú với phụ nữ là chuyện đương nhiên, nhưng mấy năm qua, không phải hắn cùng Bạch Phong Dao liên thủ chặn đi những cô gái yêu thích Phỉ, thì cũng chính Phỉ chướng mắt mấy cô gái này.

Lấy điều kiện của Liêu Đông Đình, chỉ cần là một người đàn ông bình thường đều rất khó không động tâm, huống chi là nàng chủ động theo đuổi?

Sở Lăng nhìn về phía Bạch Phong Dao, gian nan mở miệng: “Mày có tính toán gì không?”

Bạch Phong Dao cười khổ: “Còn tính cái gì? Nếu đó là ý muốn của Phỉ, tôi sẽ không cản trở hắn.”

Sở Lăng túm cổ áo hắn, nổi giận đùng đùng nói: “Mày không phải nói mày thương hắn sao? Mới chỉ như vậy liền buông tha, tình yêu của mày chỉ nhỏ bé như vậy thôi sao?”

Bạch Phong Dao kéo tay hắn ra, lạnh lùng nói: “Bằng không cậu muốn tôi làm gì? Ý nguyện của Phỉ chính là ý nguyện của tôi, chỉ cần hắn vui vẻ, cái gì tôi cũng có thể buông tha.”

Sở Lăng nghiêng răng nghiêng lợi trừng hắn: “Cho dù là để hắn đi? Mày cam tâm sao?”

Bạch Phong Dao lắc đầu nói: “Không phải vấn đề cam lòng hay không, tôi chỉ cần hắn vui vẻ thì tốt rồi.” thở dài một tiếng, hắn thành khẩn nói: “Sở Lăng, tôi nói cho cậu chuyện này cũng là hy vọng cậu có tâm lý chuẩn bị, hy vọng cậu đừng làm phiền bọn họ... Cậu cũng yêu Phỉ, không phải sao? Hắn vui vẻ, chính là hạnh phúc của tôi, cho nên tôi hy vọng cậu cũng làm giống tôi.”

Cuồng thú trung học thiên phiên ngoại một đêm nào đó [hạ]

“Không giống... Tao với mày không giống nhau...” Sở Lăng nhìn chằm chằm Bạch Phong Dao, cười khinh thường: “Bạch Phong Dao, tao còn tưởng mày thương Phỉ bao nhiêu, hóa ra cũng chỉ là như thế.”

Bạch Phong Dao đứng lên, bình tĩnh nói: “Tôi không tranh cãi với cậu vấn đề này, tôi tới là muốn nói cho cậu biết, chỉ cần Phỉ đáp ứng lời tỏ tình của Liêu Đông Đình, tôi sẽ ủng hộ bọn họ, cậu đừng mong phá hoại.”

Sở Lăng lạnh lùng hừ một tiếng, xoay đi không muốn nói tiếp, Bạch Phong Dao nhìn hắn như vậy, lại thở dài.

Sau khi đàm phán thất bại, Bạch Phong Dao cáo biệt Sở phu nhân, ngồi lên xe thể thao của hắn, khởi động.

Chiếc BMW màu trắng gào thét trên quốc lộ, Bạch Phong Dao mở máy nghe nhạc, thanh âm trữ tình nhẹ nhàng lan tỏa khắp xe.

Duy trì tốc độ như cũ, khóe miệng không chút thay đổi của Bạch Phong Dao lúc này chậm rãi vẽ lên một nụ cười, ý cười kia dần dần lan rộng, lan rộng...

Rất cục hắn cười phá lên.

“Cho dù là người thông minh thế nào đi nữa chỉ cần bị kích động, ngay cả thiên tài cũng trở thành kẻ ngốc.” Bạch Phong Dao khẽ thì thầm, một tay châm thuốc, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Bất quá hắn cũng không phải hoàn toàn nói dối, Liêu Đông Đình thật sự định tỏ tình với Dương Phỉ, mà Dương Phỉ cũng từng nói với hắn muốn thử làm quen bạn gái, những gì hắn vừa nói với Sở Lăng, là nửa phần thật nửa phần giả.

Kế tiếp, phải đợi xem Sở Lăng định làm gì.

Nội tâm con người đều có một phần lương tri, phần lương tri đó ức chế hành động mỗi người, như vậy chỉ có những tên sát nhân cuồng tính mất hết lương tri mới giết người mà không thêm quan tâm gì.

Hắn có lương tri.

Thế nhưng lương tri của hắn, chỉ hình thành khi đối phương trên lập trường không phải kẻ thù của hắn, kẻ thù, đối với hắn mà nói, chỉ là một loại vật phẩm có thể hành động, có thể nói, và có tính uy hiếp.

Mà tiêu diệt kẻ thù không có nghĩa là giết người, đó chỉ là giảm bớt một sự uy hiếp mà thôi.

Ở xã hội pháp trị hiện đại này, giết một người phải trả giá rất lớn, “đại giới” từ này làm cho mọi hành động của hắn trở nên phức tạp. Không muốn phải trả giá, thì không thể tiêu diệt kẻ thù, nhất là muốn tiêu diệt một gã thông minh chẳng kém gì mình.

Cho nên hắn cùng kẻ thù của hắn cho tới bây giờ tuy ở hai phe đối lập, nhưng vẫn coi như chung sống hòa bình, nguyên nhân hòa bình, là vì – Dương Phỉ một dã thú cường hãn, hoang dại như báo.

Tại sao lại thích Dương Phỉ? Nguyên nhân xác thực Bạch Phong Dao cũng nghĩ không ra, có lẽ là vì đôi mắt như dã thú của hắn, có lẽ là vì nụ cười khinh miệt trên gương mặt hắn, cũng có lẽ không vì nguyên nhân nào cả, thích chính là thích.

Hắn và kẻ thù của hắn nguyên bản chỉ là nhìn nhau không vừa mắt, có người từng nói, con người luôn dễ dàng chán ghét một kẻ cùng một loại với mình, hắn và kẻ thù của hắn nằm trong trường hợp này.

Cho đến khi Dương Phỉ xuất hiện, hắn, Bạch Phong Dao mới chân chính trở thành kẻ thù của Sở Lăng.

Người nhận thức Dương Phỉ đầu tiên là hắn, dựa vào cái gì Sở Lăng có thể chen vào? Mỗi lần nhìn thấy Sở Lăng kẻ vai sát cánh cùng Dương Phỉ, Bạch Phong Dao không phủ nhận có một loại xúc động muốn một đao chặt bỏ đầu hắn, mà Sở Lăng có lẽ cũng có cảm thụ giống như vậy.

Rõ ràng sau lưng hai người là sóng ngầm mãnh liệt, buồn cười là Dương Phỉ lại không hề phát giác, còn cho rằng tình cảm của ba người rất tốt, bất quá, loại trì hoãn này cũng rất đáng yêu, không phải sao?

Bạch Phong Dao nhả ra một vòng khói, mùi thuốc lá đặc trưng bao phủ khứu giác hắn.

“Một người bị kiềm nén cảm xúc quá lâu, một khi bùng nổ, sẽ thật đáng sợ.” Bạch Phong Dao cười nói, trên mặt lại không một tia sầu lo.

Sở Lăng sau khi mất đi lý trí sẽ làm ra chuyện gì? Thật sự làm cho người ta mỗi mắt chờ mong...

Một khi làm cho Dương Phỉ cảm thấy bị phản bội, không thể tín nhiệm, nếu muốn vẫn hỏi một người cao ngạo như hắn, cho dù cậu chết hắn cũng sẽ không hồi tâm chuyển ý.

Một người ích kỷ, lãnh khốc lại vô tình.

“Bất quá, như vậy mới là Phỉ của mình...” Nhớ tới Dương Phỉ, ánh mắt Bạch Phong Dao không khỏi ôn nhu.

Cùng Sở Lăng đấu lâu như vậy, Bạch Phong Dao cảm thấy phiền, cũng mệt mỏi, bao nhiêu lần muốn trực tiếp giải quyết hắn cho xong việc, nhưng nghĩ tới hậu quả, Bạch Phong Dao vẫn lùi bước.

Bạch Phong Dao không thể không cảm tạ sự xuất hiện của Liêu Đông Đình, sự xuất hiện của nàng làm cho hai người bọn họ hoảng sợ, nhưng cũng làm cho hắn nghĩ ra biện pháp diệt trừ hậu hoạn.

Kích Sở Lăng.

Có lẽ Dương Phỉ sẽ bị một Sở Lăng mất đi lý trí cường bạo, nếu Sở Lăng thật sự làm như vậy, đời này hắn liền hoàn toàn vô duyên cùng Dương Phỉ. Dã thú hung mãnh đầy dã tính kia, rất cao ngạo, hắn sẽ không tha thứ cho người xâm phạm hắn.

Bởi vậy khi nói cho hắn biết, Bạch Phong Dao ước gì Sở Lăng thật sự làm như vậy. Bạch Phong Dao không quan tâm Dương Phỉ có phải xử nam hay không, hắn cần chỉ là chính bản thân Dương Phỉ.

Về phần Liêu Đông Đình nếu bất hạnh bị cuốn vào cơn bão thịnh nộ của Sở Lăng, hắn cũng chỉ có thể nói lời xin lỗi. Nhưng sau khi giải quyết Sở Lăng, Liêu Đông Đình sẽ là mục tiêu kế tiếp của hắn, hắn có rất nhiều biện pháp làm cho Liêu Đông Đình buông tha Dương Phỉ, dù sao một cô gái như Liêu Đông Đình cũng dễ giải quyết hơn Sở Lăng.

“Giống nhau, Sở Lăng, tao với mày là giống nhau.”

Hạ kính xe xuống, Bạch Phong Dao đem điều thuốc còn chưa hút xong ném ra ngoài cửa sổ, điểm đỏ nhỏ nhỏ giống như sao băng, vẽ thành một đường cong hoàn mỹ rơi xuống lòng đường.

[cuồng thú đại học thiên]

1

Lá cây vàng úa, như một con bướm đang giương cánh, lại giống như một cái quạt hương bồ nhẹ lay động, mỗi khi có gió thổi qua, phiến lá trên cây bạch quả lại rơi xuống, giống như ngọc điệp cùng nhau phi vũ.

Một bóng người cao ngất mảnh khảnh, đứng lặng trên tấm thảm hoàng sắc, cùng với những lá bạch quả đang rơi xuống, từ xa nhìn lại, cảnh tượng kia hết như những thước phim được cố ý xây dựng trên màn ảnh, đẹp không sao tả xiết.

“Thật xin lỗi, tôi đã có người mình thích rồi.” Đôi mắt màu đen thâm thúy, hàm ẩn ý náy nhìn thẳng cô gái đang ngượng ngùng trước mặt.

Cô gái nghe vậy, thân thể trở nên nặng nề, nước mắt tràn đầy hốc mắt.

“Anh đã có người trong lòng? Gạt người? Sao tôi lại chưa từng nghe nói qua...”

“Chỉ là yêu đơn phương.” Ánh mắt hắn ôn hòa.

“Đơn... Yêu đơn phương?”

Cô gái không dám tin, người trước mắt này, cư nhiên cũng yêu đơn phương? Một người xuất sắc như hắn, chỉ sợ là tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay, cũng có một đồng con gái, bất kể thân phận, tự động tiến lại mới đúng.

Danh từ “tình đơn phương” này, không nên xuất hiện trên người một người tốt đẹp như vậy.

Về mặt hắn chưa xót, lại vẫn miễn cưỡng tươi cười.

“Đúng vậy, yêu đơn phương... Tôi yêu đơn phương người kia, đã rất lâu... Cho nên đối với tâm ý của cô, tôi chỉ có thể nói thật xin lỗi.”

Cô gái dùng sức lắc đầu.

Mối tình đơn phương kia, làm cho người này rất thống khổ sao? Về mặt của hắn, cứ như là sắp khóc.

Người này, nhất định rất, rất thích người kia đi...

Dương Phỉ tựa vào tường, dáng người cao to, hình thành một góc độ duyên dáng. Cho dù hắn chỉ mặc một cái áo nhàn nhúm, quần bò bần bần, dưới chân mang một đôi giày vải mòn cũ, nhưng hắn như vậy, thoạt nhìn vẫn rất mê người.

Cái loại cảm giác cuồng dã bất tuân giống như động vật hoang dã này, ở trên người Dương Phỉ, hình thành một loại dung hợp hoàn mỹ.

“Giải quyết?” Dương Phỉ tùy ý dùng chân đạp tắt tàn thuốc.

“Giải quyết... Cậu đó, tóc loạn thành như vậy, cũng không sửa sang lại một chút.” Bạch Phong Dao cười bất đắc dĩ, lấy tay giúp Dương Phỉ chỉnh sửa lại tóc.

Dương Phỉ cúi đầu, làm cho Bạch Phong Dao càng dễ dàng chải chuốt. Hắn cười hắc hắc nói: “Không có thời gian thôi! Hôm nay tôi không kịp chải đầu, tùy tiện đánh răng rửa mặt liền lao đi, sao có thời gian làm việc này.”

Đối với người có thành tích không tốt như Dương Phỉ mà nói, các giáo viên xem như đã đối với hắn đặc biệt ưu đãi, trừ bỏ lý do đặc biệt, chỉ cần mỗi ngày Dương Phỉ đều đến lớp đúng giờ, bài tập cũng nộp đúng hạn, như vậy, cho dù thi rớt, hắn cũng không lo sẽ bị thi lại.

Hồi cấp ba, Dương Phỉ dưới sự giáo dục nhồi nhét như nhồi cho vịt ăn của Bạch Phong Dao, lấy thành tích mập mé bên bờ vực, cùng Bạch Phong Dao đậu vào một trường đại học.

Giáo viên trung học nói, trường đại học mà Bạch Phong Dao lựa chọn, là quá thấp so với trình độ của hắn.

Sau đó lại nói, trường đại học mà Dương Phỉ chọn, lại quá cao so với trình độ của hắn.

Hai người bọn họ, đều lựa chọn những trường đại học không phù hợp với mình, vì bảo vệ chung một bí mật – mùa hè cực nóng kia.

Bạch Phong Dao nhíu mày nói: “Không phải đã gọi điện kêu cậu dậy sao?”

Dương Phỉ đúng lý hợp tình nói: “Hừ hừ, cậu kêu rồi tôi không thể chui vào ngủ tiếp sao?”

Bạch Phong Dao thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Cậu thật giỏi ngụy biện... Có ăn cơm chưa?” Oán giận thì oán giận, không đến hai câu, Bạch Phong Dao lại quan tâm hỏi hắn.

Dương Phỉ lại đốt một điếu thuốc, ngậm trên miệng hừ lạnh: “Cậu nhìn bộ dáng tôi như là ăn cơm rồi sao? Tôi con mẹ nó ngay cả thời gian đi mua giày cũng không có, liền trực tiếp vọt đi học.”

Bạch Phong Dao nhìn xuống chân Dương Phỉ – quả nhiên, Dương Phỉ đem giày vải mang thành dép lê, lộ cả gót chân màu đồng cổ ra ngoài.

“Một đôi giày tốt lại bị cậu mang thành như vậy, thật là tội nghiệp cho nó.” Chải chuốt một phen, Bạch Phong Dao đưa cho Dương Phỉ cái bánh ngô đã được chuẩn bị tốt.

Dương Phỉ bĩu môi, kháng nghị nói: “Giày vốn dùng để mang, mang như thế nào đều không sao cả.” Hắn bên nói bên rút ra một điếu thuốc khác, đưa tới miệng Bạch Phong Dao, đem điếu thuốc trên miệng mình lại gần, khoảng cách gần đến nỗi cơ hồ chạm vào trán nhau, thay Bạch Phong Dao mồi thuốc.

Bạch Phong Dao thở ra một ngụm khói trắng, ngay cả tư thế hắn hút thuốc, cũng tương đối tao nhã, Dương Phỉ chưa từng thấy ai có thể hút thuốc đẹp hơn Bạch Phong Dao.

“Cô gái kia nhìn cũng không tồi, tiểu tử cậu vẫn không hài lòng à? Thật là kén cá chọn canh.” Một tên tham lam.

Bạch Phong Dao thần nhiên nói: “Cậu vừa ý, vậy cậu theo đuổi đi.”

Dương Phỉ biến sắc, vội vàng nói: “Không cần, đa tạ hảo ý, đàn bà rất phiền toái, thích khóc thích nháo, tôi không muốn tự mình tìm tội.”

“A Phỉ, làm gì nghiêm trọng như cậu nói?” Bạch Phong Dao cười cười.

“Đàn bà, chỉ một con sư tử Hà Đông ở nhà tôi đã làm tôi chịu đủ, trước mắt không muốn nuôi một con nữa.” Dương Phỉ trảo tóc, vò đầu vò cổ, khốn quẫn nói: “Phong Dao, đừng nói mấy thứ nhảm nhí này nữa, tôi đói bụng, đi ăn cơm trước được không?”

Bạch Phong Dao cười nói: “Hơn mười hai giờ rồi, tớ còn nghĩ vị đại vương đói bụng suốt cả buổi học như cậu, sao còn không nói gì.”

Dương Phỉ vẽ mặt đau khổ la lên: “Đói đói đói, sắp chết đói rồi.”

Bạch Phong Dao quay lại nhú mi nhìn hắn: “Đi căn tin?”

Dương Phỉ cười đỉnh đạc, trả lời: “Căn tin vừa gần lại tiện nghi có thừa, hắc hắc, anh em tốt, như cũ, tôi mời khách cậu ra tiền nga.”

Bạch Phong Dao dở khóc dở cười, gõ đầu Dương Phỉ, cười mắng: “Còn nói là anh em tốt, cậu coi tớ là kẻ ngốc để ‘bóc lột’ đúng không?”

Dương Phỉ bảo thù đá nhẹ vào mông hắn, khoanh tay trước ngực, bộ dạng thực kiêu ngạo nói: “Này này này, bạn Bạch, bạn Dương thật sự rất nghèo, còn phải tự mình kiếm tiền đóng học phí.”

“Phải phải, đáng thương, bạn Dương đáng thương, cậu có muốn ăn cơm nữa không? Nếu không ăn, tớ tiếp tục đứng đây tranh cãi với cậu cũng không sao cả.”

Dương Phỉ nghe vậy lập tức nắm lấy tay hắn, kích động nói: “Ăn, đương nhiên là ăn, đi nhanh một chút, tôi nghĩ đến cơm chân gà suốt cả tiết học ...”

2

Vì giữa trưa, vừa vặn là thời điểm đông người nhất, muốn mua một phần cơm trưa ngon lành, phải trải qua thế chiến thứ ba, không phân biệt nam nữ, trong đám đông chật chội, cậu chen tòi lẩn, cậu mua tôi thưởng, cố gắng tranh nhau mua cơm trưa.

Mà cơm chân gà Karla Dương Phỉ yêu nhất, đồng thời cũng là món cơm được rất nhiều sinh viên yêu thích, cho dù chủ quán đã sớm chuẩn bị hơn trăm phần, lại vẫn trong nửa giờ ngắn ngủi hoàn toàn bán sạch, làm cho những người không mua được tiếc nuối không thôi.

Thật đáng tiếc, Dương Phỉ là một trong những sinh viên bị ai kia, cũng chỉ chậm một bước, cơm chân gà Karla yêu quý, đã gạt nước mắt rời xa hắn, thiên nhân vĩnh cách.

Nhìn thân ảnh Dương Phỉ cô đơn trở về, Bạch Phong Dao dở khóc dở cười nói: “Làm gì cứ như tận thế vậy?”

Dương Phỉ ủy khuất nói: “Không mua được, cơm chân gà Karla đều con mẹ nó bán hết...”

“Cho nên cậu không mua?”

Dương Phỉ khê cắn môi, tay nắm chặt, trong lòng căm phẫn nói: “Không có cơm chân gà, thà chết cũng không ăn!”

Thấy thế, Bạch Phong Dao xoa xoa mi gian, hắn biết Dương Phỉ đã đói đến bụng réo ầm ĩ, thật không biết nên nói Dương Phỉ là có nguyên tắc, hay là cố chấp? Nhưng với sự hiểu biết của Bạch Phong Dao về Dương Phỉ, thì nói chính xác, đó chỉ đơn thuần là Dương Phỉ đang cáu kỉnh mà thôi.

“Cho cậu.” Bạch Phong Dao không một chút lo lắng, liền đưa hộp cơm trên tay cho Dương Phỉ.

“Là cái gì?”

“Cơm gà Karla, tuy rằng không phải chân gà, nhưng cậu miễn cưỡng thông qua đi.”

“... Được rồi.” Hắn đúng là miễn cưỡng chấp nhận.

“Chờ tớ một chút.”

Ném lại một câu, Bạch Phong Dao quay lại chiến trường, nhưng chỗ hấn đi, rõ ràng ít người hơn, không lâu sau, hấn liền bưng một cái bát trở về.

“Mì hả?”

Mì tựa hồ cũng là một món Dương Phỉ rất thích, sự thay đổi trong mắt Dương Phỉ, làm cho Bạch Phong Dao tự tin nhìn ra hàm ý trong đó.

Bởi vậy, Bạch Phong Dao gật gật đầu, không chút do dự nói: “Phải, là mì, sẽ chia cho cậu ăn, yên tâm đi.”

“Hắc hắc, anh em tốt!”

Vừa nghe Bạch Phong Dao sẽ chia cho hấn, Dương Phỉ liền hoan hỉ ăn xong cơm gà Karla của hấn.

“Chút nữa không có tiết, cậu có định đi làm không?”

“Có, công trường bên kia có việc làm bán thời gian, tôi đã đi hỏi rồi, đốc công nói sẽ trả cho tôi nửa ngày hai ngàn.” Dương Phỉ cắn miếng gà thơm ngào ngạt, mùi vị hơi nhạt, lại kích thích bao tử hấn.

Bạch Phong Dao nhú mày nói: “Làm việc ở công trường rất mệt mỏi, lại nguy hiểm, sao không tìm việc khác?”

Dương Phỉ trực tiếp sáng khoái nói: “Việc này thích hợp tôi, chỉ cần bán sức lao động, không cần động não, hơn nữa người trong công trường đối với tôi cũng không tệ, mọi người trực lai trực vãng, như quán thức ăn nhanh tôi làm việc hồi trước, động một chút liền sinh chuyện phiền phức.”

Công việc lần trước của Dương Phỉ, chính là vì một đồng sự nói xấu sau lưng hấn, vừa lúc hấn nghe thấy, lấy cá tính Dương Phỉ, cho dùng trong quán có quản lý, hấn cũng bất chấp tất cả, trực tiếp xông đến hành hung, ai cũng ngăn không được, làm quản lý tức giận đến lập tức sa thải hấn.

Mà tên nhân viên trẻ tuổi bị hành hung kia, vốn tính đi nghiệm thương, thừa Dương Phỉ tội hành hung, nhưng sau đó Bạch Phong Dao ra mặt xử lý, sống chết thay Dương Phỉ nhận sai, cuối cùng thuyết phục đối phương bỏ qua ý định kiện tụng.

Từng có một bạn học nói rằng, rất ít người có thể kháng cự nụ cười của Bạch Phong Dao, chỉ cần Bạch Phong Dao cười bảo người làm một chuyện, sẽ không ai đành lòng cự tuyệt hấn. Ngoại trừ một vị bạn học có tính cách như dã thú.

Bạch Phong Dao vẫn chưa từ bỏ ý định, khuyên nhủ: “Không bằng đi làm công việc phù hợp với chuyên ngành mà chúng ta đang học, vừa làm việc vừa có thể học hỏi, tớ có chỗ quen biết.”

“Bạch đại thiếu gia, xin cậu tha cho tôi đi.” Dương Phỉ kêu rên: “Tôi không muốn ngay cả đi làm thêm cũng phải làm về chương trình đang học, tôi thà rằng thân thể mệt mỏi, cũng không muốn tâm linh mệt mỏi.”

“Thoải mái một chút không tốt sao?” Bạch Phong Dao cười khổ, cũng không nhắc lại đề tài này, ngược lại hỏi: “Quên đi, cậu cao hứng là tốt rồi. Làm việc đến mấy giờ? Có cần tớ mang cơm tới cho cậu không?”

Dương Phỉ suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không cần, tôi làm việc đến năm giờ rưỡi thôi, còn rất sớm, sẽ trở về ăn cơm.”

“Được, tớ biết rồi.”

“Thực xin lỗi... Cái kia... Xin hỏi chúng tôi có thể ngồi cùng các anh không?” Hai cô gái ngượng ngùng hỏi Bạch Phong Dao, gương mặt đỏ hồng, không khác gì quả táo.

Bạch Phong Dao há miệng, chưa kịp nói gì, Dương Phỉ liền cướp lời.

“Hai bạn học này, chỗ ngồi nhiều như vậy, sao các cô còn đến tranh với bọn tôi? Coi như tôi cầu xin các người, có si tình cũng đừng chọn lúc người ta ăn cơm mà phát được không?” Nói xong, hấn trừng mắt liếc Bạch Phong Dao, như muốn nói: lại là tiểu tử cậu rước đến.

Đối với sự chỉ trích của Dương Phỉ, Bạch Phong Dao chỉ có thể cười khổ chống đỡ – Phỉ của tôi a, tựa hồ không nhìn ra có một nữ sinh, từ đầu tới cuối tầm mắt đều chỉ đặt trên người hấn sao a.

Thế nhưng Bạch Phong Dao sẽ không nói ra, hẳn tuyệt đối không ngu xuẩn đến nỗi làm cho mình có cơ hội tăng thêm một tình địch.

Vừa nghe Dương Phỉ không chút khách khí cự tuyệt như thế, nữ sinh vẫn nhìn chăm chăm Dương Phỉ, nan kham cúi đầu, một nữ sinh khác tức giận đến lỗ tai đỏ bừng.

“Sao anh lại như vậy!”

Nàng tức giận rống to, nháy mắt bàn bọn họ, trở thành tiêu điểm trong căn tin.

Không nhìn đến ánh mắt mọi người, bờ môi mỏng của Dương Phỉ hơi giương lên, khinh miệt cười nói: “Tôi chính là như vậy, sao nào? Khó chịu sao? Kể si tình còn sợ người ta cười?”

“Tĩnh San, quên đi, chúng ta đi tìm chỗ khác...” Nữ sinh phía sau kéo kéo áo cô gái được gọi là Tĩnh San.

Tĩnh San giậm chân giận dữ nói: “Tiểu Tuyết! Bị người ta nói khó nghe như vậy, cậu không tức giận sao?”

Dương Phỉ ăn sạch cơm, vươn tay liền bắt lấy bát mì Bạch Phong Dao còn chưa ăn đến một nửa, ăn một đũa to, không ngần đầu lên, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Tôi nói chính là sự thật, dám bám theo con trai còn sợ gì người khác thóa mạ, con mẹ nó ngay cả bữa cơm cũng muốn bỏ đến, Phong Dao tính tình tốt, mới có thể nhẫn nại tiếp các người, nếu đổi thành tôi, đã sớm không kiên nhẫn đâm cho một đám.”

3

“Anh...”

Tĩnh San tức giận muốn xông lên, tiểu Tuyết phía sau lôi kéo nàng, nghẹn ngào nói: “Quên đi, Tĩnh San, chúng ta đi thôi...”

“Tiểu Tuyết!”

“Tĩnh San, coi như tôi cầu cậu được không?” Bị mọi người chú mục, cảm thấy mình cơ hồ đang ở giữa những ánh mắt cười nhạo, tiểu Tuyết nan kham rơi nước mắt.

Còn muốn cùng Dương Phỉ lý luận vài câu, đã thấy bạn tốt khóc sụt sùi, dù tức giận, Tĩnh San cũng không nói nổi, đành phải hung hăng trừng Dương Phỉ một cái, nói một câu “anh nhớ đó”, chà chà chân, tâm không cam lòng không muốn cùng tiểu Tuyết rời đi.

Dương Phỉ nhìn thân ảnh các nàng, dựng ngón giữa, mắng: “Đồ con gái chết tiệt, tôi sẽ nhớ kỹ cô, lần sau còn dám nhạ lão tử, lão tử tìm người thao chết cô!”

Bạch Phong Dao kéo cánh tay không có phong độ của Dương Phỉ xuống, không đồng ý nói: “A Phỉ, phong độ chút đi, người ta dù sao cũng là con gái, phải chừa cho họ chút mặt mũi.”

Dương Phỉ hừ lạnh một tiếng, nói: “Tôi đang thực hiện nam nữ bình đẳng, đối với nam ra sao thì đối với nữ như vậy, rất công bình.”

Bạch Phong Dao lắc đầu thở dài: “Loại công bình này của cậu không cần cũng được, tính tình thu liễm chút đi.”

“Tính tôi chính là như vậy, có thể thu liễm tôi sẽ không gọi là Dương Phỉ.”

“Cậu đó...” Bạch Phong Dao đầu tiên là thở dài, sau đó lại cười lên, trêu ghẹo nói: “Cũng đúng, tính cậu chính là như vậy, quên đi, như vậy cũng tốt, về sau nếu lại có người làm phiền, vậy kính nhờ cậu hỗ trợ nhiều hơn.”

Dương Phỉ tự tin ngạo mạn vung nắm đấm hắc thường xuyên rèn luyện sắc bén nói: “Được! Cứ giao cho tôi, ai không nghe lời, tôi liền trực tiếp thưởng cho một quyền, bảo đảm cậu từ nay về sau không có phiền não.”

Bạch Phong Dao cười nói: “Vậy thì nhờ cậu.”

“Cứ yên tâm giao cho tôi là được!”

Nhìn chăm chú Dương Phỉ đang hưng phấn, trong mắt Bạch Phong Dao hiện lên một tia hào quang, nhưng rất nhanh liền biến mất.

“Tiểu Dương! Cậu đem cái này đến công trình số ba bên kia giùm được không?”

Dùng cái khăn mặt bẩn đến nỗi từ màu trắng sắp biến thành màu xám trên cổ lau mồ hôi, Dương Phỉ nhìn nhìn mấy túi xi măng trên xe đẩy, còn năm bao!

“Được, công trường số ba phải không? Không thành vấn đề, tôi lập tức đưa qua cho anh!”

Âm ừ một tiếng, Dương Phỉ lưu loát đẩy xe, không chút trắc trở xuyên qua đám công nhân.

“Xin lỗi cho qua, cho qua.”

Trong vài phút ngắn ngủi, Dương Phỉ liền đưa mấy bao xi măng đến công trường số ba, ông chú phụ trách nhận bao còn vỗ vỗ bờ vai hắn, khen hắn khí lực lớn, có năng lực chịu khổ, tốt hơn lứa trẻ đương thời rất nhiều.

Dương Phỉ ngượng ngùng trảo trảo tóc, nói là do đánh nhau mà luyện được. Ông chú không hề cảm thấy kinh ngạc, ngược lại cười ha ha vài tiếng, nói hắn tinh lực dư thừa, rất có tinh thần.

“Tiểu Dương, đốc công nói ở cửa bên kia có người tìm cậu!” Một ông chú khác dùng bộ đàm hô to, phát phát tay với Dương Phỉ.

“Có người tìm tôi?” Sẽ không là tiểu tử Phong Dao kia đi? Dương Phỉ tuy rằng cảm thấy nghi hoặc, bắt quá vẫn lớn tiếng cảm ơn ông chú kia.

Dương Phỉ vội vàng chạy đến cửa, vừa thấy người đến tìm hắn, có chút choáng váng.

Là một cô gái, lại là một người không hề quen biết.

Cô gái xa lạ kia, vừa thấy hắn lập tức cúi người chín mươi độ.

“Bạn học Dương, tôi, tôi đến là muốn giải thích với anh một việc.” Giọng nàng run rẩy, tựa hồ cùng Dương Phỉ nói chuyện là phải chuẩn bị tư tưởng rất nhiều.

Gọi hắn bạn học? Lớp học có cô gái như vậy sao? Dương Phỉ nghi hoặc, nhưng vì hắn cùng bạn học hầu như không có giao tình, trừ bỏ Bạch Phong Dao, hắn thậm chí không nhớ rõ ai là bạn học của hắn.

“Cô là ai?” Dương Phỉ không được tự nhiên, lập tức hỏi thẳng vào vấn đề.

“Anh quả nhiên không nhớ rõ tôi.” Trên mặt nàng hiện lên một nụ cười khổ quẫn, nói: “Tôi gọi là Trương Tuyết, hôm nay tôi cùng bằng hữu ở nhà ăn...”

Vừa nghe Trương Tuyết nhắc tới nhà ăn, Dương Phỉ liền vỗ tay nói: “Nga! Tôi nhớ ra rồi, là hai nhỏ mê trai!” Khoanh tay trước ngực, chọn mi nói: “Sao đây? Khó chịu việc tôi làm mất mặt các người ở nhà ăn, nên tìm người đến giáo huấn tôi? Vậy chờ một chút, cứ hẹn địa điểm, khi nào tôi làm xong công việc, tôi nhất định phụng bồi, nếu tôi không tới hai chữ Dương Phỉ sẽ đảo ngược lại!” Hắn nói ra ý đồ của Trương Tuyết mà mình tự nghĩ đến.

Trương Tuyết vội vàng xua tay nói: “Không, không phải! Tôi chỉ muốn nói rõ với anh một chuyện. Tuy rằng Tĩnh San khuyên tôi nên từ bỏ... Nhưng là, tôi hy vọng cho anh biết tâm tình tôi, bị anh cho rằng không biết xấu hổ cũng tốt, tôi không nghĩ... Tôi không nghĩ cứ bị anh hiểu lầm như vậy.” Nàng bất an nắm chặt vạt áo.

Không phải đến gây chuyện? Dương Phỉ không kiên nhẫn nói: “Giải thích? Cô muốn nói rõ với tôi chuyện gì? Trên cơ bản, tôi cùng cô không quen...”

“Tôi... anh...”

“A? Cô nói cái gì?” Công trường ầm ỹ làm Dương Phỉ hoàn toàn không nghe rõ thanh âm yếu ớt của Trương Tuyết.

“Tôi... anh.”

“Lớn tiếng một chút, rất ồn, tôi nghe không rõ cô đang nói gì.”

Trương Tuyết cắn cắn môi dưới, hô khan cả giọng “Dương Phỉ! Tôi thích anh!”

Công trường âm ỹ không một tiếng động.

Dương Phỉ cũng ngẩn người, bị khí thế đột nhiên trào ra của Trương Tuyết làm hoảng sợ.

Mặt Trương Tuyết đỏ đến sắp bốc khói, nhưng nàng bất chấp, dù sao nếu đã nói, phải nói thật rành mạch!

Trương Tuyết nắm chặt hai tay, nhắm mắt lại hô lớn: “Dương Phỉ, người Trương Tuyết tôi thích là anh, không phải Bạch Phong Dao, tôi chỉ thích anh! Rất thích anh! Thật sự rất thích anh!”

Trương Tuyết dùng tay áo lau đi dòng lệ trào ra khó hốc mắt, miễn cưỡng cười cười.

“Chính là muốn làm sáng tỏ với anh chuyện này, tạm biệt.”

Nói xong, Trương Tuyết lại cúi người chín mươi độ, không quay đầu lại chạy đi.

Dương Phỉ sững sờ nhìn bóng dáng Trương Tuyết chạy xa, khiếp sợ trong lòng khó thể bình phục.

Lúc này, chỉ nghe vài công nhân sau lưng hắn hòa vô giúp vui.

“Tuổi trẻ thật tốt!”

“Xem ra tiểu Dương rất được hoan nghênh, quả nhiên đẹp trai là nổi tiếng!”

“Giới trẻ bây giờ thật lớn mật...”

Thật ngạc nhiên, da mặt dày đến nỗi đạn cũng xuyên không thủng như Dương Phỉ lại đỏ mặt, tuy rằng một tay che mặt, nhưng vẫn không giấu được gương mặt đỏ bừng của hắn.

“Trời ạ... Cô gái kia có phải là đồ ngu ngốc hay không?”

Dương Phỉ lấy tay đè lên ngực – người ngu ngốc hơn, có lẽ là chính mình đi? Cư nhiên bởi vì bị một cô gái ngu ngốc tỏ tình, tim liền đập nhanh không thể ngăn được.

Trương Tuyết...

Một cái tên thật tục tằng.

Một đứa con gái ngu ngốc.

4

Tuy rằng Dương Phỉ học đại học công lập, nhưng mấy năm gần đây, những chi phí phụ thu không ngừng gia tăng, vì vậy học phí một học kỳ và phí ký túc xá ở trường bọn họ ít nhất cũng phải tiêu tốn trên ba vạn, đối với gia đình mồ côi cha, mẹ Dương lại không có nghề nghiệp cố định như Dương Phỉ mà nói, thực là một lượng chi tiêu không nhỏ.

Hai học kỳ lên tới sáu vạn học phí, rồi còn sinh hoạt phí từng tháng, cứ như vậy nhân lên, đó cũng là một con số không khả quan.

Đối với người đã vất vả hơn nữa đời như mẹ Dương, Dương Phỉ thật không muốn bà lại vì chuyện tiền bạc mà lo lắng, vì tiết kiệm tiền, Dương Phỉ chấp nhận lời mời của Bạch Phong Dao, đến ở cùng hắn.

Khi vừa vào đại học, ba Bạch Phong Dao ngại tiền nhiều quá không có chỗ chi, lại mua cho đứa con bảo bối của ông một nhà trọ hoàn toàn mới, rất gần trường, chỉ cần đi bộ khoảng mười lăm phút là tới.

Nhà trọ gồm hai phòng ngủ, một phòng khách, một nhà bếp, đối với một sinh viên mà nói xem như tương đương xa xỉ, cho nên Dương Phỉ cũng không khách khí, đáp ứng ngay lời mời của Bạch Phong Dao, đi ở nhà trọ miễn phí.

Ở nhà Bạch Phong Dao, về chi phí ăn mặc ngủ nghỉ, Dương Phỉ cũng liền thuận lý thành chương (coi như đương nhiên) tiêu xài của Bạch Phong Dao, còn tiền đi làm của hắn, hắn sẽ dành dụm để đóng học phí, hoặc ngẫu nhiên mua cái này cái nọ tiêu vặt, giảm bớt gánh nặng cho mẹ Dương.

“Trương Tuyết?”

Dương Phỉ lấy khí thế cuồng phong tảo lá rụng, một giây cũng không ngừng đem thức ăn bỏ vào miệng mình.

Đồ ăn Bạch Phong Dao làm, cho dù chỉ đơn giản là món trứng đánh đường, cũng đặc biệt ngon, độ chính vừa phải, mềm mại hoạt nộn, vừa ăn vào, cứ có cảm giác nó tan ngay trong miệng. Càng không cần nói đến điểm tâm, tay nghề nấu nướng dưới chính sách áp bách tàn bạo của Dương Phỉ, ngày tiến ngàn dặm, quả thực có thể so sánh với đầu bếp chuyên nghiệp.

“Ừ, tôi thật sự bị nàng hù dọa, nhìn không ra, cô gái tùy tiện chớp mắt là rơi lệ như nàng, cứ nhiên có lá gan lớn như vậy...”

Nhớ lại một màn trước cửa công trường, chiếc đĩa của Dương Phỉ không tự chủ dừng lại giữa không trung, sắc mặt lại đỏ lên.

Bạch Phong Dao hai tay ***g vào nhau, ánh mắt nhu hoà nói: “A Phỉ, cảm giác của cậu với nàng không tồi đi?”

“Gi chứ, làm gì có! Tôi chỉ là, chỉ là cảm thấy cô gái kia thật là ngu ngốc...”

Dưới ánh mắt của Bạch Phong Dao, Dương Phỉ lấp bắp nói, một chút độ tin cậy cũng không có.

Bạch Phong Dao cười nói: “Còn cố phủ nhận? Cổ của cậu cũng đỏ rồi.”

Dương Phỉ huy huy chiếc đĩa cố gắng biện giải: “Là do thời tiết quá nóng.”

Bạch Phong Dao nhẹ nhàng cười nói: “Đã mùa thu, cậu cũng thay áo tay dài, còn nói thời tiết quá nóng?”

“Tôi nói nóng chính là nóng...” Dương Phỉ vô lại nói.

“Phải phải phải, cậu nói đều đúng, là do thời tiết quá nóng, được chưa? Còn muốn ăn thêm một chén nữa không?” Bạch Phong Dao nhìn nhìn bát cơm trống rỗng của Dương Phỉ.

“Đương nhiên muốn!”

Bạch Phong Dao cười, tiếp nhận cái bát Dương Phỉ đưa qua, đứng dậy đi vào bếp xới cơm.

“Trương Tuyết sao?”

Bạch Phong Dao thấp giọng thì thào, biểu tình ôn hoà biến mất, ngược lại ngũ quan vặn vẹo, khuôn mặt tuần mỹ của hắn, lúc này lộ ra biểu tình dữ tợn xưa nay khó gặp.

“Cô gái phiền toái...”

Bất quá, chỉ cần lập kịch bản, muốn giải quyết một cô gái phiền toái, cũng không phải khó khăn quá lớn.

Căn tin sinh viên vẫn ồn ào tiếng nói cười.

Bạch Phong Dao khí chất xuất chúng, vẫn được vạn nhân chú mục (nhiều người quan tâm).

Bất đồng là, động vật hung mãnh thường đi bên cạnh vương tử lại không thấy bóng dáng, điều này không khỏi làm những “đồng bào nữ tính” hết mực mong chờ.

Nhưng khi các nàng vừa cố lấy dũng khí, chuẩn bị tới gần, một nam sinh lại ngồi xuống vị trí cuối cùng còn trống bên cạnh vương tử, trong lòng đông đảo nữ sinh đều ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà hắn.

“Bạch Phong Dao, thật hiếm thấy cậu ở một mình nha.”

Bạch Phong Dao dừng đĩa, lộ ra nụ cười lễ phép.

“Trưởng ban, là anh à?”

Sinh viên bây giờ, chỉ cần bị tuyển làm cán bộ, thì dù tên cán bộ kia không tình nguyện như thế nào đi nữa, tên của hắn cũng bị mọi người sáng khoái bầu cử.

Ở đại học, trưởng ban nói dễ nghe một chút, là người được toàn bộ sinh viên trong ban tín nhiệm, nói khó nghe một chút, chính là một tạp công miễn phí, mỗi kỳ sẽ giúp thầy cô làm một ít việc vặt, trải qua kiếp sống làm việc cực nhọc.

Mà vị trưởng ban bất hạnh bị trúng tuyển này từng cảm thán nói, đảm nhiệm chức vụ trưởng ban ở đại học là công việc không có tiền đồ nhất Đài Loan.

Trưởng ban lắc đầu thở dài: “Không phải trưởng ban đáng thương tôi đây thì là ai, ai, rõ ràng hôm nay không có tiết, tôi còn phải chạy tới trường, chỉ vì lấy một thông báo mông manh ở phòng giáo vụ, thật là không đáng.”

Bạch Phong Dao cười nói: “Anh nên gọi điện thoại cho tôi, tôi có môn học tự chọn, có thể thuận tiện đến phòng giáo vụ lấy giúp anh.”

Trưởng ban nói: “Cảm ơn, dù sao tôi cũng đến rồi, không sao. Đúng rồi... Gần đây rất ít thấy cậu và Dương Phi đi với nhau, các cậu không phải luôn như bóng với hình sao?”

Bạch Phong Dao cương lại một chút, cười gượng nói: “A Phi có bạn gái, là nữ sinh hệ báo chí, gọi là Trương Tuyết.”

“Trương Tuyết... Không biết.” Trưởng ban nghiêng đầu sang một bên, nhìn Bạch Phong Dao nói: “Sao vậy? Dương Phi có bạn gái, hình như cậu không được vui?”

“Tôi... Tôi thực lo lắng...”

“Lo lắng?” Trưởng ban nghi hoặc nháy mắt mấy cái.

Bạch Phong Dao buông đôi đũa trong tay xuống, trên mặt hiện rõ lo lắng cùng khó xử.

“Tôi không biết phải nói với a Phi như thế nào, khó gặp được một người mình thích, hẳn vui vẻ như vậy, nhưng mà...”

“Làm sao vậy?” Rất khó thấy Bạch Phong Dao lộ ra vẻ mặt này, trực giác trưởng ban cảm thấy việc này khẳng định rất lớn.

Bạch Phong Dao chậm rãi nói: “Vào buổi hẹn hò đầu tiên của a Phi, hẳn đã dẫn tôi theo, hẳn nói hẳn không biết phải nói gì với Trương Tuyết, hy vọng tôi có thể giúp hẳn điều hòa không khí, tôi vốn không muốn đi, nhưng lại không lay chuyển được hẳn... Nếu tôi không đi, thì tốt rồi...” Hẳn áp trán vào hai bàn tay đang nắm chặt.

Trưởng ban không khỏi khẩn trương truy vấn: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Phong Dao nhăn chặt lông mày, môi động vài cái, rốt cuộc mới mở miệng nói: “Trương Tuyết... thừa lúc a Phi không ở đó, nói nàng thích tôi, hy vọng tôi có thể hẹn hò với nàng...”

“Trời ạ!” Trưởng ban rít một hơi, tức giận nói: “Nói như vậy, người tên Trương Tuyết kia, chỉ muốn lợi dụng a Phi để tiếp cận cậu?”

Bạch Phong Dao sắc mặt thống khổ nói: “Tôi cự tuyệt nàng, mặc kệ a Phi nài nỉ như thế nào, tôi cũng không cùng hẳn đi hẹn hò nữa, nhưng tôi sợ Trương Tuyết chưa hết hy vọng, nếu nàng thật sự thích a Phi, vậy thì tốt, nhưng tôi lại nhịn không được lo lắng...”

Trưởng ban chụp bàn, tức giận hô: “Cậu hẳn nên cùng Dương Phi nói rõ ràng mới được! Cái loại con gái lợi dụng cảm tình người khác này thật đáng chết!”

“Trưởng ban, xin nói nhỏ thôi.” Bạch Phong Dao nhìn nhìn chung quanh, đôi mày nhăn càng chặt. Hẳn lấy âm lượng cực thấp, chần chờ nói: “Tôi biết a Phi rất thích Trương Tuyết, khi Trương Tuyết tỏ tình hẳn rất vui vẻ, hẳn cảm thấy Trương Tuyết là một cô gái rất đặc biệt, ấn tượng đối với Trương Tuyết rất tốt... Cho nên tôi không thể nào nói với a Phi chuyện này...”

“Tôi giúp cậu nói với hẳn!”

Trưởng ban nói xong đứng lên, Bạch Phong Dao vội vàng ngăn hẳn lại.

“Trưởng ban, tôi nghĩ Trương Tuyết hẳn sẽ thích a Phỉ, a Phỉ tuy rằng thoát nhìn không dễ ở chung, nhưng chỉ cần là người hẳn thích, hẳn sẽ đối với người kia rất tốt... Lâu dần, Trương Tuyết không chừng sẽ thích hẳn.”

Trưởng ban phản đối, nói: “Cậu cứ nghĩ mọi việc thật tốt đẹp, nói không chừng cô ta sẽ không bỏ cuộc, tiếp tục lợi dụng Dương Phỉ chờ thời cơ tiếp cận cậu!”

Bạch Phong Dao vẫn lắc lắc đầu, âm thầm nói: “Trưởng ban, a Phỉ là lần đầu quen bạn gái, tôi không muốn vì chuyện của tôi làm cho hẳn không thoải mái... Chuyện này tôi chỉ là muốn tìm người tâm sự, xin anh đừng nói ra ngoài.”

Trưởng ban cả giận nói: “Cậu luôn rất thông minh, sao đừng phải chuyện của Dương Phỉ liền trở nên ngu ngốc như vậy? Theo đuổi loại con gái này, đối với cậu hay Dương Phỉ cũng không phải chuyện tốt!”

“Trưởng ban... Coi như tôi xin anh.” Ngữ khí Bạch Phong Dao đã gần như cầu xin.

“Bạch Phong Dao...”

Thấy thế, cơn tức trong lòng trưởng ban, muốn phát cũng phát không được.

Trong cảm nhận của trưởng ban, Bạch Phong Dao luôn là một người bình tĩnh thông dong, vô luận gặp phải khó khăn gì, cũng có thể duy trì nụ cười ôn hòa, không chút hoang mang vượt qua cửa ải khó khăn... Nhưng lần này, dính dáng đến Dương Phỉ, Bạch Phong Dao liền rối loạn.

Bởi vậy có thể thấy được, Bạch Phong Dao coi trọng người bằng hữu như Dương Phỉ đến cỡ nào? Thà rằng chính mình gãy giữa thống khổ, cũng không muốn đem sự thật nói cho Dương Phỉ.

Có một hảo bằng hữu vì hẳn suy nghĩ như Bạch Phong Dao, Dương Phỉ may mắn cỡ nào?

Cho nên, trưởng ban có tính chính nghĩa, tuy miệng đáp ứng thỉnh cầu của Bạch Phong Dao, nhưng trong lòng đã có tính toán khác...

5

Lắc lư chất lỏng trong ly, Bạch Phong Dao bán nheo mắt, giọng nói gần như đang ngâm thơ: “Nói như thế nào nhỉ? Lúc cậu trăm phương ngàn kế làm cho con mỗi bước vào cái bẫy mà cậu đã đặt sẵn, kết quả lại phát hiện, không cần cậu phải làm gì, con mỗi kia cũng sẽ tự nhiên nhảy vào bẫy... Gặp loại tình huống này, thật không biết nên cười ha ha, hay là nên khóc mới tốt.”

Bartender đứng sau quầy bar vừa lau chiếc ly chân cao, vừa cười nói: “Tự động đưa tới cửa, không phải bớt đi nhiều phiền toái sao?”

Bạch Phong Dao nhấp một ngụm rượu, nói: “Vẫn cảm thấy rất mờ mịt.”

“Dùng não quá độ rất dễ có tóc bạc.”

Bạch Phong Dao cười nói: “Vì người mình thích mà bạc đầu, tôi vui vẻ chịu đựng.”

Bartender buông chiếc ly xuống, ngược lại giúp Bạch Phong Dao rót thêm rượu mới vào ly rượu sắp thấy đáy, thủ pháp lưu loát tao nhã, kết hợp ngũ quan thanh tú của hẳn, làm cho người ta cảm thấy như đang nhìn một phong cảnh mê người.

“Như vậy, có tiện nói cho tôi biết, lần này là ai đến quấy rầy thế giới ngọt ngào của ngài?”

Bạch Phong Dao sáng khoái trả lời: “Một con chuột muốn chôm chĩa.”

Bartender lộ ra nụ cười thấu hiểu: “Thì ra là thế, khó trách ngài lại sinh khí như vậy, ngay cả đám người kia cũng gọi ra.” Tầm mắt hẳn chuyển đến một góc trong quán, góc đó lúc này đang ngồi vài người, vùng tay uống rượu vô cùng náo nhiệt.

“Cậu nói sai rồi, tôi cũng không quen họ, chỉ là trùng hợp cùng ở trong này uống rượu thôi.”

Bartender cười xin lỗi: “Tôi quả thật nói sai rồi, để tỏ vẻ xin lỗi, tôi xin tặng cho ngài một chút quà mọn.”

Bartender đưa cho Bạch Phong Dao một cái hộp nhỏ được gói rất tinh mỹ, chỉ lớn bằng bàn tay, trước khi đưa còn nhẹ giọng nói bên tai hắn: “Theo yêu cầu của ngài, được tính sẽ phát huy sau ba mươi phút, ngài nên cho vào rượu mạnh hoặc nước có ga. Còn loại thuốc này, sau khi thoa, trong một phút sẽ có tác dụng.”

Bạch Phong Dao gật gù đầu, tỏ vẻ đã hiểu, đem “món quà” bỏ vào túi, cười nói: “Ngại quá, để cậu phải tốn kém rồi.”

Tiếp tục chà lau ly rượu, hắn lắc đầu: “Có gì đâu, để cảm tạ sự ủng hộ của khách hàng, ngẫu nhiên cũng phải tiêu phí một chút.”

“Đầu tư thích hợp, là vì lợi ích lâu dài.”

“Ngài thật rất hiểu biết phương châm kinh doanh của tệ quán, làm cho khách nhân được hài lòng, đây mới là con đường kinh doanh lâu dài.”

“Đối với điểm này, tôi rất tán thành.”

Đôi môi duyên dáng của Bạch Phong Dao gợi lên một đường cong, hắn giơ chén rượu, cùng bartender nhìn nhau cười.

Một gã nam tử tục tằng đã uống say khướt ngồi lên quầy bar, lớn tiếng nói: “Cho tôi một ly Castuavis.”(ta không rành về rượu).

Trên mặt bartender hiện lên nụ cười chuyên nghiệp, gật đầu nói: “Thỉnh ngài chờ một chút, tôi lập tức pha chế cho ngài.”

Bạch Phong Dao ngừng lắc ly rượu trên tay, lẩm bẩm nói: “Ồ nhà tôi, gần đây xuất hiện một con chuột nhỏ rất phiền.”

“Chuột thì đuổi đi là được rồi? Nếu thật sự phiền, cách, thì cứ giết đi.” Thỉnh thoảng lại nứt một tiếng, nam tử bộ dáng tục tằng nhìn như thần trí không rõ, trong mắt lại chớp động tinh quang.

Bạch Phong Dao vẫn duy trì nụ cười đầy giáo dưỡng: “Có chút khó khăn, người ở cùng tôi rất thích con chuột nhỏ kia.”

“Cách, nếu khó khăn như vậy, cách, tôi sẽ giúp anh giết, cách, giết nó.”

“Đó là một ý kiến hay.” Bạch Phong Dao ngửa đầu uống cạn chất lỏng trong ly, lạnh nhạt cười nói: “Tôi sẽ liên lạc với anh.”

“Không thành vấn đề, cách.”

Nam tử tục tằng cầm lấy ly rượu bartender đưa cho, lắc ly quay lại chỗ ngồi trong góc, tiếp tục cùng bạn bè uống rượu.

Bartender lại rót rượu vào ly cho Bạch Phong Dao.

“Có thể dưỡng một đám chó nghe lời, thật là phúc khí lớn nhất của chủ nhân, khách nhân, ngài nghĩ sao?”

“Muốn đem một đám chó lưu lạc dạy dỗ thành những con cún ngoan, cũng không phải chuyện dễ, tiền phải đủ nhiều, ăn cũng phải cho, vất vả trong đó, không phải hai ba câu là có thể dễ dàng nói rõ.”

Bartender chọn mi nói: “Ít nhất thành công, không phải sao? Với kết quả này mà nói, những vất vả của chủ nhân đã chiếm được hồi báo, đây là một chuyện đáng khen.”

Bạch Phong Dao cười trong trẻo nhưng lạnh lùng, nói: “Cũng giống như quý quán, dùng cái giá hợp lý để đổi lấy nhiều thù lao, đây là tôn chỉ của tôi.”

Bartender phát ra tiếng cười không thể nghe thấy.

“Có thủ đoạn thuần dưỡng vĩ đại, cùng với quan niệm kinh doanh khôn khéo, khó trách quản lý của tệ quán lại hy vọng ngài có thể đến đây kinh doanh như vậy.”

“Chuyện này hơi khó,” Bạch Phong Dao cười khỏ nói: “Tôi là con một trong nhà, nếu không kế thừa gia nghiệp, nói không chừng sẽ biến thành cách mạng gia đình. Huống chi, đối với công việc của “gia phụ”, tôi cũng cảm thấy rất hứng thú.”

“Quản lý biết việc này, cho nên mới trốn trong nhà khóc ba ngày ba đêm, hẳn rất muốn ngài kế nghiệp.”

“Cá nhân tôi cho rằng, có người còn thích hợp kinh doanh quý quán hơn so với tôi.”

Bạch Phong Dao nhìn hắn, cười ám chỉ, sau đó buông ly rượu xuống.

“Không còn sớm, tôi phải về rồi.”

Nghe vậy, bartender lập tức đưa lên hai tờ giấy.

“Đây là phí dụng đêm nay của ngài.”

Nụ cười của hắn có chút xảo trá.

“Khách nhân tôn quý, một chai Whisky Dalmore sáu mươi hai năm, giá này đã rất tiện nghi rồi.”

“... Cậu quả nhiên rất thích hợp tiếp nhận kinh doanh quý quán.”

Nhìn con số kinh người trên hóa đơn, Bạch phong Dao không khỏi cười khỏ, bất đắc dĩ lấy ra thẻ tín dụng.

6

Đêm mùa thu, thiếu đi oi bức mùa hạ, lại hơn vài phần lạnh khí mùa đông.

Dương Phỉ là người sợ nóng, nhưng cũng rất sợ lạnh, vì vậy sau khi tan tầm về nhà, tắm rửa xong, hắn liền mặc áo dài tay, ngồi trong phòng khách.

Dương Phỉ ngồi ở phòng khách, đối với tiết mục biểu diễn cuối tuần trên tivi hoàn toàn không chút hứng thú, cũng không định xem đĩa DVD Bạch Phong Dao mua về, hắn chỉ thỉnh thoảng nhìn chăm chăm đồng hồ, bất an chờ đợi.

Gần đây bởi vì thường ở bên cạnh Trương Tuyết, cho nên tuy rằng sống cùng một nhà, nhưng so với trước kia, thời gian hắn và Bạch Phong Dao ở cạnh nhau có thể nói là ít đến đáng thương.

Trương Tuyết then thùng hướng nội, nhu thuận mềm mại, nhưng cũng thường xuyên làm ra những cử chỉ ngoài dự đoán mọi người, chiếm lấy toàn bộ tâm tư Dương Phỉ.

Nếu cảm giác ngọt ngào tốt đẹp này gọi là tình yêu, Dương Phỉ rốt cục cũng hiểu được tại sao cả trai lẫn gái, hết người này đến người khác theo đuổi tình ái như vậy.

Nhưng Dương Phỉ cũng cảm thấy bất an.

Nỗi bất an đó cũng đến từ chính Trương Tuyết.

“Dương Phỉ, mắt của cậu mù rồi hay sao mà không thấy? Nói tôi lừa cậu? Tôi lừa cậu có lợi ích gì?”

Trưởng ban tức giận thét lớn.

“Nếu không phải thấy Bạch Phong Dao vì chuyện của cậu mà phiền não như vậy, cậu bị lợi dụng đến chết tôi cũng không quản!”

“Phong Dao...” Dương Phỉ không ngừng lặp đi lặp lại cái tên này.

Bây giờ hồi tưởng lại, gần đây tuy rằng rất ít ở cùng Bạch Phong Dao, nhưng ngay cả Dương Phỉ cũng có thể cảm giác rõ Bạch Phong Dao tựa hồ đang có chuyện phiền não, nụ cười ôn hòa quen thuộc, cũng trở nên thật miễn cưỡng.

Mỗi lần Dương Phỉ nói muốn đi hẹn hò với Trương Tuyết, Bạch Phong Dao luôn gọi hắn lại, bộ dáng muốn nói lại thôi, cho đến khi hắn tỏ ra không kiên nhẫn, Bạch Phong Dao mới miễn cưỡng cười nói hắn đi đường cẩn thận.

Mình thật sự bị lừa sao?

Nụ cười ngượng ngùng, lời tỏ tình của tiểu Tuyết đối với hắn, toàn bộ đều là dối trá sao?

Tuy rằng không ngừng tự nhủ với bản thân là đừng hoài nghi, nhưng đối với lời nói của trưởng ban, Dương Phỉ lại ít nhiều tin tưởng – nguyên nhân chính vì Bạch Phong Dao.

Dương Phỉ tin Bạch Phong Dao sẽ không lừa hắn, ngay cả khi hắn giết người, Bạch Phong Dao cũng chỉ thở dài, nói hắn sau này phải sửa đổi tính tình, liền “nghĩa vô phản cố” (làm việc nghĩa không chùn bước) giúp hắn xử lý thi thể Sở Lăng, thậm chí còn giúp hắn qua mặt cảnh sát.

Phương thức Bạch Phong Dao đối đãi hắn, cũng không vì chuyện của Sở Lăng mà thay đổi, ngược lại bản thân hắn gắt gao bám lấy Bạch Phong Dao.

Tình yêu có ngọt ngào tốt đẹp như thế nào đi nữa, cũng không vượt qua hữu tình và thân tình giữa hắn và Bạch Phong Dao. Nếu chuyện trưởng ban nói là sự thật, dù lưu luyến Trương Tuyết kia như thế nào, Dương Phỉ cũng sẽ sẵn khoái mà chia tay nàng.

Không chỉ bất mãn vì bị lợi dụng, mà là trên thế giới này, ngoại trừ mẹ hắn, Bạch Phong Dao là người quan trọng nhất với hắn.

Khách một tiếng, là thanh âm cánh cửa bị mở ra.

“Di? A Phỉ, cậu còn chưa ngủ à?” Biểu tình Bạch Phong Dao xem ra có điểm kinh ngạc, hắn nhìn đồng hồ trên cổ tay, cau mày nói: “Gần rạng sáng rồi, không phải sáng mai cậu còn phải đến công trường sao?”

“Ngủ không được...”

“Là mất ngủ sao?” Bạch Phong Dao đi đến trước mặt Dương Phỉ, cẩn thận nhìn gương mặt hắn, thở dài: “Sắc mặt cậu không tốt, nếu ngủ không được, tớ sẽ pha cho cậu một ly sữa nóng, uống sữa sẽ dễ ngủ hơn.”

“Tôi không muốn uống sữa.”

Dương Phỉ ôm thắt lưng Bạch Phong Dao, chôn đầu trước bụng hắn, cọ qua cọ lại.

Đối với hành động đột xuất của Dương Phỉ, Bạch Phong Dao chỉ sững nịch xoa xoa tóc hắn, ôn nhu nói: “Sao vậy? Lại có ai chọc giận cậu sao?”

“Phong Dao...” Dương Phỉ buồn bã nói: “Hôm nay trưởng ban tới tìm tôi nói...”

Thân thể Bạch Phong Dao khẽ run một chút.

“Vậy à...”

Bạch Phong Dao khom lưng, lấy tư thế có chút không tự nhiên ôm lại Dương Phỉ, ngữ khí hàm chứa nồng đậm đau thương, khó khăn nói.

“Thực xin lỗi, a Phỉ, thực xin lỗi, đều là lỗi của tớ...”

7

Dương Phỉ cảm thấy ngực mình đau nhói – Phong Dao nhất định một mình khổ sở rất lâu đi? Mình sao có thể ngốc như vậy? Còn phải đợi người khác nhắc nhở mới biết...

Dương Phỉ dùng sức ôm chặt Bạch Phong Dao.

“Sao lại là cậu sai? Là tôi quá ngu ngốc, cũng là Trương Tuyết đóng kịch quá giỏi, tôi còn nghĩ ả thật sự thích tôi...”

Bạch Phong Dao nói: “A Phỉ... Nói không chừng nàng thật sự thích cậu, cậu hỏi rõ nàng rồi nói sau.”

Dương Phỉ hừ lạnh một tiếng, nói: “Hỏi rõ ràng? Tôi sợ đến lúc đó ả thề thốt phũ phạn, tìm một đồng lý do đến thói thoát... ả cũng thật thông minh, biết tìm tôi xuống tay, tôi thật sự bị ả lừa gạt.” Hắn cắn chặt răng giống như để hạ giận: “Con ả kia tôi nhất định cho nàng đẹp mặt.”

“A phỉ... Người ta là con gái.” Bạch Phong Dao cười khổ.

Dương Phi siết chặt tay giận dữ hét: “Con gái thì sao? Dám đùa giỡn với tôi thì phải có tâm lý chuẩn bị, để thời gian mua quan tài trước đỡ phải đến lúc đó phiền toái!”

“A Phi!”

Bạch Phong Dao nhăn mày, thọt nhìn có điểm tức giận.

“Không cần như vậy, đừng lui tới với nàng nữa là tốt rồi, đừng khó xử nàng, nàng là một cô gái, nếu chuyện này truyền ra ngoài, đối với nàng sẽ thương tổn rất lớn.” Bạch Phong Dao ngừng một chút, nói tiếp: “Nếu cậu vẫn còn bức tức, tìm tổ trút giận là được, nói thế nào đi nữa, nguyên nhân chuyện này cũng là vì tớ.”

Khí thế hùng hồn của Dương Phi nhất thời tiêu tán không thấy.

“Phong Dao... Loại con gái này cậu còn bảo vệ ả làm chi? Không đánh ả một chút, cậu sẽ cam lòng sao?”

“Không cam lòng cũng không còn cách nào.” Bạch Phong Dao thở dài: “A Phi, từ trước đến giờ, tớ luôn hy vọng cậu có thể thu liễm tính tình một chút, đừng so đo với Trương Tuyết nữa, một người đàn ông, tính tình phải rộng lượng, làm việc quá xúc động sẽ gây nhiều phiền toái, điểm này, cậu hẳn là người rõ nhất.”

“...” Dương Phi cúi đầu.

Bạch Phong Dao vỗ nhẹ lưng Dương Phi, áp trán lên trán hắn, ôn nhu nói: “A Phi, nghe tớ, đừng gây chuyện nữa, không cần để ý đến Trương Tuyết, đừng làm tớ phải lo lắng cho cậu, được không?”

“...Tôi biết rồi, tôi đáp ứng cậu.” Dương Phi không cam nguyện nói.

Bạch Phong Dao lộ ra nụ cười mừng rỡ.

“Tớ đi pha ly sữa nóng cho cậu, sau khi uống xong thì mau đi ngủ, làm việc ở công trường, không ngủ đủ giấc sẽ dễ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.”

“Nga... Tôi muốn cho thêm đường, nhưng - ”

“Nhưng không được quá ngọt đúng không?”

Dương Phi cười hắc hắc, Bạch Phong Dao nói một câu “thật là chịu thua cậu” xong, lại xoa xoa đầu hắn, mới xoay người vào bếp.

Sau khi yên lặng nhìn Bạch Phong Dao bước vào bếp xong, Dương Phi cầm di động trên sô pha, sắc mặt ngưng trọng bấm nhanh vài chữ.

“Trương Tuyết, tôi không muốn tiếp tục với cô nữa, chúng ta chia tay. Dương Phi.”

Tuy rằng muốn trực tiếp gọi điện mắng to một chút, mặc kệ bây giờ là buổi tối hay là rạng sáng, nhưng Dương Phi không muốn Bạch Phong Dao lo lắng cho hắn cho nên lựa chọn phương pháp này.

Ấn phím màu xanh – gửi tin –

Sau khi màn hình hiển thị tin nhắn đã gửi thành công, Dương Phi liền lập tức tắt máy, tùy tiện vứt di động lên sô pha.

Dám can đảm đem Dương Phi hẳn đùa giỡn trong lòng bàn tay, điều này làm cho Dương Phi cảm thấy mình bị nhục nhã nghiêm trọng, kỷ niệm ngọt ngào cùng Trương Tuyết tất cả đều tan thành mây khói, còn lại, cũng chỉ là cảm hận thật sâu.

Sự tức giận khi bị lừa gạt với Dương Phi mà nói, cho dù chỉ nghe thấy thanh âm Trương Tuyết, cũng làm cho hắn xúc động muốn chém ả thành bảy tám khối.

8. Chương 8

Sáng hôm sau, Dương Phỉ mang gương mặt ngủ không đủ giấc, miễn cưỡng ăn bữa sáng, miễn cưỡng chào tạm biệt Bạch Phong Dao, lại miễn cưỡng lê thân rời khỏi nhà trọ.

Bạch Phong Dao chỉ có thể bất đắc dĩ đứng ở ban công nhìn Dương Phỉ rời đi, mặc dù hắn không muốn Dương Phỉ cố sức như vậy, mấy vạn học phí hắn cũng có thể giúp đỡ, nhưng Dương Phỉ lại mạo danh kỳ diệu (khó hiểu) kiên trì việc này.

Cho đến khi nhìn không thấy thân ảnh Dương Phỉ nữa, Bạch Phong Dao mở trở vào phòng.

Tâm tình Bạch Phong Dao rất tốt.

Kịch bản hắn an bài, chỉ còn lại bước cuối cùng, đợi cho bước cuối này hoàn thành, lấy tính cách Dương Phỉ, cả đời này hắn sẽ không bao giờ tin tưởng cô gái nào nữa.

Dã thú kia, chỉ có thể bị hắn độc chiếm, những người khác muốn sờ cũng không thể, Sở Lăng là vậy, Liêu Đông Đình là vậy, Trương Tuyết cũng sẽ như vậy.

“Tiếp theo, chỉ còn chậm rãi chờ con chuột nhỏ hành động...” Bạch Phong Dao nhẹ nhàng nhếch khóe miệng.

Bạch Phong Dao đuổi người, trong mắt đầy ý cười nói: “Được rồi, nên dọn dẹp nhà cửa.”

Mỗi khi được nghỉ, Bạch Phong Dao đều có thói quen sửa sang phòng ở, tuy rằng có thể bỏ tiền mướn người giúp việc đến hỗ trợ, nhưng hắn không thích trong nhà hắn, trừ bỏ Dương Phỉ, còn có hơi thở của người khác tồn tại, chẳng thà chính hắn phiền toái một chút.

Nấu cơm, giặt quần áo, quét rác, phơi chăn bông, tất cả mọi việc Bạch Phong Dao đều một mình ôm lấy, Dương Phỉ nhiều lắm chỉ ngẫu nhiên giúp hắn rửa chén bát, nhưng bản thân Bạch Phong Dao cũng không để ý đến chuyện này.

Vì người mình thích, Bạch Phong Dao nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.

Đúng, vô luận là chuyện gì.

Dọn dẹp nhà cửa, đem rác rưởi bỏ vào túi xong, cũng gần mười một giờ.

Bạch Phong Dao vào bếp rửa tay, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa cho Dương Phỉ.

Công trường mặc dù có cung cấp cơm trưa, nhưng thức ăn không ngon lắm, Dương Phỉ đã quen được Bạch Phong Dao cho ăn “sơn hào hải vị” dĩ nhiên không quen ăn cơm hộp, không phải ngại cơm quá cứng thì ngại đồ ăn không đủ tươi sống. Tóm lại ngại động ngại tây, ngại đến Bạch Phong Dao chủ động đưa ra chủ ý đưa cơm do bản thân tự tay làm thì hắn mới bằng lòng bỏ qua.

Ngay cả hành động tùy hứng này của Dương Phỉ, Bạch Phong Dao cũng cảm thấy đáng yêu đến không chịu được.

Ngón tay Dương Phỉ, sợi tóc mềm mại, đường cong ngũ quan kiên cường, tất cả mọi thứ của hắn, ở trong mắt Bạch Phong Dao, đều được yêu đến không nở rời tay.

Khi hắn còn trẻ non nớt, vừa ý thức được tình cảm đối với Dương Phỉ, có một khoảng thời gian, ngay cả gọi tên Dương Phỉ, thanh âm hắn đều hơi run run, khi thấy Dương Phỉ cười với hắn, tim hắn càng hưng phấn mà đập thình thịch.

Tình cảm kia đã không thể gọi là thích, mà gần như là mê luyến.

Cho nên mới có thể vì Dương Phỉ làm ra những chuyện ti tiện.

Mất nửa giờ làm xong cơm trưa cho Dương Phỉ, Bạch Phong Dao liền vội vàng đem đến chỗ hắn, hộp cơm vừa to vừa ngon miệng, đẹp mắt, Bạch Phong Dao tuyệt đối không để cho Dương Phỉ dùng “cơm lạnh canh nguội.”

Ở trước cửa công trường, Bạch Phong Dao sẽ cùng Dương Phỉ nói chuyện phiếm vài câu, trước khi đi còn giống một bà mẹ hiền dặn dò hần, bảo hần trăm ngàn lần phải để ý đến an toàn của mình, đừng để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đưa cơm xong, Bạch Phong Dao cảm thấy thả lỏng rất nhiều, nhàn nhã dạo bước, chậm rãi thông thả trở về nhà.

Xa xa, Bạch Phong Dao liền thấy một cô gái mặc âu phục trắng, lo lắng đi lại trước cửa nhà.

Lúc này, Bạch Phong Dao đột nhiên nhớ tới câu nói của bartender – tự động đưa tới cửa, không phải bớt đi nhiều phiền toái sao?

Bạch Phong Dao bày ra nụ cười như vương tử.

Đúng là bớt đi không ít phiền toái, nhất là thời gian quý giá, mà thời cơ con chuột nhỏ tự động đưa tới cửa, mặc dù không tính là tốt nhưng Bạch Phong Dao tin tưởng, chuyện này không phải vấn đề lớn.

9. Chương 9

“Trương Tuyết?” Trên mặt Bạch Phong Dao hiện lên biểu tình nghi hoặc hoàn mỹ, đi về phía Trương Tuyết. Nghe thấy có người gọi tên mình, Trương Tuyết theo bản năng nhìn về hướng phát ra thanh âm.

“Anh Bạch!”

Bạch Phong Dao cười hỏi: “Sao cô lại ở đây?”

Trương Tuyết có chút nôn nóng hỏi: “Phỉ có ở nhà không? Tôi gọi di động cho hần, nhưng hần tắt máy, bảo vệ lại không cho tôi vào... Tôi có việc gấp muốn tìm Phỉ.”

Bạch Phong Dao kinh ngạc nói: “Hôm nay hần đi làm, cô không biết sao? Buổi sáng hần tới công trường, đại khái khoảng ba giờ rưỡi mới về.”

“A... Đúng vậy, hôm nay hần phải đi làm... Tôi quên...” Nói xong, hốc mắt Trương Tuyết bỗng dưng chảy xuống hai hàng lệ.

Bạch Phong Dao kích động nói: “Trương Tuyết, sao cô lại khóc?” Hần luống cuống tay chân lôi khăn giấy ra.

Trương Tuyết tiếp nhận bao khăn giấy Bạch Phong Dao đưa qua, nhỏ giọng nói cảm ơn.

Bạch Phong Dao trấn an nói: “Trương Tuyết, cô đừng khóc, nói cho tôi biết, giữa cô và a Phỉ xảy ra chuyện gì sao?”

Không đề cập tới còn tốt, nhắc đến chuyện này, nước mắt Trương Tuyết lại thi nhau rơi xuống, nàng nghẹn ngào nói: “Phỉ, Phỉ đột nhiên gửi tin nhắn nói, nói hần muốn... Hần muốn chia tay với tôi...”

“Chia tay cô?” Bạch Phong Dao vẽ mặt kinh ngạc, sau đó hần nhìn quanh bốn phía, thấy bảo vệ đang từ trong phòng bảo vệ nhìn bọn họ.

“Ở đây không tiện nói chuyện, đi lên phòng bọn tôi tốt hơn, tôi đại khái biết tại sao a Phỉ lại gửi tin nhắn như vậy cho cô.”

Trương Tuyết dĩ nhiên tâm hoảng ý loạn, như người chết đuối vớ được sợi rơm, vâng lời gật đầu.

“Mời vào, cô cứ tự nhiên ngồi.”

Trương Tuyết vừa lau nước mắt liên tục rơi xuống, vừa nhẹ giọng nói: “Cám ơn.” Nàng ngồi ở giữa sô pha, sốt ruột hỏi: “Anh Bạch, anh nói anh biết a Phỉ...”

Bạch Phong Dao ngồi xuống cái ghế đơn bên trái nàng, không nhanh không chậm nói: “Hắn hình như nghe được một ít tin đồn.”

“Tin đồn?”

“Ừm.” Bạch Phong Dao sắc mặt nghiêm chỉnh, ngữ khí ngưng trọng nói: “Có tin đồn nói rằng, cô vì muốn tiếp cận tôi, mới kết giao với Dương Phỉ.”

“Không phải! Tôi thích Phỉ! Tôi thật sự thích Phỉ!” Nghe được có người nói xấu tình cảm chân thành của mình như vậy, Trương Tuyết giận đến môi cũng run rẩy.

“Tôi biết, tôi nhìn ra, cô thật thích a Phỉ, đêm qua, tôi cũng vì chuyện này nói chuyện với a Phỉ rất lâu... Lúc đó, cảm xúc của hắn có dịu xuống, tôi còn nghĩ hắn không thêm để ý những tin đồn kia, không ngờ...” Nói tới đây thì Bạch Phong Dao dừng lại, thở dài.

Trương Tuyết lập tức đứng lên: “Bây giờ tôi phải tìm Dương Phỉ giải thích!”

Bạch Phong Dao vội vàng ngăn lại, nói: “A Phỉ nếu đã gửi tin nhắn, chứng tỏ hắn đang nổi nóng, một khi hắn tức giận, cái gì cũng không quản, mười con trâu còn kéo không được, cô nói gì cũng uống công.”

Trương Tuyết trừng mắt nhìn, nước mắt vừa mới dừng lại, lại có dấu hiệu tràn ra.

“Nhưng cũng không thể để Phỉ cứ như vậy hiểu lầm tôi?”

Bạch Phong Dao cười khổ nói: “Tôi cũng không phải không cho cô giải thích, chính là cô đi như vậy, tôi khẳng định a Phỉ cho rằng cô đang biện giải, cô đã ở bên cạnh hắn một thời gian, cô cũng hiểu biết phần nào tính tình của hắn đi?”

Nghe vậy, Trương Tuyết suy sụp ngồi xuống, che mặt khóc nói: “Tôi phải làm sao mới tốt... Tôi cũng không biết... Phỉ tại sao tình nguyện tin tưởng lời nói của người khác, cũng không nguyện ý tin tưởng tôi...”

10. Chương 10

Bạch Phong Dao cau mày suy nghĩ, nói: “Trước hết cô cứ chờ ở đây, chờ Phỉ về, đến lúc đó tôi sẽ cùng cô giải thích.”

Trương Tuyết vừa nghe, trong đôi mắt bi thương dấy lên hy vọng, có Bạch Phong Dao, có lẽ chuyện tình sẽ có cơ hội chuyển biến? Dù sao giao tình của Bạch Phong Dao cùng Dương Phỉ, cũng không phải thường.

“Cám ơn anh, Bạch Phong Dao... Thực xin lỗi, đã gây phiền toái cho anh.”

Bạch Phong Dao lộ ra nụ cười thấu hiểu.

“Đừng nói vậy, tôi nghĩ Phỉ cũng chỉ nhất thời tức giận, có thể giúp đỡ hai người, tôi cảm thấy rất vui.” Ngừng một chút, Bạch Phong Dao cười nói: “Đúng rồi, có thể nói cho tôi biết sao cô lại thích Phỉ không? Nếu cô cảm thấy không tiện, vậy cứ xem như tôi chưa nói cũng không sao.”

Trương Tuyết lắc lắc đầu, hai gò má ửng hồng, ngượng ngùng nói: “Không có gì không tiện nói cả... Lúc trước, tôi chỉ nghe Tĩnh San nói, bên cạnh vương tử được cả trường công nhận, luôn có một con chó hoang chạy quanh, con chó hoang kia rất hung dữ, hở mồm là sử dụng lời lẽ thô tục, đôi khi, thậm chí có thể vì một lời bất hòa, liền xung đột với người khác,... Mọi người đều nói, nếu không có anh ở bên cạnh quản thúc, hắn đã sớm bị đuổi học vì một đồng bản kiểm điểm...”

Bạch Phong Dao cười khổ nói: “Xem Phỉ như chó hoang? Loại so sánh này, cũng thật quá đáng.” Phỉ của hắn, sao cả thể là một con chó hoang chỉ cần người ta vút cho một khúc xương, liền há mồm ăn, còn phe phẩy đuôi lấy lòng?

Trương Tuyết nín khóc mỉm cười nói: “Đúng vậy, so sánh vậy thật quá đáng đi? Cho nên tôi đối với Phi cũng cảm thấy tò mò, muốn biết một người bị người khác nói thành chó hoang, rốt cuộc là người như thế nào...”

Trương Tuyết rũ mắt, trong mắt tràn ngập ánh sáng tình ái chói lọi.

“Có một ngày, tôi nhớ hôm đó trời mưa, cầu thang rất trơn trượt, tôi không cẩn thận trượt chân, ngã xuống, sau đó có một nam sinh đi phía trước, nghe thấy tiếng hét của tôi, lập tức quay đầu lại, một tay ôm lấy thắt lưng tôi, giúp tôi ổn định cơ thể, tôi vốn muốn cảm ơn hắn, không nghĩ hắn lại nói: “Cái cô này, cô không biết đi đường sao? Nếu không biết sao không lần đến thang máy đi?” Tôi nghe xong tròn tròn mắt, sau đó tôi mới biết, nguyên lai hắn chính là Dương Phi – kẻ bị gọi là chó hoang.” Nàng vừa nói, vừa học biểu tình nói chuyện lúc đó của Dương Phi, hai mắt dựng thẳng, rất sống động.

Bạch Phong Dao cười nói: “Phi nói chuyện như vậy đó.”

Trương Tuyết cũng cười ha ha nói: “Đúng vậy, chính vì như thế, tôi mới bắt đầu chú ý đến hắn, hắn là một người rất can đảm, không chút để ý đến nhận xét của người khác với mình, mặc kệ làm chuyện gì, đều có một loại phong cách rất độc đáo...”

Từng chút từng chút, Trương Tuyết nói hết những gì nàng hiểu biết về Dương Phi, vẻ mặt say mê hạnh phúc, một chút cũng không phát hiện ra, Bạch Phong Dao lắng nghe lời nói của nàng, trên mặt lộ vẻ tươi cười, nhưng đáy mắt lại không chút ý cười.

Đột nhiên, Bạch Phong Dao tỏ vẻ có lỗi nói: “A, nhìn tôi này, cô đến lâu như vậy, lại không mời cô uống gì, thật là một chủ nhân thất trách (không có trách nhiệm).”

“Không cần phiền anh.”

Bạch Phong Dao vừa đi về phía nhà bếp, vừa quay đầu cười nói: “Không phiền, hưởng hồ cô nói lâu như vậy, chắc cũng rất khát nước đi? Cô chờ một chút.”

Vừa bước vào bếp, nụ cười trên mặt Bạch Phong Dao liền tắt ngúm.

Hắn mở tủ lấy hai cái ly thủy tinh, đổ nước ép táo lạnh vào, sau đó lấy một cái hộp dài hai cm từ trong túi quần ra.

Từ khi lấy thứ này về, Bạch Phong Dao vẫn tùy thân mang theo, bởi vì Dương Phi thường chạy đến phòng hắn, chỉ mang bên người mới an toàn, quan trọng hơn nữa, có thể dùng trong bất cứ tình huống nào.

Mở cái hộp nhỏ ra, bên trong có một viên thuốc hình tròn, còn có một gói giấy hình tam giác.

Bạch Phong Dao không chút do dự mở gói giấy, đem bột phấn màu trắng đổ vào ly, viên thuốc còn lại, cũng thả vào một cái ly khác.

11. Chương 11

Hắn mặt không đổi sắc đem bao giấy dùng để gói bột phấn màu trắng vứt vào ống thoát nước, cái hộp nhỏ còn lại cũng cho vào thùng rác.

“Ngại quá, để cô chờ lâu, tôi thuận tiện bỏ thêm chút đá, cô không ngại chứ.” Bạch Phong Dao tươi cười, đem nước ép táo lạnh đặt trên bàn, trước mặt Trương Tuyết.

“Không, cảm ơn.” Trương Tuyết gật đầu cảm tạ, cầm lấy ly, cười nói thật lạnh nga.

Bạch Phong Dao chăm chú nhìn vào cổ Trương Tuyết, thấy nàng từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, khóe miệng hiện lên một nụ cười quỷ dị.

Cho đến khoảng mười phút sau, Bạch Phong Dao mới uống ngụm nước đầu tiên có bỏ thuốc vào.

Trương Tuyết hồn nhiên không biết tiếp tục cùng Bạch Phong Dao chia sẻ chuyện của Dương Phỉ trước khi nàng quen biết hắn, Bạch Phong Dao vẫn giữ nụ cười quen thuộc trên mặt, từng câu từng câu hỏi đáp nàng. Theo thời gian trôi qua, ánh mắt Trương Tuyết càng ngày càng mê ly, còn không ngừng phát ra tiếng cười ngây ngô.

Thấy thế, Bạch Phong Dao biết được tính đã phát tán, thử dò hỏi: “Trương Tuyết?”

“Ha ha, ha ha...” Trương Tuyết lắc lư đầu, chỉ ngây ngô cười trả lời.

Bạch Phong Dao cười nói: “Tiền thưởng cho chai Whisky Dalmore 62 năm, thật không uổng phí.”

Hắn đổi đến ngồi bên cạnh Trương Tuyết, Trương Tuyết thần trí không rõ, hành vi hoàn toàn không không chế được, cứ nhiên ôm lấy thắt lưng Bạch Phong Dao, làm ra một ít động tác mà căn bản bình thường không có khả năng làm.

Thiếu chút nữa bị Trương Tuyết áp đảo, Bạch Phong Dao nhanh chóng xoay người một cái, đem Trương Tuyết đặt dưới thân hắn, tay Trương Tuyết loạn tung không ngừng, cúi đầu phát ra những âm thanh kì quái.

“Đừng nóng vội, rất nhanh sẽ tốt thôi.”

Bạch Phong Dao từ trong túi lấy ra một cái hộp khác, bên trong chứa loại cao trong suốt, hắn xốc vấy Trương Tuyết lên, bần cỡi quần lót nàng, đem cao sát xung quanh hạ thể nàng, sau đó lần nữa giúp nàng đem quần lót mặc vào, chuyển vị trí, để cho Trương Tuyết ngồi trên người hắn.

Qua thời gian không lâu, Trương Tuyết bắt đầu vận vẹo hạ thân, tay đặt trên ngực Bạch Phong Dao, ma sát thân thể hắn, phát ra tiếng rên rỉ ái muội.

Lúc này, Bạch Phong Dao cũng cảm thấy đầu mê muội, hắn biết được hiệu đã phát huy tác dụng.

Trước khi Trương Tuyết lung tung cởi bỏ nút quần hắn, Bạch Phong Dao rốt cuộc cảm thấy chống đỡ không được, nhắm mắt lại, rất nhanh liền đánh mất tri giác, lâm vào trong giấc ngủ thâm trầm.

12. Chương 12

Ngón tay Dương Phỉ chuyển động vòng chìa khóa, miệng ngâm nga một giai điệu không rõ, chậm rì rì đi tới cửa, đem chìa khóa sáp nhập, chuyển động, mở cửa.

“Phong Dao, tôi đã trở về.....”

Nâng chân, khom hạ thắt lưng, chuẩn bị cởi giày, Dương Phỉ liền thất thần, ở trước mắt hắn, đang trình diễn một màn “đồng cung phiến”.(phim AV)

Một người là Trương Tuyết rạng sáng hôm nay hắn mới gửi tin nhắn chia tay, nàng đang khoa trương lay động thắt lưng mình, phát ra tiếng kêu vui thích chìm đắm trong tình ái.

Một người là bằng hữu tốt nhất của hắn, cũng không nhúc nhích nằm dài trên sofa, mí mắt khép chặt giống như đã chết.

Không thích hợp!

“Phong Dao!”

Ngay cả giày cũng không kịp tháo, Dương Phỉ vội vàng vọt vào phòng khách, trực tiếp cho Trương Tuyết một đấm vào mặt!

“Cô làm cái gì!”

Trương Tuyết ôm má bị đánh, tơ máu theo khóe miệng nàng chảy ra, nhưng nàng cũng là vẻ mặt mờ mịt.

“Còn không mau trèo xuống dưới cho tôi!”

Thấy Trương Tuyết hoàn toàn không có ý muốn di chuyển, Dương Phỉ nóng nảy lấy tay nâng Trương Tuyết lên, theo động tác nâng lên, cổ họng Trương Tuyết phát ra một tiếng kêu, lưng không nhin được co rút lại.

Nâng Trương Tuyết ra khỏi thân thể Bạch Phong Dao, Dương Phỉ liền không chút “thương hương tiếc ngọc” đem nàng xô mạnh xuống đất, kích động vỗ nhẹ hai má Bạch Phong Dao.

“Phong Dao? Phong Dao? Cậu tỉnh lại, Phong Dao, cậu có nghe thấy tôi nói gì không?”

Vô luận Dương Phỉ lo lắng gọi cỡ nào, Bạch Phong Dao cũng không chút hưởng ứng, nếu không phải hần còn hô hấp, Dương Phỉ quả thực nghĩ rằng hần đã chết.

Dương Phỉ xoay người nắm mái tóc tán loạn của Trương Tuyết, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi: “Thứ đàn bà đê tiện này! Cô đã làm gì Phong Dao hả? Nói! Nói cho tôi!”

Trương Tuyết lại chỉ cười đáp trả hần, nụ cười này trong mắt Dương Phỉ, giống như nụ cười đắc ý khi đã thực hiện được gian kế, dị thường chói mắt.

Dương Phỉ hung hăng đá vài cái vào bụng Trương Tuyết, cảm tức vạn phần nắm chặt tóc Trương Tuyết kéo ra cửa, đem cửa mở ra, xem nàng giống như rác rưởi, dùng sức ném ra ngoài cửa.

Đóng sầm cửa lại, tuy rằng Dương Phỉ rất muốn một đao làm thịt Trương Tuyết, nhưng hiện tại chuyện của Bạch Phong Dao quan trọng hơn. Dương Phỉ chạy đến phòng tìm một tấm thảm, đắp lên thân thể lả lơi của Bạch Phong Dao.

“Phong Dao, cậu tỉnh lại, Phong Dao, cậu tỉnh lại cho tôi...”

Dương Phỉ lo lắng lại hoảng hốt, vỗ nhẹ hai gò má Bạch Phong Dao, lực đạo dần dần lớn hơn, đánh tới hai má Bạch Phong Dao sưng đỏ lên.

Tại sao còn không tỉnh lại? Dương Phỉ cầm lấy cái ly bên cạnh, cẩn thận nhìn, phát hiện hai cái ly, trong đó có một cái ly còn một vật kỳ quái chìm dưới đáy, cái còn lại không có gì khác lạ.

“Con đàn bà kia cứ nhiên bỏ thuốc!”

Dương Phỉ khê cắn môi, phóng ra cửa, muốn hỏi Trương Tuyết đến tột cùng đã cho Bạch Phong Dao uống thuốc gì, nhưng lại không phát hiện thân ảnh Trương Tuyết đâu.

Nàng chạy trốn rồi.

Lúc này Dương Phỉ mới hối hận chính mình quá xúc động, không nên đem Trương Tuyết vứt ra mới đúng, nàng làm chuyện xấu bị phát hiện, sao còn có thể không nhanh chạy trốn? Mình làm vậy lại thành ra giúp nàng ta được việc lớn.

Làm thế nào mới tốt? Đưa đi bệnh viện sao?

Vậy phải nói như thế nào? Không cần phải nói Bạch Phong Dao bị người ta “mê gian” (bị làm hôn mê để cưỡng gian) đi?

Thân là một người đàn ông, bị con gái mê gian – Dương Phỉ nghĩ đến đó liền thấy đau đầu, chuyện đó với hần mà nói, là chuyện mất mặt nhất.

Mờ mịt thất thố, Dương Phỉ cũng chỉ có thể lo lắng, càng không ngừng gọi tên Bạch Phong Dao, hy vọng hần tranh thủ tỉnh lại sớm một chút.

Sau một hồi, Bạch Phong Dao rốt cục từ từ chuyển tỉnh, hần mơ hồ lên tiếng, chậm rãi mở to mắt.

“...Phỉ? Cậu đã về rồi...”

Dương Phỉ lo lắng hỏi: “Phong Dao, cậu có khỏe không? Có cảm thấy không thoải mái không?”

“Cái gì không thoải mái? Tổ giống như đang ngủ...” Bạch Phong Dao hoang mang lúc lắc đầu, có chút suy yếu hỏi: “Đúng rồi? Trương Tuyết đâu? Nàng lại đây tìm cậu...”

Dương Phỉ tức giận nói: “Quan tâm nàng làm gì! Nàng bỏ thuốc cho cậu uống cậu có biết không?”

“Bỏ thuốc?”

“Phải! Lúc tôi trở về, cậu đang bị nàng mê gian!”

“Mê... mê gian?” Bạch Phong Dao sợ tới mức ngồi dậy, theo động tác của hắn, tấm thảm trượt xuống, nhìn thấy quần trạng của mình, hắn kích động đem tấm thảm kéo trở về.

Dương Phỉ tựa tiểu phi tiểu nói: “Tiểu tử cậu được hoan nghênh đến nỗi dù phải dùng thuốc người ta cũng muốn có được cậu.”

“Phỉ...” Bạch Phong Dao khốn quẫn cười khổ.

“Cậu sao lại cho con đàn bà dê tiện kia vào nhà?”

“Nàng lại đây tìm cậu, tớ hỏi nàng sao không đi công trường tìm cậu, sau đó nàng đã nói, nàng quên hôm nay cậu phải đi công trường làm việc...”

Dương Phỉ cười lạnh một tiếng.

“Quên? Quên hay lắm, cái cơ này cũng quá sứt sẹo đi.”

Bạch Phong Dao nhú mày nói: “Tớ thấy rất giống thật, nàng khi đó rất kích động, nói cậu nhắn tin cho nàng, muốn chia tay với nàng, nàng còn khóc nữa... Tớ thấy nàng khóc dữ dội như vậy, rất dễ bị chú ý, cho nên liền dẫn nàng vào...”

“Trời ạ, Phong Dao.” Dương Phỉ vỗ trán, bất đắc dĩ nói: “Coi như tôi xin cậu, có chút ý thức cảnh giác được không? Con đàn bà dê tiện kia tùy tiện nhỏ vài giọt nước mắt cá sấu, cậu liền cứ như vậy dẫn nàng vào nhà sao?”

13. Chương 13

Biểu tình Dương Phỉ vừa bất đắc dĩ lại vừa khó chịu, hắn vỗ vỗ bả vai Bạch Phong Dao, thở dài: “Quên đi, chuyện đã xảy ra rồi, chửi cũng vô ích, tốt xấu gì cậu cũng coi như người bị hại.”

Bạch Phong Dao dở khóc dở cười hỏi: “Phỉ, cái gì gọi là tớ “tốt xấu gì cũng coi như người bị hại”? Tớ vốn chính là người bị hại.”

Dương Phỉ hắc hắc cười nói: “Bằng không cậu muốn tôi nói thế nào? Bất quá may mắn cậu là con trai, không phải con gái, coi như bị chó điên cắn một cái là được.” Hắn cầm lấy hai cái ly trên bàn, dùng cằm chỉ chỉ phòng tắm, nhún mũi nói: “Cậu đi tắm rửa trước đi, toàn thân đều là mùi nước hoa của con đàn bà dê tiện kia, ngửi thấy liền cảm thấy ghê tởm muốn chết.”

Bạch Phong Dao cầm lấy tấm thảm đứng lên: “Được được, tớ lập tức đi tắm rửa.”

Dương Phỉ dừng lại một chút.

“Đúng rồi, muốn tôi giúp cậu xả nước không?”

Bạch Phong Dao vẽ mặt kinh ngạc: “Phỉ, cậu không sao chứ? Giúp tớ xả nước? Những lời này luôn luôn đều là tớ hỏi cậu mới đúng.”

Dương Phỉ nhắc chân đá mông Bạch Phong Dao một cái, cười mắng: “Xú tiểu tử, tôi là nhìn thấy cậu trải qua chuyện thâm thúy như vậy, khó được hảo tâm, muốn thay cậu phục vụ một chút, an ủi cậu, cậu cứ nhiên trả lời tôi như thế này?”

“Bởi vì quá ngạc nhiên, tớ hoài nghi trời sẽ hạ hồng vũ, không, nói không chừng ngày mai buổi sáng chúng ta thức dậy, sẽ phát hiện mặt trời mọc hướng tây...”

“Cậu còn nói!” Dương Phỉ bày ra biểu tình hung ác, giơ nắm đấm lên, giả vờ muốn đánh qua.

Bạch Phong Dao vội vàng cầu xin tha thứ nói: “Thực xin lỗi, là tớ sai rồi, việc xả nước nhỏ nhặt như vậy tớ làm là được rồi, không cần làm phiền đến Dương đại gia cậu.”

“Cậu đi tắm nhanh đi!”

Nhìn Bạch Phong Dao nhanh như chớp chạy tới phòng tắm, Dương Phỉ vừa nói thật sự là không có biện pháp với tiểu tử này, vừa đem ly bỏ vào bồn rửa chén.

“Con đàn bà dê tiện kia thật giỏi dùng thủ đoạn, ngay cả chiêu dùng thuốc này cũng nghĩ ra... Ắ không phải nghĩ chỉ cần mang thai, Phong Dao phải cùng ả “phụng tử thành hôn” (thành hôn vì đứa con) đi?” Vừa rửa ly, Dương Phỉ vừa oán hận nói: “Đàn bà, đàn bà, con mẹ nó, loại sinh vật này là do sử dụng thủ đoạn mà lớn lên, còn đáng sợ hơn lão tử...”

Sau khi rửa ly xong, Dương Phỉ lấy ra hộp thuốc lá nhãn nhúm, đốt một điếu thuốc lá, tựa vào bồn rửa chén, nhả ra từng ngụm từng ngụm khói.

Thật lâu sau, Dương Phỉ phát ra một tiếng thở dài như có như không.

Thật sự rất xin lỗi Phong Dao.

Nếu không phải chính hần ngu ngốc đi tin tưởng con đàn bà dê tiện kia, Phong Dao sẽ không vì hần lo lắng như vậy, cũng sẽ không bởi vì hần mà bị con đàn bà dê tiện kia mê gian.

Từ trước đến nay, bản thân tựa hồ cũng đem tới cho Phong Dao không ít phiền toái, chuyện của Sở Lăng cũng vậy...

Phong Dao là xuất phát từ tâm tình gì, giúp mình giấu diếm hết thảy, thậm chí xử lý thi thể Sở Lăng? Lại xuất phát từ tâm tình gì, đối tất cả những việc mình gây ra dễ dàng tha thứ thoái nhượng?

Bạn bè đơn thuần, có thể vì đối phương, làm được đến tình trạng này sao?

Mấy vấn đề này, Dương Phỉ không phải không từng tự hỏi qua, nhưng hần không dám tiếp tục suy nghĩ, chỉ có thể yếu đuối bảo trì hiện trạng.

Phong Dao nhất định so với ai khác đều hiểu ý tưởng yếu đuối của hần đi?

Dù hần trốn tránh không dám đối mặt như thế này, Phong Dao vẫn không bắt buộc hần đối mặt, chỉ là lẳng lặng chờ đợi ở một bên.

Khi hần nói với Phong Dao, sẽ cùng Trương Tuyết kết giao, lúc ấy Phong Dao lộ ra ánh mắt bi ai, nhưng vẫn cười chúc phúc hần.

Hiện tại hồi tưởng lại, Dương Phỉ đều cảm thấy lòng ngực sẽ đau không thể ức chế.

Vừa rồi mới bước vào cửa, khi thấy trường hợp này, trong nháy mắt Dương Phỉ chỉ cảm thấy mình bị phản bội, bị chính người đàn ông vẫn chờ đợi bên cạnh mình.

So với sự lừa gạt lợi dụng của Trương Tuyết, Dương Phỉ càng tức giận sự phản bội của Bạch Phong Dao.

Sau đó biết Bạch Phong Dao bị bỏ thuốc, Dương Phỉ có loại cảm giác thở dài nhẹ nhõm – quả nhiên người đàn ông này sẽ không phản bội mình.

Từ trước kia cho đến bây giờ, trong lòng Bạch Phong Dao đều chỉ có một mình Dương Phỉ hần, nhưng là... sau này thì sao?

Dương Phỉ sợ hãi.

Nếu Trương Tuyết thật sự mang thai, Phong Dao có thể bởi vì chuyện đó, liền quyết định vứt bỏ hần hay không?

Nếu sau này Phong Dao chán ghét chờ đợi, mà thích cô gái khác, bọn họ còn có thể bảo trì loại hình thức sống này hay không?

Nếu...

Nếu...

“Con mẹ nó hồn trướng vương bát đản!”

Mặc danh kỳ diệu mắng một câu, Dương Phỉ phiến táo dụi tắt thuốc lá.

14. Chương 14

Nước từ vòi nước nóng chảy xuống, chậm rãi đổ đầy bồn tắm lớn.

Bạch Phong Dao thân thể trần trụi, đem cao thuốc dính trong cái hộp nhỏ rửa sạch xong, liền đem cái hộp ném vào bồn cầu, xả nước, tẩy sạch sẽ.

Sau khi xử lý tốt, Bạch Phong Dao mới bắt đầu bắt tay tẩy sạch thân thể, hắn có chút sạch sẽ quá độ, đối với hương vị Trương Tuyết lưu lại trên người hắn, cảm thấy rất chán ghét, quả thực đến mức muốn nôn ra.

Tẩy sạch từ đầu đến chân, Bạch Phong Dao lại chà xát thêm hai ba lần, nâng tay lên ngửi ngửi, lúc này mới vừa lòng đi vào bồn tắm lớn.

Dòng nước ấm áp, làm Bạch Phong Dao không tự chủ được nhắm hai mắt lại, hưởng thụ nhiệt độ ấm áp.

“Phong Dao.”

“Hửm?”

Dương Phỉ ngoài cửa hỏi: “Cậu còn đang tắm sao?”

“Không có, tớ đang ngâm mình, có gì không?”

“...” Đột nhiên không nói gì.

Thân thể đang nửa nằm xuống của Bạch Phong Dao bật dậy, hướng tới cửa hỏi: “Phỉ? Làm sao vậy?”

“Tôi có thể... Có thể đi vào không?”

Là muốn đi WC sao? Bạch Phong Dao cười nói: “Cửa không có khóa, cậu trực tiếp đi vào đi.”

Khách một tiếng, Dương Phỉ hé ra khuôn mặt đen xì, một câu cũng không nói, lập tức đi tới bên cạnh Bạch Phong Dao.

“Phỉ, sắc mặt sao lại trở nên như vậy?”

“Phong Dao, cậu đừng hỏi gì hết, để cho tôi đánh cậu một cái.”

“ A?”

Bạch Phong Dao không kịp phản ứng, một quyền của Dương Phỉ liền rơi vào mặt hắn, Bạch Phong Dao ôm gò má bị đánh, sắc mặt kinh ngạc.

“Phỉ?”

Chuyện càng làm cho Bạch Phong Dao kinh ngạc, liền phát sinh trong một cái chớp mắt.

Dương Phỉ một tay ôm lấy cổ Bạch Phong Dao, cường ngạnh áp môi mình vào môi hắn.

Đây là... trong mộng sao?

Nếu không phải cảm giác quá mức chân thật, Bạch Phong Dao thiếu chút nữa tưởng mình ngâm mình đến một nửa thì ngủ quên, đang mơ một giấc mộng đẹp.

Nụ hôn của Dương Phỉ, chỉ là đụng chạm đơn thuần, cho dù là như thế, cũng khiến cho Bạch Phong Dao lâm vào tham lam hoảng hốt.

Nhịn không được, Bạch Phong Dao đặt tay lên gáy Dương Phỉ, vươn đầu lưỡi tham nhập vòm miệng ẩm áp mềm mại, mà cái người cao ngạo kia, cũng không cự tuyệt, ngược lại để hần tùy ý ở trong miệng mình liếm lộng, găt gao dây dưa.

Nước tràn ra, thấm ướt quần áo Dương Phỉ, Bạch Phong Dao lại không rảnh đi để ý tới, quỳ trong bồn tắm, cuồng loạn triền hôn, Dương Phỉ bị kịch liệt tác cầu, theo đôi môi ướt át bật ra một tiếng thở dài như nước nở.

“Đủ... Phong Dao... đủ!”

Dương Phỉ dùng sức đẩy Bạch Phong Dao, ngã ngồi trên nền đất ẩm ướt, thở phì phò, ngực kịch liệt đập phồng.

“Phỉ, cậu không sao chứ?”

Dương Phỉ quát: “Cậu lùi về cho tôi, không được đứng lên!”

Nghe vậy, Bạch Phong Dao lập tức ngồi trở lại bồn tắm, nhưng vẫn như trước lo lắng nhìn Dương Phỉ đang ngã ngồi ở dưới.

“Không ghê tởm...”

“Phỉ?”

Trong mắt Dương Phỉ, chớp động trước thủy quang, nhìn chăm chăm Bạch Phong Dao.

“Tôi nói không ghê tởm, đối với chuyện thân thiết với cậu.”

“Cậu hôn tớ, chính là muốn thử xem có cảm thấy ghê tởm hay không sao?” Bạch Phong Dao cười khổ.

Dương Phỉ lẳng lẳng nói: “Nhưng vừa nhìn thấy con đàn bà kia cười trên người cậu, tôi liền cảm thấy ghê tởm.” lập tức thùy hạ ánh mắt: “Phong Dao, tôi ghét phải nhìn thấy cậu cùng người khác làm chuyện này, thực chán ghét, phi thường chán ghét.” Hần bĩu môi, lộ ra biểu tình trẻ con.

“Phỉ...” Trong lòng Bạch Phong Dao kích động không thôi.

“Tôi biết tôi là một người ích kỷ, keo kiệt, ngạo mạn, tự đại, động một chút liền phát hỏa, động thủ đánh người... Lại còn là tiểu nhân ti bỉ vô sỉ, ỷ vào cậu thích tôi, liền lặp đi lặp lại nhiều lần lợi dụng cậu...”

“Một chút cũng không sao.”

Bạch Phong Dao nhìn Dương Phỉ, biểu tình ôn nhu có thể xuyên thấu cả ánh sáng.

“Phỉ muốn lợi dụng tớ như thế nào đều được, bởi vì tớ có chỗ làm cậu muốn lợi dụng đúng không? Cho dù như vậy, cũng làm cho tớ hạnh phúc đến phát khóc.”

15. Chương 15

Trầm mặc một hồi, Dương Phỉ chậm rãi mở miệng.

“...Phong Dao, tôi có từng nói qua, cậu nhìn thì thông minh, kỳ thật là một tên ngốc không?”

“Phỉ, tớ nói như vậy là nói thật, cậu không cảm động còn chưa tính, lại còn nói tớ ngu ngốc?”

Dương Phỉ bĩu môi nói: “Cậu vốn chính là đồ ngốc, đại ngu ngốc hàng thật giá thật, bằng không ai cũng không thích, sao lại cố tình đi thích tôi?”

Bạch Phong Dao bất đắc dĩ cười nói: “Được được được, tớ đây coi như là một đại ngu ngốc hàng thật giá thật được chưa- ”

Chưa nói xong, người đối diện lại hôn lên, vài giây sau mới buông ra.

Dương Phỉ thoả mãn liếm liếm môi, lộ ra nụ cười đỉnh đặc, nói: “Ừm, cảm giác cũng không tồi.”

Bạch Phong Dao vượt cánh môi còn lưu lại hơi thở của Dương Phỉ, cười khổ nói: “Phỉ, lần này cậu sẽ không muốn đánh tớ một quyền nữa đi?”

Dương Phỉ chắc chắc hai tiếng, một bộ biểu tình không có gì lạ: “Vừa rồi đánh cậu trước, là lo lắng tôi không thể thích ứng, tôi đây không phải chịu thiệt sao? Cho nên đương nhiên phải đánh một cái, cân bằng tâm lý một chút cũng đúng thôi! Nếu cảm thấy không tệ, đương nhiên sẽ không đánh cậu.” Nói được phi thường đúng lý hợp tình.

“Tớ đây có phải nên cảm ơn cậu cảm thấy không tệ, không đánh tớ?”

Dương Phỉ huy phát tay, nói: “Không cần khách khí.”

“...”

Không nhìn nụ cười phức tạp của Bạch Phong Dao, Dương Phỉ chống tay vào bồn tắm bên cạnh đứng dậy, lấy chân đá đá bể vai Bạch Phong Dao.

“Cậu còn muốn ngâm bao lâu? Nước cũng lạnh rồi, đứng lên mặc quần áo mau! Tôi cũng muốn tắm, ở công trường chảy đầy mồ hôi, da dính dính thật chịu không nổi.”

Bạch Phong Dao chọn mi cười nói: “Vậy cậu còn không đi ra ngoài? Tính xem tớ mặc quần áo sao? Tớ không ngại...”

“Tôi không nhàm chán như vậy.” Dương Phỉ hướng hần dựng lên ngón giữa, hai tay cầm sau túi, huyết sáo, chậm rì rì đi về phía cửa phòng tắm.

“Phong Dao.” Dương Phỉ đứng ở cửa, cũng không quay đầu lại.

“Lại có chuyện gì a? Bạn Dương?” Đưa lưng về phía hần, Dương Phỉ lấp bắp nói: “Tôi đối loại sinh vật nam tính giống mình không có bao nhiêu tính thú, nếu tôi... Nếu cuối cùng tôi vẫn, vẫn không cách nào tiếp nhận cậu... Mặc kệ là cậu ở mặt trên hay là tôi ở mặt trên...”

“Chuyện đó cũng không thành vấn đề.” Bạch Phong Dao vô tình cười cười, nói: “Là tự tớ thích cậu, cậu cũng không sai, không cần cảm thấy có lỗi với tớ.”

“... Vậy cậu sẽ thích người khác sao?”

Bạch Phong Dao ôn nhu hỏi: “Phỉ, trước tiên cậu thành thật nói cho tớ biết, cậu chán ghét hai chúng ta hôn nhau sao?”

“Không chán ghét.” Dương Phỉ lập tức dùng sức lắc đầu.

Bạch Phong Dao cười nói: “Vậy đôi khi, hãy để cho tớ hôn cậu, như vậy tớ sẽ thực thỏa mãn, có thể tiếp tục cố gắng không ngừng thích cậu.”

Dương Phỉ chần chờ hỏi: “...Hôn môi là đủ rồi sao?”

“Hôn môi là đủ rồi.”

Dương Phỉ lập tức tiếp lời nói: “Được, tôi đây cho cậu hôn tôi, nhưng cậu không được thích người khác, chỉ được thích một mình tôi, tôi cũng cam đoan với cậu, tôi sẽ không thích người khác nữa, cứ giao ước như vậy, cậu dám bội ước, tôi liền đánh chết cậu.”

Nói xong, như là sợ Bạch Phong Dao đổi ý, không đợi hần đáp lời, Dương Phỉ liền vội vàng vàng mở cửa chạy đi, gấp đến độ ngay cả cửa cũng không đóng lại.

Bạch Phong Dao chỉ có thể ngơ ngác nhìn chăm chú vào cánh cửa không có một bóng người, vài phút sau, mới lấy lại tinh thần, từ bồn tắm bò lên, lau khô thân thể, mặc vào quần áo phát ra hương vị ánh mặt trời.

“Thu hoạch ngoài ý muốn...”

Bạch Phong Dao bên miệng treo một nụ cười quỷ dị không thể nhận ra nói nhỏ, phảng phất ngay cả chính hần đều không nghe thấy .

16. Chương 16

Vừa bước ra phòng tắm, Dương Phỉ liền thấy Bạch Phong Dao mặc một bộ quần áo đơn giản dùng để ra ngoài, áo khoác ngoài màu lam phủ lên cái áo sơ mi màu lục, bên dưới mặc một cái quần đen dài, cho dù trang phục vô cùng bình thường, mặc ở trên người Bạch Phong Dao, liền như quần áo được đăng trên tạp chí.

Hai tay lôi kéo cái khăn mặt vắt trên cổ, Dương Phỉ tò mò hỏi: “Phong Dao, cậu muốn đi ra ngoài à?”

“Ừm, đi ra ngoài mua chút đồ ăn, vốn muốn buổi chiều mua... đành phải kéo dài tới hiện tại đi.” Bạch Phong Dao tiếp nhận khăn mặt của Dương Phỉ, thay hắn lau mái tóc ướt sũng, nhún mày nói: “Sao không sấy khô trong phòng tắm? Bây giờ là mùa thu, tóc ướt rất dễ cảm mạo.”

Dương Phỉ cúi thấp đầu, tiện cho việc chà lau của Bạch Phong Dao, hắn nhắm mắt, lực đạo của Bạch Phong Dao rất vừa phải, làm cho hắn cảm thấy thực thoải mái.

“Lười sấy thôi, để cho nó khô tự nhiên cũng đâu có sao.”

Bạch Phong Dao gõ nhẹ lên đầu hắn, cười nói: “Cậu đã có sẵn chủ ý muốn tớ thay cậu lau đi.”

Dương Phỉ lắc lắc đầu cười nói: “Tôi cũng không bức cậu thay tôi lau, có người a, chính là tính cách như bà mẹ già, sửa cũng không sửa được...”

Bạch Phong Dao đè nặng đầu hắn, cười mắng: “Được rồi, không cần lộn xộn, động nữa liền để cho nó tự nhiên khô.”

“Ác, không động thì không động.” Dương Phỉ sờ sờ mũi, ngoan ngoãn bảo trì tư thế khom tới trước.

“Bữa tối hôm nay có gì đặc biệt muốn ăn không?”

Dương Phỉ nghiêng đầu nói: “Tôi muốn... Phong Dao, tôi muốn ăn gà, cơm thịt gà, phải cay.”

“Cơm thịt gà? Còn có?”

“Canh bắp, phải cho sữa tươi, còn chân giò hun khói, thịt heo.” Dù sao người nấu chưa bao giờ là hắn, cho nên Dương Phỉ trả lời không chút do dự.

“Biết rồi.” Thấy tóc Dương Phỉ gần khô, Bạch Phong Dao mới dừng tay, nói: “Còn lại dùng máy sấy sấy là được.”

Dương Phỉ tùy tiện cào cào mái tóc, giương mắt nhìn người trước mặt nói: “Phong Dao, tôi cũng đi theo cậu nha, tôi muốn mua bánh bích quy, nhưng không biết mua loại nào thì tốt.”

Bạch Phong Dao ôn nhu cười nói: “Tốt, nhưng cậu sấy khô tóc trước, sau đó thay bộ quần áo mới được.” Hắn nhìn nhìn bộ quần áo đơn bạc tuyệt đối không ngăn được gió lạnh trên người Dương Phỉ.

“Sao lại phiền toái như vậy?” Dương Phỉ chạy vào phòng, không bao lâu lại chạy ra, hắn mặc vào một cái áo khoác, đem mũ đội lên đầu –

“Hắc hắc, cậu xem! Như vậy không phải đã giải quyết xong sao?” Khóe miệng hắn gợi lên, đắc ý cười.

“Chỉ có cậu mới nghĩ ra.”

Một phen ôm lấy cổ Bạch Phong Dao, Dương Phỉ huyết sáo, tâm tình khoái trá nói: “Đi thôi, bằng không chờ cậu mua thức ăn xong đem về nấu chín, bữa tối đều biến thành bữa ăn khuya.”

“Đợi một chút.” Bạch Phong Dao dừng lại ở huyền quan (chỗ để giày).

“Sao vậy? Quên mang bóp tiền?”

Bạch Phong Dao quay đầu, hôn Dương Phỉ, đầu lưỡi khuấy động trong vòm miệng hắn, hôn thật say đắm.

“A...”

Phát ra một tiếng thở dốc ngọt nị, Dương Phỉ rõ ràng cũng động tình, lưng tựa vào tường, hai tay ôm cổ hắn, phối hợp theo sự xâm lược của hắn.

Hai phút qua đi, Bạch Phong Dao mới rời khỏi môi Dương Phỉ, trước khi rời đi, còn lưu luyến không rời liếm cánh môi ướt át của Dương Phỉ.

Trán Bạch Phong Dao tựa vào trán Dương Phỉ, ôm thắt lưng hắn, thanh âm khàn khàn hỏi: “Phỉ, tớ hôn cậu, cậu có cảm thấy thoải mái không?”

Dương Phỉ bĩu môi nói: “... Tuy rằng không cam lòng, bắt quá kỹ xảo của cậu mẹ nó, tốt muốn chết.”

“Tớ có thể xem đó là khách lễ của cậu với tớ không?”

Dương Phỉ nói: “Cậu thích là tốt rồi... Bắt quá, trước khi cậu thích, hôn lại một lần đi, thật sự là con mẹ nó thoải mái...”

Bạch Phong Dao mỉm cười.

“Rất vui lòng.”

Lần này, bọn họ lại day dưa suốt năm phút đồng hồ, rốt cục mới đi ra khỏi cửa.

17. Chương 17

Ai nói ông trời là công bằng?

Người nói những lời này, không phải ngu ngốc khẳng định chính là kẻ điên, mới có thể nói ra những lời ngu xuẩn như vậy.

Hồn nhiên không thềm để ý ánh mắt người qua đường, Dương Phỉ dùng tư thế ngồi WC thật chướng tai gai mắt, ngồi xổm trước cửa hàng, hai tay chống cằm tựa trên đầu gối, không chớp mắt nhìn chăm chăm Bạch Phong Dao đang cẩn thận chọn lựa thịt heo ở khu vực tươi sống không xa.

Mi mắt buông xuống, tướng mạo tuấn mỹ, ngay cả tư thế cầm thực phẩm xem hạn sử dụng sau đó buông xuống, cũng là tao nhã làm người ta luyến tiếc dời mắt.

Nhìn đi, bà thím phụ trách khu vực tươi sống kia, không phải đang trừng lớn mắt, nhìn chăm chăm Bạch Phong Dao, thiếu chút nữa nước miếng đều chảy xuống sao?

Tên đàn ông tràn ngập tội ác...

Đang lúc Dương Phỉ nghĩ đến xuất thần, Bạch Phong Dao quay đầu, hướng hắn lộ ra nụ cười làm mê mết hàng ngàn sinh vật giống cái.

“Phỉ, thịt gà chọn phần ức được không? Hôm nay ức gà nhìn rất tươi, hương vị chắc không tồi.” (chém hoàn toàn, ta ghét tên món ăn.)

Ai, bà thím kia bị khuôn mặt tươi cười như vương tử mang mười vạn Volt điện cao thế của Bạch Phong Dao phóng ra, tựa hồ muốn té xỉu...

“ Phỉ? Cậu không thích phần ức sao?”

“Không có.” Lực chú ý của Dương Phỉ đã quay lại, nói: “Tôi lại không biết nấu ăn, cậu cảm thấy tốt là được rồi, chỉ cần ăn ngon, tôi không có ý kiến.”

Bạch Phong Dao thấp giọng nói: “Vậy quyết định lấy ức gà.” Vừa nói, hắn vừa đem phần thịt được đóng gói kia bỏ vào xe đẩy, trong xe đẩy lúc này, ngoại trừ thức ăn buổi tối, còn có một đồng bánh bích quy, đồ ăn vặt, đó đều là Dương Phỉ bỏ vào.

“Ừm, chắc là đủ hết rồi, Phỉ, cậu còn muốn mua gì không?”

Dương Phỉ nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Chắc là không? Thứ muốn mua đều mua rồi.” Hắn vỗ vỗ mông đứng lên, hai tay cầm trong túi áo khoác, lúc lắc đầu nói: “Phong Dao, tôi đói, nhanh về nấu cơm cho tôi ăn.”

“Được, lập tức trở về nấu cho cậu ăn.” Bạch Phong Dao cười nuông chiều, xoa xoa mũ Dương Phỉ.

Lúc đến quầy tính tiền, có thể là do đã chạng vạng, người không đông, người xếp hàng tính tiền không nhiều, rất nhanh đã đến phiên bọn họ.

Nữ nhân viên như hổ đói rình mỗi tính xong tiền, trước khi đi, Dương Phỉ còn quay đầu lại, tay trái tựa vào khuỷu tay phải, nắm tay nắm chặt giờ ngón giữa lên, hướng về phía nữ nhân viên ra một thủ ngữ hoàn toàn thông dụng khắp cả nước.

Trên đường về nhà, Dương Phỉ ôm bụng cười to không ngừng.

“Cậu không thấy đâu, cô ả kia biểu tình siêu cấp kinh điển, quả thật có thể nhét một quả trứng đà điểu vào miệng ả!”

Hai tay đều xách túi mua sắm Bạch Phong Dao chỉ có thể cười khổ trả lời, đối với hành động mang tính trẻ con của Dương Phỉ, không còn lời nào để nói.

Dương Phỉ đi vòng quanh Bạch Phong Dao hai vòng, nháy mắt mấy cái, nụ cười trên mặt rõ ràng là có vấn đề.

“Phong Dao, hình như rất nặng à, muốn tôi giúp cậu không?”

Bạch Phong Dao cười hỏi: “Cậu tốt bụng như vậy sao?” vươn tay, giờ túi to cho hắn.

“Tôi mới không tốt như vậy!” Dương Phỉ bước nhanh vài bước, thanh thanh yết hầu, giả vờ nói: “Bạn Bạch, trời không còn sớm, phiền tớiai cậu đi nhanh hơn một chút, không cần đi chậm rãi như một con rùa đen, nhanh về nhà nấu cơm cho bạn Dương ăn, bạn Dương sắp bị cậu làm cho đói chết.”

Bạch Phong Dao cố ý nhú mày: “Bạn Dương, nếu muốn nhanh về nhà ăn cơm, xin hỗ trợ bạn Bạch đáng thương xách mấy thứ này được không? Nghe nói hơn phân nửa túi đồ trong tay bạn Bạch, đều là đồ ăn vặt của bạn Dương đi?”

“Không . xách.” Từng chữ một phát âm rõ ràng.

Thở dài một hơi, Bạch Phong Dao hoàn toàn buông tha dự tính để cho Dương Phỉ hỗ trợ, nhận mệnh xách mấy túi to, đi theo phía sau kẻ hai tay trống trơn, vạ phần thích ý – Dương Phỉ.

18. Chương 18

“Hai vị mua sắm xong rồi sao?” Bảo vệ mặc đồng phục ngồi sau cửa chào hỏi.

Bạch Phong Dao mỉm cười lễ phép.

“Làm việc vất vả .”

Dương Phỉ vỗ tay, nói: “Đúng rồi, ông Trương, trước khi ra ngoài đã quên hỏi ông, ông có nhìn thấy một cô gái chạy ra không?” Hắn miêu tả diện mạo cùng cách ăn mặc của Trương Tuyết.

Ông Trương nhú mày tự hỏi trong chốc lát, mới nói: “Có, có, tôi có nhìn thấy cô gái kia, nàng hoang mang rối loạn chạy ra ngoài, cho nên tôi có ấn tượng rất sâu.”

Quả nhiên là chạy trốn . Dương Phỉ hừ lạnh một tiếng, nói: “Sau này cô ta còn đến, ông liền trực tiếp đem ả đuổi ra ngoài, không cần lưu tình, ả nếu sống chết không chịu đi, liền gọi điện thoại cho bệnh viện tâm thần, bảo bọn họ phái người đến đem ả mang đi.”

Ông Trương vẻ mặt do dự nói: “Như vậy... Hình như không được tốt lắm đâu?”

Bạch Phong Dao thỉnh cầu nói: “Bảo vệ Trương, cô gái kia hay làm phiền chúng tôi, nếu lần sau nàng có tới tìm chúng tôi, mặc kệ là tìm ai, ông cứ nói không có thì tốt rồi, nếu chúng tôi có ở nhà, vậy phiền ông gọi điện thoại báo cho chúng tôi biết một tiếng.”

Ông Trương lúc này mới thoải mái gật đầu nói: “Được, tôi biết rồi, tôi cũng sẽ nói với những người phụ trách ca khác chú ý một chút.”

“Cám ơn ông.”

“Không cần khách khí, đây là bổn phận của chúng tôi.”

Hai người bọn họ lại cùng ông Trương nói chuyện phiếm vài câu, mới chào tạm biệt, vào thang máy.

“Kỳ thật, tôi vẫn cảm thấy đám người ông Trương kia rất giống mấy tay anh chị, Phong Dao, cậu không cảm thấy như vậy sao?”

Bạch Phong Dao nghi hoặc hỏi: “Có sao?”

Dương Phỉ nặng nề gật đầu, có chút dăm chiêu nói: “Có, vừa thấy là biết xuất thân xã hội đen, không biết công ty bảo an của bọn họ, có phải cũng là xã hội đen “rửa tay gác kiếm” hay không?”

Hắn đem túi mua sắm đặt xuống, ôn hòa cười nói: “Mặc kệ lúc trước bọn họ có từng là xã hội đen hay không, bây giờ bọn họ đã cải tà quy chính, làm việc cũng rất tốt, như vậy thì tốt rồi, không phải sao?”

Dương Phỉ bĩu môi nói: “Tôi chỉ là tò mò, cũng không có ý phản đối bọn họ, ông Trương này cũng không tệ, tôi cũng rất thích ông...”

Ý thức được Dương Phỉ tựa hồ có điểm tức giận, Bạch Phong Dao lập tức làm ra động tác xin lỗi.

“Là tớ không đúng, tha thứ cho tớ được không?”

Dương Phỉ cho Bạch Phong Dao một đám, nhìn hắn vì đau đớn mà mày hơi nhăn lại, mới vui vẻ cười nói: “Hắc hắc, tôi hào phóng, miễn cưỡng tha thứ cậu.”

Cho dù đã trúng một đám, bụng ản ản đau, Bạch Phong Dao không chỉ không giận Dương Phỉ, ngược lại còn nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn đến mê muội, ngay cả đau đớn trên bụng, cũng biến thành ngọt ngào vui sướng.

Dương Phỉ thô bạo nói: “Bị đánh còn cười?”

“Bởi vì là cậu đánh.”

Bạch Phong Dao đem mặt vui vào cổ Dương Phỉ, ngửi mùi vị trầm hương giống như sữa tắm mình đang dùng, có thể cùng Dương Phỉ thân mật như vậy, đây là kết quả mà trước khi gài bẫy Trương Tuyết, dù thế nào hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến.

Sớm biết lên giường với phụ nữ, sẽ làm Dương Phỉ phản ứng mạnh như vậy, hắn đã sớm làm... Bất quá, kết quả cũng giống nhau, quên đi... Có thể có được dã thú xinh đẹp vẫn hằng mong nhớ, lãng phí nhiều thời gian hơn nữa cũng đáng giá.

Bạch Phong Dao ở bên tai Dương Phỉ thấp giọng nói: “Phỉ, chỉ cần cậu cười với tớ, cho dù bị đánh nữa, tớ cũng cam tâm tình nguyện.”

Hơi thở hai người gần gũi như thế, cảm thụ được nhiệt khí Bạch Phong Dao thổi ra, lưng Dương Phỉ không khỏi phát run, nhưng miệng vẫn quật cường nói: “Cậu có chứng bị “ngược cuồng” à...” (thích bị ngược)

Bạch Phong Dao giương môi, đang muốn nói gì đó, chợt nghe đình linh một tiếng, đã đến tầng bọn họ ở.

Cửa thang máy vừa mở, Dương Phỉ liền đẩy mặt Bạch Phong Dao ra, bước nhanh ra ngoài, chặt vật chạy trốn, giống như sau lưng có quái vật.

“Ha ha, Phỉ đáng yêu của tớ.”

Khóe miệng tươi cười, Bạch Phong Dao một lần nữa xách lên một đồng túi mua sắm, không nhanh không chậm rời khỏi thang máy.

19. Chương 19

Tiết thứ hai buổi sáng cuối tuần, là môn học bắt buộc của bọn Dương Phỉ, cho nên sáng sớm sau khi Bạch Phong Dao thức dậy chuẩn bị tốt bữa sáng, vẫn như cũ trải qua một phen thiên tân vạn khổ, mới đem Dương Phỉ lôi ra khỏi ổ chăn.

“Tôi ghét cuối tuần nhất, càng ghét buổi sáng cuối tuần có tiết học.” Ngày hôm qua chơi điện tử suốt cả buổi tối, trên bông mắt Dương Phỉ hiện ra hai quầng thâm nhân nhật, không hề có chút tinh thần nào.

“Không phải đã bảo cậu đừng chơi khuya quá sao ? Tại cậu không chịu nghe lời.”

Bạch Phong Dao đổ một lớp bơ sữa thật dày mà Dương Phỉ thích nhất lên miếng sandwich vừa nướng xong, lại cho thêm một lát dưa chuột, một lát cà chua, chân giò hun khói và trứng, mới đưa miếng sandwich đã thành phẩm lên bàn cho Dương Phỉ.

Cầm lấy miếng sandwich, Dương Phỉ vừa ăn vừa mơ hồ không rõ nói: “Ăn nhanh đi...”

Thấy miệng Dương Phỉ đã tắc đầy thức ăn mà còn muốn nói chuyện, Bạch Phong Dao dở khóc dở cười nói: “Được được, cậu là lớn nhất, cậu ăn xong rồi nói, bằng không sẽ bị sặc đó.”

Bạch Phong Dao vươn ngón cái lau vụn bánh mì dính bên mép Dương Phỉ, sau đó liếm nhẹ ngón tay dính vụn bánh mì của mình.

Sóng mắt lưu chuyển dưới hàng mi thật dài, cùng vài sợi tóc rơi lòa xòa trước mặt, kết hợp với đầu lưỡi đỏ sẫm ở ngôn cái duyên dáng làm ra động tác liếm lộng, khiến cho biểu tình của Bạch Phong Dao, thoát nhìn thật gợi cảm.

“Khụ, khụ, khụ...”

Một chút thất thần, khiến cho Dương Phỉ bị sặc, mặt hấn đỏ bừng, dùng sức vỗ phía dưới xương quai xanh.

“Cậu xem đi xem đi, bị sặc rồi đúng không? Xem lần sau cậu còn dám vừa ăn vừa nói nữa không?”

Thấy thế, Bạch Phong Dao vội chạy đến bên cạnh hấn, vỗ nhẹ lưng giúp hấn thuận khí, lời nói chỉ trích như không giấu được bất đắc dĩ và quan tâm.

Sặc ra vài giọt nước mắt, Dương Phỉ uống một hớp sữa to, nghiêng đầu quát Bạch Phong Dao: “Tôi bị sặc, đều là lỗi của cậu.”

Đúng vậy! Đều là lỗi của “tên tiểu tử” này!

Từ ngày hôm qua, sau khi Dương Phỉ biểu đạt có thể phần nào thừa nhận tình cảm của Bạch Phong Dao, so với trước kia, số lần Bạch Phong Dao làm ra động tác thân mật, có thể nói là gia tăng theo cấp số nhân.

Ngay cả đêm qua khi Dương Phỉ ngồi trên sàn chơi điện tử, Bạch Phong Dao cũng bám theo, ngồi phía sau dùng hai tay ôm chặt thắt lưng hấn.

Bởi vì không ảnh hưởng đến hoạt động của hấn, hơn nữa lại ấm áp, cho nên Dương Phỉ cũng không nói gì, hấn muốn ôm thế nào thì cho hấn ôm thế này.

Trước khi ngủ, lúc tự trở về phòng, Bạch Phong Dao thừa dịp Dương Phỉ không phòng bị, lại một lần nữa hôn tới, nụ hôn thông thả mà say mê, đã vượt qua phạm vi một nụ hôn chúc ngủ ngon nên có.

Tuy rằng đối với những nụ hôn không còn có thể dùng từ “ngẫu nhiên” của Bạch Phong Dao để hình dung có chút ý kiến, nhưng vì cảm thấy rất thoải mái, nên Dương Phỉ cũng không nói gì thêm, thuận theo tự nhiên cùng hấn giao hòa, đáp lại nụ hôn của hấn.

Đối với hành động thân mật của Bạch Phong Dao, Dương Phỉ hoàn toàn không cảm thấy chán ghét, nhưng Dương Phỉ biết, nếu đổi lại là những kẻ khác làm như vậy với hấn, mặc kệ là nam hay nữ, phản ứng của hấn khẳng định chính là trực tiếp cho đối phương một đấm.

Người đàn ông này là đặc biệt, mà bản thân hắn, cũng là đặc biệt đối với người đàn ông này.

Bạch Phong Dao thật vô tội hỏi: “Sao lại là lỗi của tớ?”

Dương Phỉ ở dưới bàn đá hấn một cước, biểu tình hung ác nói: “Chính là lỗi của cậu, cậu không được ăn ở đây, lăn vào phòng khách ăn đi!”

“Cậu vậy là quá bá đạo đi? Bây giờ là xã hội dân chủ, tớ đại diện nhân dân phản đối chế độ quân chủ chuyên chế.” Bạch Phong Dao dị nghị.

“Phản đối vô hiệu, quyền lực tuyệt đối!”

“... Quên đi, dù sao tớ cũng đang muốn xem tin tức.” Bạch Phong Dao than một tiếng, bưng điểm tâm của mình lên rời đi.

Dương Phỉ hướng về phía Bạch Phong Dao làm ra động tác chiến thắng.

Không lâu sau, trong phòng khách truyền đến thanh âm của phóng viên kênh thời sự.

“Chuyến tàu tốc hành xuất hành vào lúc năm giờ hai mươi phút rạng sáng ngày hôm nay đến Cao Hùng, đã tông vào một cô gái lao ra khỏi rào phòng hộ tự sát, theo những người dân tận mắt chứng kiến cho biết...”

20. Chương 20

“Hử? Lại có người vờ tự sát à?”

Dương Phỉ một tay cầm sandwich, một tay bưng sữa, từ trong bếp chạy ra, vẻ mặt tò mò “lại nữa à”.

“Vờ cái gì? Là tự sát thật.”

Tựa hồ cảm thấy tò mò với tin tức này, Dương Phỉ đặt mông ngồi xuống bên cạnh Bạch Phong Dao, cảm thán chặc chặc hai tiếng.

“Nghe chuyên gia nói, loại người thật sự muốn chết thì sẽ không rên một tiếng đã chạy đi tự sát, còn cái loại đứng trên sân thượng hô to “tôi muốn tự sát”, như vậy cũng không thật sự muốn chết, nhiều lắm là làm cho đội phòng cháy chữa cháy vận động một chút mà thôi.” Bỗng dưng, Dương Phỉ nhìn chằm chằm tivi kinh ngạc kêu lên: “Oa oa! Phong Dao, cậu xem! Đó không phải ông Trần sao? Trời! Ông lên tivi kìa.”

Ông Trần cũng giống như ông Trương, đều làm trong công ty bảo an, bọn họ đảm nhiệm nhiệm vụ bảo vệ khu nhà này.

Nhìn bộ dáng ông Trần trên TV hình như đang chuẩn bị đi làm, mặc đồng phục của công ty bảo an, thay công ty bọn họ quảng cáo.

Nếu để cho ông chủ đang ăn bữa sáng của bọn họ thấy, nói không chừng sẽ lập tức chụp bàn nhảy lên, cười ha ha ba tiếng, hô to “trời cũng giúp ta” đi.

Đây chính là phương pháp tốt nhất tiết kiệm tiết kiệm không ít tiền quảng cáo a.

Đối mặt một đám phóng viên ủa lên, ông Trần chỉ có thể ngại ngừng gãi đầu, không còn chút hình tượng đáng sợ thường ngày.

“Ha ha ha! Cái ông Trần đó, thẹn thùng đến đỏ mặt, cười chết người!” Dương Phỉ chỉ vào TV ôm bụng cười to.

Bạch Phong Dao cười cười, nhẹ nhàng bâng quơ thay ông Trần giải oan, nói: “Những người dân bình thường như chúng ta rất ít có cơ hội lên TV, ông nói không chừng cũng giống như con gái lên xe hoa, lần đầu tiên gặp phải, mới có thể khẩn trương như vậy.”

Dương Phỉ gật đầu, không quan tâm nói mát.

“Đại khái là vậy đi? Bất quá ông Trần này cũng thực xui xẻo, tôi nhớ rõ ông sống ở nơi hoang dã thời hiện đại, nơi “gà không đẻ trứng, chim chẳng thêm trứng, rùa không lên bờ”, đúng không? Cư nhiên cũng sẽ xui xẻo như vậy, sáng sớm liền để cho ông gặp phải chuyện này, thật đúng là ý trời...”

“Ý trời cái gì? Chỉ đơn thuần là vận khi không tốt thôi mà?”

Dương Phỉ lắc lắc ngón trỏ, phản bác nói: “Đây là ý trời! Phải bảo ông Trần đi tụng kinh mới được, miễn cho lúc ngủ thấy ác mộng. Người tự sát bằng xe lửa trạng thái khi chết đều rất thê thảm, tay chân và nội tạng bay loạn khắp nơi, tôi nghe nói, muốn nhặt xác cũng rất khó, có đôi khi thậm chí còn phải giành giật với lũ chó hoang, bởi vì bọn chúng sẽ tha những khối thịt này ăn mất.” Nói xong, hắn rùng mình một cái, mới nghĩ đã cảm thấy ghê tởm muốn chết.

Bạch Phong Dao búng trán hắn một cái coi như trừng phạt, nhú mồm nói: “Đang ăn cơm không nên đề cập đến những chuyện này, sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị.”

Dương Phỉ mếu máo nói: “Tôi nói sự thật mà, thật không hiểu suy nghĩ của mấy người tự sát bằng xe lửa này, kiểu chết này có gì tốt, nếu muốn tự sát, không bằng nhảy từ sân thượng cao ốc xuống, còn kịp ăn xong bát mì rồi mới chết, thật tốt.”

Bạch Phong Dao cười khó hiểu nói: “Dựa trên nguyên lý gia tốc trọng lực, muốn ăn bát mì rồi mới chết, sợ là không kịp.”

Dương Phỉ lập tức không chút hoang mang sửa lời: “Vậy mang cơm nắm theo, hắn là đủ thời gian đem cơm nắm cuộn thành cơm nắm rong biển hình tam giác đi.”

Như vậy làm sao lấy cơm ra khỏi túi nilông rồi cuộn với rong biển cho thật đẹp đây, với “tay nghề” của Dương Phỉ, hắn không phải đem rong biển cùng cơm nắm tách riêng, thì cũng làm cho rong biển rách tung tóe.

“Mì cũng được, mà cơm nắm cũng tốt, Dương đại gia, mời ngài ăn nhanh lên, chúng ta còn có tiết.” Bạch Phong Dao liếc nhìn đồng hồ treo tường ám chỉ.

Nhờ Bạch Phong Dao nhắc tỉnh, Dương Phỉ vội vàng vùi đầu ăn, nếu đến muộn, bằng điểm thi của hắn, không cần giáo viên nói nhiều, hắn lấy nhân phẩm của mình cam đoan thành tích cuối kỳ của hắn tuyệt đối thật “đỏ”.

21. Chương 21

Tuy rằng Dương Phỉ liều mạng đem sandwich cùng sữa còn thừa giải quyết hết trong vòng vài giây, nhưng bọn họ cuối cùng vẫn không thể ra khỏi nhà.

Nguyên nhân là – cảnh sát tìm tới cửa.

Ông Trần vừa nãy còn nhìn thấy trên TV, lúc này đã đứng ngoài cửa nhà bọn họ, phía sau còn đứng một nam cảnh sát mặc đồng phục, hắn đưa cho Dương Phỉ cùng Bạch Phong Dao xem thẻ cảnh sát của hắn.

Xem ra, không có biện pháp đi học. Đây là ý tưởng duy nhất nảy sinh trong đầu Dương Phỉ.

Ông Trần ập a ập ứng nói: “Cậu Dương, vị cảnh sát này nói có chuyện muốn nói với cậu, về việc cô gái sáng hôm nay lao vào xe lửa tự sát... Hai cậu có biết không?”

Bạch Phong Dao tiếp lời, nói: “Chúng ta vừa xem trên TV. Xin hỏi sếp, cô gái đã tự sát kia, có quan hệ gì với Phỉ sao?”

Cảnh sát khách sáo nói: “Đầu tiên, xin hỏi hai vị có quen biết một cô gái tên là Trương Tuyệt không?”

Dương Phỉ khẩu khí không tốt nói: “Biết, lúc trước còn từng hẹn hò, nhưng tôi chia tay cô ta rồi.” Dừng một chút, hắn hỏi: “Người tự sát kia sẽ không là...”

Vị cảnh sát nặng nề gật đầu: “Căn cứ chứng minh thư nàng lưu lại, hẳn là đúng vậy, mà cái chết của nàng hình như có liên quan đến cậu.”

Trương Tuyết chết, cùng tôi... có liên quan?

Nghe được tin như thế, với Dương Phi mà nói giống như sét giữa trời quang, nháy mắt sắc mặt hắn trắng xanh, thân thể cao to lay động vài cái, có chút đứng không vững.

“Phi!” Bạch Phong Dao đi như bay về phía trước, bắt lấy bờ vai của hắn, giúp hắn ổn định thân hình, hai mắt lửa giận sôi trào trừng thẳng tên cảnh sát kia, tức giận nói: “Thưa sếp! Cơm có thể ăn bậy nói không thể nói bậy, cái gì gọi là “cái chết của Trương Tuyết có liên quan đến Phi?”

Đối với sự tức giận của Bạch Phong Dao, vị cảnh sát vẻ mặt kích động, nhưng vẫn kiên trì nói: “Theo nhật ký điện thoại của Trương Tuyết, cùng với di ngôn của nàng trước khi chết mà vị Trần tiên sinh này nghe được, cảnh sát chúng tôi phán đoán cái chết của Trương Tuyết, xác thực có nguyên nhân rất lớn từ người bạn này của cậu.”

Ánh mắt Bạch Phong Dao hừng hực lửa, nói: “Mời ngài nói cho rõ ràng!”

“Tôi nói cậu nghe này cậu Bạch, tôi biết cậu rất tức giận, bắt quá...” Ông Trần lau mồ hôi, cười đề nghị: “Để cho cảnh sát đứng ngoài cửa nói chuyện cũng không phải biện pháp, không bằng thỉnh ngài ấy vào phòng các cậu ngồi đi.”

Biểu tình Bạch Phong Dao mặc dù vẫn không hài lòng như trước, nhưng biết đề nghị của ông Trần là đúng, nên hắn đỡ Dương Phi sắc mặt vẫn tái nhợt lui về sau vài bước.

Vị cảnh sát liếc ông Trần một cái ý cảm ơn, thấp giọng nói với Bạch Phong Dao: “Cám ơn.”

Bạch Phong Dao hừ lạnh một tiếng, một chút cũng không để ý tới tên cảnh sát kia, chỉ lo trấn an Dương Phi vẫn đang bất an, lo sợ không yên.

Bởi vì phải giao ca, ông Trần đành phải cáo từ bọn họ trước, hơn nữa rất nhiệt tình nói với vị cảnh sát kia nếu còn có chuyện muốn tìm ông, chỉ cần xuống dưới lầu là có thể tìm được.

“Như vậy, “cảnh sát tiên sinh” mời ngài đem mọi chuyện nói rõ đi.” Khi nói bốn chữ “cảnh sát tiên sinh”, Bạch Phong Dao chỉ dùng ngữ khí giống như châm chọc mà mở miệng.

Không nghĩ tới Bạch Phong Dao chỉ là một sinh viên, lại đối với hắn không khách khí như vậy, vị cảnh sát tuy trong lòng có điểm bất mãn, nhưng vừa thấy Dương Phi run rẩy ngồi đối diện, cũng không thể hiện nổi bất mãn ra ngoài mặt.

Nghe được người khác tự sát lại có liên quan đến mình, tâm trạng dĩ nhiên bị đả kích, cũng khó trách bạn của Dương Phi đối với hắn không khách sáo như vậy.

“Cảnh sát chúng tôi sở dĩ phán đoán chuyện Trương Tuyết tự sát có liên quan đến cậu, là vì trên màn hình di động nàng lưu lại đang hiển thị tin nhắn chia tay cậu gửi cho nàng.”

Nhìn Dương Phi bất an, khẩu khí cảnh sát không khỏi trở nên nhu hòa hơn.

Bạch Phong Dao nhíu mày: “Chỉ vì như vậy?”

Vị cảnh sát lắc đầu cười khổ: “Đương nhiên không chỉ có thế, căn cứ theo lời nhân chứng, cũng chính là xác nhận của Trần tiên sinh, trước khi Trương Tuyết lao khỏi rào chắn, từng quay đầu lại nhìn hắn một cái, cười hỏi hắn “Nếu tôi chết, ông nói hắn có hối hận không?”, đợi cho Trần tiên sinh ý thức được có chỗ không đúng, muốn phóng ra ngăn cản nàng tự sát, đã không còn kịp nữa.”

22. Chương 22

“...Nếu nói như vậy, đối tượng các vị muốn tìm, hẳn là tôi mới đúng.”

Cảnh sát ngây ngẩn cả người, mới chần chờ hỏi: “Ý của cậu là?”

Bạch Phong Dao mặt không chút thay đổi nói: “Nói xấu người đã chết có lẽ không thỏa đáng, nhưng sở dĩ Trương Tuyết hẹn hò với Phỉ là vì nàng thích tôi, muốn thông qua Phỉ tiếp cận tôi, Phỉ biết chuyện này mới có thể chia tay với nàng. Vì một người mình không thích đề nghị chia tay mà đi tự sát là điều không tưởng, thật sự rất kỳ quái.”

“Đây, đây là sự thật sao?” Tầm mắt vị cảnh sát chuyển hướng về phía Dương Phỉ từ sau khi ngồi xuống đến giờ vẫn thủy chung im lặng.

Dương Phỉ thanh âm lạnh lùng nói: “Là thật, người phụ nữ đề tiện kia thật sự rất thâm hiểm, con mẹ nó đem tôi đùa giỡn trong lòng bàn tay...”

“Nếu là như thế, tại sao Trương Tuyết lại lưu lại tin nhắn và di ngôn như vậy...?” Cảm giác được sự tình trở nên phức tạp, hai hàng lông mày vị cảnh sát nhăn lại như hình chữ xuyên (là nó đây:)

“Có khả năng vẫn liên quan đến tôi đi.” Ngữ điệu Bạch Phong Dao cứng nhắc không chút phập phồng.

Vị cảnh sát lấy ra một quyển sổ ghi chép, truy vấn: “Có thể nói cho tôi biết, vì nguyên nhân gì mà cậu phỏng đoán như vậy không?”

“... Trương Tuyết từng ở sau lưng Phỉ, thỉnh cầu tôi hẹn hò với nàng, nhưng tôi đã cự tuyệt. Tôi nói hy vọng nàng có thể nhìn thẳng vào ưu điểm của Phỉ, qua một thời gian, nàng nhất định sẽ thích Phỉ.”

Vị cảnh sát nhíu mày nói: “Tựa hồ đây vẫn chưa phải lý do làm cho nàng tự sát... Bạch Phong Dao, cậu còn có chuyện gì giấu diếm chưa nói đúng không?”

Bạch Phong Dao há miệng thở dốc, sau đó thở dài một tiếng, lắc đầu, không thêm nhắc lại. Ngược lại Dương Phỉ lại vì hấn ra mặt.

Dương Phỉ châm chọc nói: “Con đàn bà đề tiện kia tự sát, nói không chừng là vì chuyện tốt ả làm bị tôi phát hiện, ả xấu hổ nên đã lấy cái chết tạ tội.”

“Trương Tuyết làm chuyện gì?”

Dương Phỉ do dự nhìn Bạch Phong Dao, thấy Bạch Phong Dao không phản đối, chỉ quần bách cúi đầu, hấn mới mở miệng nói: “Ả chuốc thuốc mê Phong Dao, hay có thể là thuốc ngủ linh tinh gì đó? Thừa dịp Phong Dao lâm vào hôn mê, bắt hấn...khụ khụ.” Dương Phỉ thanh thanh yết hầu, ngượng ngùng nói: “Bắt hấn làm chuyện kia. Khi tôi kết thúc công việc trở về, vừa lúc thấy việc xấu của ả, tức giận đánh ả một chút, sau đó đem ả đuổi ra ngoài, khi ả bỏ chạy bảo vệ Trương dưới lầu cũng có thấy.”

Nghe chuyện này, vị cảnh sát nhìn kỹ Bạch Phong Dao một hồi lâu, không thể phủ nhận đây là một thanh niên rất xuất sắc, luận bề ngoài, còn đẹp hơn so với không ít ngôi sao đương thời nổi tiếng nhờ dung mạo, khí chất cũng rất thu hút. Một người như vậy, cho dù lẳng lặng đứng trong góc, cũng có thể dễ dàng hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Luận gia thế... Theo những gì ông Trần đã nói, ba Bạch Phong Dao có công ty riêng, ở Đài Loan cũng có chút danh tiếng. Hấn có khuôn mặt, có thân hình, có cửa cái, có tiền tài, quyền thế – có thể nói là hội đủ tiêu chuẩn tình nhân trong mộng của phái nữ.

Vị cảnh sát tin tưởng, Bạch Phong Dao xác thực có thể làm cho một phụ nữ vì hấn, hao hết tâm tư sử dụng mọi thủ đoạn để có được hấn.

Lại nói trở về bằng hữu của hấn – Dương Phỉ, tuy cũng là một người rất xuất sắc, nhưng nếu so với Bạch Phong Dao, hiển nhiên còn kém rất xa. So với việc có một bạn trai tính tình cuồng ngạo không biết thu liễm như Dương Phỉ, càng nhiều người hy vọng có thể lựa chọn người hoàn mỹ như Bạch Phong Dao.

Vị cảnh sát xúc động nghĩ, làm bạn của Bạch Phong Dao, còn làm bạn tốt quen biết nhiều năm, là may mắn của Dương Phỉ nhưng đồng thời cũng là bất hạnh của hấn.

23. Chương 23

Ba một tiếng, vị cảnh sát khép lại sổ ghi chép, nói: “Những chuyện đã xảy ra, tôi đại khái đã hiểu được, nhưng vẫn còn vài chỗ nghi vấn, có lẽ mấy ngày nữa còn có thể tới tìm hai vị nói chuyện, nếu có chỗ quấy rầy, thỉnh hai vị thứ lỗi.”

Bạch Phong Dao nói: “Chúng tôi sẽ cố gắng phối hợp điều tra.”

“Cám ơn sự hợp tác của hai vị.”

Dương Phỉ cào cào tóc, mặt dày nói: “Đúng rồi sếp, có thể phiền ngài giúp chúng tôi giả thích một chút lý do không đến lớp với giáo viên được không?”

Vị cảnh sát nói: “Đương nhiên có thể, là tôi làm chậm trễ thời gian của các vị, có thể cho tôi số điện thoại liên lạc của giáo viên cậu được không?”

“Tôi không nhớ... Phong Dao, cậu có số điện thoại của thầy cô hay trường học không?”

Bạch Phong Dao sớm đã quen tính cách Dương Phỉ, chỉ có thể cười khổ báo tên cùng số điện thoại giáo viên phụ trách.

Cảnh sát đi rồi, Dương Phỉ thở ra một hơi, nằm dài lên ghế sofa không nhúc nhích.

“Phỉ, cậu muốn uống gì không?”

Dương Phỉ đem mặt vui vào ghế sofa mềm mại, uể oải đáp: “Không cần...”

Bạch Phong Dao ngồi xuống bên cạnh, vỗ về lưng hắn, quan tâm hỏi: “Sao lại không vui?”

“Chỉ có chút khó chịu.” Dương Phỉ di chuyển một chút, gối đầu lên đùi Bạch Phong Dao, vươn tay đùa giỡn mấy sợi tóc lòa xòa của hắn.

“Con đàn bà dê tiện kia thật sự đáng ghét... Ngay cả khi chết cũng muốn tạo phiền phức cho người khác.”

Bạch Phong Dao ôn nhu cười cười, hỏi: “Cậu không vui chính là vì chuyện này sao?”

“Không phải... Tôi chỉ ghét bản thân cư nhiên vì con đàn bà dê tiện kia... Nhớ tới chuyện không muốn nhớ.”

“Là... Sở Lãng sao?”

“... Ừ.” Dương Phỉ gập người lại, nhút nhát gật đầu.

“Đều đã là quá khứ rồi, Phỉ.” Vỗ về chơi đùa mái tóc Dương Phỉ, Bạch Phong Dao ôn nhu nói: “Những chuyện đó đều đã qua rồi, đừng nghĩ nữa.”

“Phong Dao...”

“Hửm?”

Dương Phỉ nâng người dậy, tách ra hai chân ngồi trên đùi Bạch Phong Dao, kéo áo hắn dùng ngửi khí ra lệnh nói: “Hôn tôi.”

Bạch Phong Dao mỉm cười.

“Tuân lệnh.”

Hai bàn tay to ấm áp nâng đôi má màu nâu cổ của Dương Phỉ, môi phủ lên cánh môi hắn, hôn, chuyển động đầu lưỡi, dùng sức dụ dỗ hút.

Thanh âm tiếng nước vang lên, giống như tiếng sấm vang bên tai Dương Phỉ nhưng hắn không có lấy một tia ngưng ngừng, ngược lại đè tay Bạch Phong Dao xuống nóng bỏng đáp trả.

Bạch Phong Dao rời khỏi môi Dương Phỉ, thanh âm thở dốc dồn dập vang lên bên tai hắn.

“Phỉ, ngoan, buông tay ra, tớ muốn làm một chuyện cho cậu cảm thấy thoải mái.”

“Thoải mái...?” Thanh âm mê man lặp lại.

“Phải, một chuyện rất thoải mái, cho trong đầu cậu trừ bỏ khoái cảm, không thể nghĩ gì khác...” Tiếng thì thầm dụ hoặc lưu luyến bên gáy Dương Phỉ.

Không kháng cự được dụ hoặc của ác ma, Dương Phỉ không tự chủ buông lỏng tay ra.

Cánh tay đạt được tự do, cởi bỏ thất lưng Dương Phỉ, động tác lưu loát thuận lợi tiến nhập giữa hai chân hắn, sau đó chậm đến phía trước, cầm lấy.

“Phong Dao...”

Dương Phỉ kinh hãi phát ra mấy tiếng kêu nho nhỏ không thể nghe thấy, hắn cảm bộ phận đáng xấu hổ của mình cương lên, lập tức Bạch Phong Dao liền nắm chặt tay, bắt đầu cao thấp ma sát.

“A, a... Phong Dao...” Dương Phỉ thở gấp, không thể nhẫn nại ngưỡng cổ về phía sau, hắn bối rối muốn bắt lấy cổ tay đang không ngừng làm hắn khoái cảm và xấu hổ kia.

“Yên tâm đi, Phỉ, không sao đâu, chỉ là muốn cho cậu thoải mái mà thôi, cứ thả lỏng mà hưởng thụ...”

Bạch Phong Dao một bên dùng tiếng nói trầm thấp nhu hòa trấn an Dương Phỉ đang bất an trước mặt, một bên nút cổ hắn, Dương Phỉ chỉ có thể vô lực bắt lấy bả vai Bạch Phong Dao, thả mình theo đuổi kích thích mà hắn mang đến cho bản thân.

Trong phòng tràn ngập bầu không khí *** mỹ, cùng thanh âm ẩn nhận mềm nhẹ run rẩy lại nồng hậu, cuối cùng, hắn ở dưới âu yếm của người đàn ông kia đạt cao trào.

Chậm rãi thở phì phò, Dương Phỉ thoáng kéo ra khoảng cách giữa hai người, thấy trên tay và quần áo của Bạch Phong Dao đều dính chất lỏng màu trắng.

“Bắn quá...”

Bạch Phong Dao hôn đi giọt nước mắt rơi xuống vì khoái cảm của Dương Phỉ, ôm chặt lấy hắn, đem cảm vui vào mái tóc đang tựa trước ngực mình.

“Thoải mái không?”

Dương Phỉ nâng mắt lên, rồi lập tức cúi xuống, hai má màu đồng cổ trở nên đỏ hồng thành thật nói: “Thật thoải mái... Hơn nữa... Thật sự quên hết mọi chuyện...” Hắn lưu luyến khoái cảm vẫn còn sót lại.

“Vậy lần sau dùng miệng giúp cậu làm, dùng miệng làm, sẽ càng thoải mái...”

“Được...”

Dụ hoặc tốt đẹp lại ngọt ngào như vậy, Dương Phỉ đương nhiên không thể cự tuyệt, ngay lập tức gật đầu đáp ứng “lời mời” của Bạch Phong Dao.

Bạch Phong Dao siết chặt hai cánh tay đang ôm Dương Phỉ, dã thú thuận theo dục vọng bản năng luôn thăng thần như vậy, thăng thần làm hắn không nhận được càng thêm yêu thương...

Cho nên, chết cũng sẽ không buông tay.

24. Chương 24

Dương Phỉ kỳ thật không muốn tham dự tang lễ của Trương Tuyết, nhưng vô luận nói như thế nào, hắn tốt xấu gì cũng từng là bạn trai Trương Tuyết, Bạch Phong Dao lại ở bên tai khuyên nhủ mãi, rơi vào đường cùng, hắn đành phải tham gia.

Trương Tuyết có một em gái mới học tiểu học, nghe nói Trương Tuyết rất yêu thương người em nhỏ hơn mình nhiều tuổi này, tình cảm của hai chị em rất tốt.

Trong tang lễ, em gái Trương Tuyết còn không thể lý giải chết nghĩa là như thế nào, kéo vạt áo mẹ nàng, ngây thơ hỏi khi nào chị gái mới có thể tỉnh lại chơi với nàng.

Mẹ Trương Tuyết hai mắt đầm lệ an ủi cô bé, tình cảnh bi thương như vậy làm cho những người chứng kiến đều âm thầm chua xót. Ba Trương Tuyết cúi đầu chào bọn Dương Phỉ đến để dâng hương một cái.

“Xin hỏi có tiện nói chuyện với tôi một chút không?”

“Đương nhiên.” Bạch Phong Dao cung kính cúi đầu đáp trả.

Ba Trương đưa hai người bọn họ đến phòng khách, mời họ ngồi xuống.

“Tôi đã nghe cảnh sát nói qua, về những chuyện phiền toái mà con gái tôi đã gây ra, tôi thật sự rất xin lỗi.”

Bạch Phong Dao trầm ngâm nói: “Bác đừng khách sáo, người chết lớn nhất, huống chi con cũng có lỗi, nếu lúc đó con có thể chấp nhận Trương Tuyết... Mọi chuyện có thể sẽ không diễn biến thành như vậy.”

Ba Trương thần tình đau thương nói: “Chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, đó cũng không phải của lỗi của cậu, dù sao cũng do con gái tôi không đúng... Bởi vì tôi cùng mẹ nó đều vướng bận chuyện công việc, đứa nhỏ kia theo từ nhỏ cũng rất độc lập, cũng không thường xuyên trò chuyện với chúng tôi, chúng tôi không nghĩ tới nó thế nhưng lại làm ra chuyện quá đáng như vậy... Còn vì muốn cậu hối hận đã cự tuyệt nó, mà —”

Ba Trương thở dài.

“Đứa trẻ ngốc, thật sự một đứa trẻ ngốc nghếch...”

Bạch Phong Dao lắc đầu nói: “Con người luôn có những lúc lẫn lộn trong lòng.”

Ba Trương áy náy nhìn về phía Dương Phỉ: “Cũng thật có lỗi với cậu Dương, tin nhắn nó lưu lại, nghe nói làm cho cậu ở trong trường gặp rất nhiều chuyện không vui... Đồng thời cũng thật cảm ơn cậu đã im lặng, không đem những việc nó làm nói ra ngoài.”

Dương Phỉ nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ: “Con gái của ông không phải muốn kết quả này nhất sao? Vừa trả thù Phong Dao vừa muốn đổ tội cho tôi, bất quá chỉ vì đánh ả một chút sao? Đàn bà dễ tiện đúng là đàn bà dễ tiện, thích ghi thù như vậy, trước khi chết còn không quên bôi xấu người khác...”

Mỗi lần Dương Phỉ đều muốn lớn tiếng chửi những kẻ thì thầm sau lưng hắn, nói tất cả mọi chuyện căn bản đều là lỗi của Trương Tuyết, không liên quan mẹ gì đến hắn. Nhưng vừa nghĩ đến đối tượng những người đó nhục mạ, có thể vì vậy mà chuyển thành Bạch Phong Dao, lại không biết vì sao, hắn tình nguyện bị khinh bỉ, cũng không muốn giải thích gì nhiều.

Bạch Phong Dao còn từng vì vậy mà hoài nghi Dương Phỉ có phải đã phát sốt, mới có thể không nói một tiếng.

Mà sau khi nghe được Dương Phỉ nói ra ý nghĩ của hắn, Bạch Phong Dao đầu tiên là trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm Dương Phỉ, sau đó đem Dương Phỉ ôm chặt vào lòng hắn.

“Sao Phỉ luôn có thể nói ra những lời nói đáng yêu như vậy?”

Đối với lời cảm thán của Bạch Phong Dao lúc ấy, Dương Phỉ chỉ đáp lại bằng cách hung hăng đá vào chân hắn một cước, đứng ở lập trường của Dương Phỉ mà nói, một người đàn ông cao một mét bảy mươi tám bị một người đàn ông khác cao một mét tám khen đáng yêu, quả thực chính là một loại công kích khác.

“Cậu Dương?”

Ba Trương gọi nhỏ một tiếng, gọi trở về thần trí đang phiêu đảng của Dương Phỉ.

“A, a bác... Bác không cần để ý, đó cũng không phải chuyện gì lớn lao, dù sao tôi cũng đã quen bị người khác mắng rồi.”

Ba Trương chua xót cười cười, nói: “Cậu Dương có thể nói là hy sinh chính mình, bảo toàn thanh danh con gái tôi, chỉ cần hành động lấy ơn báo oán này của cậu, cũng khiến cho cả nhà tôi không biết phải cảm tạ như thế nào.” Ba Trương lại ngồi tại chỗ cúi đầu.

Dương Phỉ vẻ mặt không biết làm sao, Bạch Phong Dao vỗ nhẹ bờ vai hắn, bảo hắn không cần kích động, thay hắn đáp lễ ba Trương, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Bác quá khen, chúng con cũng rất cảm kích sự thông hiểu của bác. Kỳ thật trước khi đến đây, chúng con rất lo bác sẽ đem nỗi đau mất con, đổ lên người chúng con... Nhưng bây giờ con cảm thấy thật may mắn vì chúng con không trốn tránh việc đền dâng hương cho Trương Tuyệt.”

25. Chương 25

“Làm người phải phân minh, cho dù tôi rất thương tâm vì cái chết của con gái, nhưng nếu truy cứu nguyên nhân, đều là lỗi của tôi và mẹ nó, không sớm phát hiện dị trạng của nó mà khuyên giải, bằng không sự tình cũng sẽ không...” Nói tới đây, ba Trương phụ lão lệ tung hoành, thanh âm nghẹn ngào, rốt cuộc không nói được nữa.

Thấy ba Trương đang chìm sâu trong nỗi bi thương nồng đậm, Bạch Phong Dao hiểu được tiếp tục nán lại cũng vô ích, kéo Dương Phỉ, hai người hướng ba Trương cúi đầu nói lời từ biệt.

“Hung thủ giết người!”

Vừa ra khỏi phòng, đã bị Lâm Tĩnh San đứng trước linh đường dùng ánh mắt chán ghét trừng Dương Phỉ, khàn giọng chữ.

“Mày là hung thủ giết người! Sao người chết không phải là con chó hoang như mày! Tại sao!”

Vài người đứng phía sau có vẻ như là bạn bè Lâm Tĩnh San đang cố lôi kéo nàng, trấn an cảm xúc của nàng, đáng tiếc Lâm Tĩnh San đã bị đả kích quá lớn từ cái chết của người bạn tốt, hoàn toàn không thể nghe bọn họ khuyên giải, dùng vẻ mặt căm tức, oán hận nhìn Dương Phỉ, chữ âm lên.

Ở trong trường, Dương Phỉ cũng là bị Lâm Tĩnh San mắng rất thảm, ngay từ đầu hắn cũng tức giận đến muốn phun lửa, nhưng lâu dần liền xem Lâm Tĩnh San như một con chó điên đang sửa soạn, không thêm để ý.

Bởi vậy, hôm nay Dương Phỉ cũng không nói một câu, dùng ánh mắt lãnh đạm liếc Lâm Tĩnh San giống như đang nhìn một thứ phế thải một cái, kéo tay Bạch Phong Dao xoay người bước đi.

Mắt thấy mình hoàn toàn bị coi thường, Lâm Tĩnh San phẫn nộ đến sắc mặt trắng bệch, chộp lấy cái khay trên bàn thờ ném về phía Dương Phỉ.

“Phỉ!”

Mơ hồ nghe được phía sau truyền đến tiếng gió, Bạch Phong Dao phản ứng nhanh nhẹn đẩy Dương Phỉ ra, nguyên bản hắn cũng có thể thuận thế tránh đi, nhưng trong đầu hắn linh quang chợt lóe –

Nếu bị thương, hiệu quả không phải tốt hơn sao?

Ngắn ngủi vài giây, suy nghĩ trong đầu Bạch Phong Dao đã “thiên biến vạn hóa”, nháy mắt làm ra quyết định này.

“Phong Dao!” Dương Phỉ trợn tròn mắt, tê tâm liệt phế kêu một tiếng, trơ mắt nhìn nhìn cái khay bay tới va vào ót Bạch Phong Dao, sau đó vỡ vụn ra rơi xuống đất.

Dương Phỉ đỡ lấy thân thể lung lay sắp đổ của Bạch Phong Dao, hoang mang rối loạn cởi áo khoác bằng vải đặt lên miệng vết thương đang chảy máu ồ ồ của hắn, hướng về phía những người còn đang sửng sốt đứng một bên rống giận: “Nhìn cái gì! Còn không mau gọi xe cứu thương!”

Quay đầu lại, Dương Phỉ luống cuống tay chân, trong lòng lo lắng không biết phải làm sao, có thể áp dụng phương pháp cấp cứu nào cho phía sau không? Sao lúc trước mình lại không chọn một môn dạy về cấp cứu để học chứ!

“Phỉ, đừng hoảng hốt, bình tĩnh lại, tớ không sao!” Bạch Phong Dao suy yếu mỉm cười, rõ ràng là người đang bị thương, còn phải phụ trách luôn cả việc an ủi.

“Không hoảng hốt, không hoảng hốt, tôi không hoảng hốt...”

“Chỉ là vết thương nhỏ, không cần quá lo lắng.” Hắn vỗ vỗ bả vai đang đỡ lấy hắn của Dương Phỉ, tầm mắt chuyển hướng Lâm Tĩnh San vẫn đang đứng ngây ngốc.

Cùng Bạch Phong Dao bốn mắt chạm nhau, thân thể Lâm Tĩnh San nặng trĩu, run môi nói: “Bạch Phong Dao...”

Bạch Phong Dao lẳng lặng nói: “Hắn là cô cũng biết, đó không phải lỗi của Phỉ... Hắn chỉ là không thích Trương Tuyết mà thôi.”

Lâm Tĩnh San khóc, hô to: “Nhưng tiểu Tuyết đã chết!”

“Trương Tuyết chết, thì đổ lỗi cho Phỉ sao? Phỉ biết sau khi chia tay với Trương Tuyết, nàng sẽ chạy đi tự sát sao? Hay là vì sợ Trương Tuyết tự sát, sẽ miễn cưỡng tiếp tục hẹn hò với nàng... Cô không biết suy nghĩ của cô rất ích kỷ sao? Phỉ cũng là người, hắn cũng có quyền lựa chọn.”

“Nhưng tiểu Tuyết đã chết...”

“Vậy không lẽ ý của cô là, Trương Tuyết đã chết, cho nên Dương Phỉ cũng phải chết theo mới đúng sao?”

“Tôi, tôi không có ý đó...” Lâm Tĩnh San cúi đầu, giống như đứa trẻ đã phạm lỗi, tránh né tầm mắt Bạch Phong Dao.

“Là chính Trương Tuyết lựa chọn tự sát chứ không một ai bức nàng. Nói thật, vì chia tay với Phỉ mà chạy đi tự sát thì đó cũng chính là lỗi của Trương Tuyết. Nếu sau này tất cả mọi người sau khi chia tay xong đều làm như vậy, thì trên thế giới này còn ai dám bàn đến chuyện yêu đương?”

Bạch Phong Dao trầm giọng, nói: “Đem tất cả lỗi lầm đổ lên người Phỉ, đây là chính nghĩa mà cô nói tới sao?” hơi tạm dừng một chút, khoe miệng hắn nhếch lên nụ cười khinh miệt: “Lâm Tĩnh San, cô thật sự là một người ti tiện lại ích kỷ, loại người như cô mới là người không có đủ tư cách trách cứ Phỉ nhất.”

26. Chương 26

Bị đối tượng mình thăm mền nói như thế, trong đầu Lâm Tĩnh San trừ bỏ trống rỗng vẫn là trống rỗng.

Dương Phỉ tức giận nói: “Phong Dao, không cần nói nữa, ả muốn nói thứ chó má gì thì cứ để ả nói, tôi không quan tâm...”

“Nhưng tớ quan tâm.” Bạch Phong Dao hai mắt sáng ngời nhìn thẳng Dương Phỉ, trịnh trọng nghiêm túc nói: “Tớ sẽ quan tâm, đó cũng không phải lỗi của cậu, cậu không việc gì phải thừa nhận những lời nhục mạ này.”

“Phong Dao... Cậu thật ngu ngốc...” Dương Phỉ cảm thấy hốc mắt nóng ẩm, mơ hồ thế giới của hắn.

Bạch Phong Dao ánh mắt nhu hòa cười nói: “Tớ biết, cậu đã nói rất nhiều lần.”

Một ông chú cầm di động trong tay vội vàng chạy tới, thao thao bất tuyệt một tràng quốc ngữ, nói: “Cậu trai trẻ, xe cứu thương tới rồi, cậu mau đỡ bạn cậu ra trước ngõ, đường ở đây quá nhỏ, xe cứu thương không vào được.”

Dương Phỉ đỡ Bạch Phong Dao nói với người đàn ông trung niên tốt bụng kia: “Cảm ơn ông, làm phiền ông rồi.”

Ông chú trung niên hào sảng phát tay cười nói: “Không có gì, chuyện nhỏ mà, cậu không cần khách khí như vậy.”

Lại nói lời cảm tạ ông chú một lần nữa, Dương Phỉ từ chối sự giúp đỡ của những người khác, một mình đỡ Bạch Phong Dao ra đầu hẻm.

Đi đến nửa đường, bọn họ đã nghe thấy tiếng còi đặc trưng của xe cứu thương, đang chạy bon bon từ xa đến đây.

Bạch Phong Dao cười nói: “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, kỳ thật không cần khoa trương như vậy.”

“Vết thương nhỏ? Tốt nhất là vậy!” Dương Phỉ mắng: “Chảy nhiều máu như vậy cậu không thấy sao? Cậu cho là cậu đang bán đấu giá máu miễn phí hả? Nếu ngại máu quá nhiều, cậu có thể đi hiến máu, vừa an toàn lại bảo hiểm, không phải gần đây cũng đang đồn ầm lên việc thiếu máu dự trữ sao?”

“Phỉ...” Hắn cười khổ mà chống đỡ.

Dương Phỉ nhất quyết không tha, tiếp tục lầm bầm: “Cậu cũng không phải tôi, tôi đánh nhau quen rồi, còn cậu là đại thiếu gia, làm sao chịu được? Sao lại tranh bị thương với tôi? Cậu luyện Hapkido để đi “đỡ đạn” à? Lần sau nếu chuyện như vậy lại xảy ra, cậu cứ tránh một bên xem náo nhiệt thì tốt rồi...”

“Không thể không quan tâm.” Đôi mắt đen thẫm của Bạch Phong Dao nhìn thẳng vào Dương Phỉ: “Bởi vì là Phỉ, cho nên không thể mặc kệ được.”

Ánh mắt Bạch Phong Dao chân thành giống như người hành hương (người đi chùa), như nam châm hấp dẫn tầm mắt Dương Phỉ, làm hắn không thể di động ánh mắt.

Không khí trầm mặc nhất thời lan tràn.

Dưới sự yên tĩnh ấy, tim Dương Phỉ không khỏi đập dồn dập, hắn nghe thấy tim mình đang giống trống khua chiêng đến kinh tâm động phách.

Phong Dao –

Muốn mở miệng gọi cái tên này, nhưng cổ họng Dương Phỉ lại tắc nghẽn không thể phát ra một chút âm thanh.

Ngược lại, Bạch Phong Dao vẫn mang khuôn mặt tươi cười.

“Phỉ, nếu lần sau lại có chuyện như vậy xảy ra, tớ vẫn sẽ làm vậy.”

Nhìn nụ cười của Bạch Phong Dao, Dương Phỉ lại một lần nữa sâu sắc lãnh ngộ, người đàn ông trước mắt này thật sự rất thích mình.

Trên thế giới này, ngoại trừ người thân và người đàn ông này, còn ai có thể yêu thích mình như vậy?

Lúc này trong lòng Dương Phỉ như được lấp đầy bởi mật ngọt, hạnh phúc mà lại ngọt ngào.

27. Chương 27

Một ngày cuối tuần cực kỳ nóng bức nào đó.

Dương Phỉ thở hồng hộc chạy lên cầu thang, hướng người bạn tốt của hắn phát tay.

“Sở, Sở Lăng, ngại quá, tôi ngủ quên, cậu chờ tôi có lâu không?”

Trên gương mặt tuấn tú của Sở Lăng hiện lên nụ cười quỷ dị, ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào Dương Phỉ, mà Dương Phỉ không chút phát hiện dị trạng của hắn, chỉ lo kéo kéo cổ áo cho bớt nóng.

“Cậu nói có việc riêng muốn nói với tôi, là chuyện gì vậy? Tôi nói trước, đừng trách anh em không có nghĩa khí, vay tiền thì không có rồi, tôi nghèo muốn chết, chuyện khác thì cái gì cũng thương lượng được...”

Đột nhiên, Sở Lăng nắm chặt cổ tay Dương Phỉ, lực đạo to lớn làm cho Dương Phỉ đau đến nhú mào.

“Sở Lăng?”

“Phỉ, thích cậu, tôi thích cậu, không phải tình cảm bạn bè đơn thuần.”

“A?” Dương Phỉ hơi ngẩn ngơ.

Sau đó, Sở Lăng đột nhiên sắc mặt đại biến, một phen đẩy ngã Dương Phỉ, điên cuồng xé rách quần áo hần.

“Phỉ, tôi thích cậu! Thích cậu đến giết người cũng có thể làm được! Sở Lăng chạm tay vào hạ thể Dương Phỉ, cách quần mạnh bạo vuốt ve.

Dương Phỉ từ nỗi kinh ngạc đột nhiên phục hồi tinh thần lại, xuất phát từ bản năng liều mạng giãy dụa, phần nộ rống to: “Sở Lăng! Dừng lại cho tôi! Cậu điên rồi sao!”

“Điên sao? Tôi đã sớm điên rồi, Phỉ, nếu thích cậu chính là điên loạn, tôi đây đã sớm điên rồi!”

Sở Lăng dùng đầu gối ngăn chặn hai chân không ngừng đá động của Dương Phỉ, có ý đồ muốn dùng quần áo đã bị xé rách trói chặt hai tay đang giãy giụa loạn khu của hần.

Dương Phỉ thừa dịp Sở Lăng muốn trói chặt hần, không lưu tình chút nào đâm Sở Lăng một cái, đẩy ra thân thể Sở Lăng, chặt vật đứng lên muốn chạy trốn, Sở Lăng lại lập tức đem hần áp xuống.

Ngực trực tiếp va chạm xuống mặt sàn cứng ngắt, ***g ngực Dương Phỉ như muốn vỡ vụn, đau đớn làm ngũ quan hần vận vẹo.

Sở Lăng một gối đặt ở trên lưng Dương Phỉ, dùng sức kéo quần bò và quần lót hần xuống, tùy tiện dùng nước bọt thấm ướt ngón tay thô to, sáp thẳng vào giữa mông Dương Phỉ.

A a a a.....

Dương Phỉ trừng lớn mắt, phát ra một tiếng kêu rên, cảm giác được ngón tay kia ở nơi đó của hần ra vào trong lòng không khỏi tràn ngập xấu hổ, khuất nhục, căm hận...

Hần phát run vươn tay cào loạn trên mặt đất, rốt cục bắt được một thứ gì đó, trở tay đánh về phía Sở Lăng.

Đó là một khối gạch.

Cú đánh quá mạnh làm huyết thái dương Sở Lăng đầm đìa máu, hần vuốt vào chỗ bị thương, vẻ mặt mờ mịt, sau đó giống như con rối bị cắt dây, chậm rãi lấy tư thế kỳ quái ngã xuống đất.

Cho dù như thế, Sở Lăng vẫn cố vùng vẫy lết từng chút về phía Dương Phỉ, vươn tay muốn bắt lấy hần.

Dương Phỉ sợ hãi co rúm thân thể, nhìn Dương Phỉ như vậy, ánh mắt Sở Lăng tối đen đến quỷ dị, trên mặt hiện lên sắc đỏ bệnh hoạn, dùng ngữ khí đau thương nói: “Phỉ, Phỉ, tôi thích cậu, tôi thật sự rất thích cậu, thích đến tim đều phát đau, cậu đừng sợ tôi...”

“Mày thật biến thái! Chết đi cho tao! Chết đi chết đi chết đi!!!

Dương Phỉ cũng đỏ mắt, một lần nữa nắm lên cục gạch dính máu, không ngừng dùng sức đập vào đầu Sở Lăng.

Hung thủ giết người!

Động tác Dương Phỉ nhất thời dừng lại một chút, kinh hoảng quay đầu lại, hô: “Ai?”

Trong chớp mắt, cảnh vật bốn phía đột nhiên biến đổi, Lâm Tinh San đứng trước linh đường Trương Tuyết, lạnh lùng nhìn hần.

“Thật buồn cười, còn nói người không phải hung thủ giết người? Vậy Sở Lăng chết như thế nào? Không phải là bị người đánh cho đến chết sao?”

“Đó không phải lỗi của ta, không liên quan đến ta!”

Trương Tuyết run rẩy chống tay đi ra khỏi quan tài, trên mặt đều là những vết khâu xấu xí.

“Người là hung thủ giết người!”

Dương Phỉ lui về sau, giống như người điên nắm chặt tóc mình, sống chết lắc đầu.

“Đó không phải lỗi của ta, căn bản không phải lỗi của ta!”

Xúc cảm lạnh lẽo khô ráo truyền đến từ cổ chân Dương Phỉ, hắn run run môi nhìn lại, Sở Lăng cả mặt đầy máu giữa đầu nhìn hắn cười.

“A....Aaaaaaaaaaaaaa!”

Dương Phỉ bụm mặt kêu lên thảm thiết.

28. Chương 28

“Phỉ!”

Vừa bình tĩnh từng cơn ác mộng, Dương Phỉ liền thấy Bạch Phong Dao tràn đầy lo lắng ngồi bên giường mình.

“Lại thấy ác mộng?”

Bạch Phong Dao cầm một cái khăn ướt lau mồ hôi cho Dương Phỉ, cảm giác lạnh lẽo kia xua tan nỗi khiếp sợ còn tồn tại, khiến Dương Phỉ cảm thấy an tâm hơn.

“Tôi đánh thức cậu sao?”

Dương Phỉ biết, mỗi khi mơ thấy ác mộng mình đều thét lên trước khi tỉnh lại.

Từ ngày tham gia tang lễ Trương Tuyết, liền bắt đầu mơ thấy những cơn ác mộng giống nhau lặp đi lặp lại, Dương Phỉ biết khả năng lớn nhất có lẽ là sự lên án nghiêm khắc của Lâm Tĩnh San trong tang lễ.

Hung thủ giết người.

Cho dù thời trung học, cũng không có người lên án hắn như vậy, mọi người đều cho rằng Sở Lăng giết Liêu Đông Đình sau đó chạy án, căn bản không hề nghĩ đến Sở Lăng đã sớm chết trong tay hắn.

Đối với chuyện lỡ tay giết Sở Lăng, Dương Phỉ chưa từng hối hận qua, hắn chỉ sợ hãi phải gánh vác tội danh tội phạm vị thành niên vì chuyện này, khiến cho mẹ Sở thương tâm, hoặc là bị người khác chỉ trích nói năng có một đứa con là tội phạm giết người.

Dư luận xã hội còn hơn một lưỡi dao vô hình, giết người không thấy máu.

Mấy năm qua, ngẫu nhiên Dương Phỉ mới nhớ tới chuyện hắn từng giết Sở Lăng, người tên Sở Lăng này, đã bị hắn dần dần quên lãng theo thời gian.

Dương Phỉ nghĩ đợi qua vài năm nữa, ngay cả hình dáng Sở Lăng ra sao hắn cũng không nghĩ ra.

Chuyện tới bây giờ, tại sao mới mơ thấy ác mộng? Là trong tiềm thức, hắn cảm thấy mặc cảm tội lỗi với Sở Lăng, hay là Sở Lăng vẫn như trước không chịu buông tha hắn, vì quá chấp nhất mà hóa thành oan hồn, hàng đêm đi vào giấc mộng, nhắc nhở hắn không được quên mình?

Ngay cả Dương Phỉ cũng cảm thấy suy đoán sau quá mức buồn cười, hắn là người theo thuyết vô thần, đương nhiên cũng sẽ không tin trên thế giới có sự tồn tại của quỷ hồn, yêu quái linh tinh. Nếu là người ngoài hành tinh còn có chút khả năng.

Nhưng vô luận là mặc cảm tội lỗi hay quỷ hồn, tóm lại những cơn ác mộng không ngừng lặp lại cơ hồ khiến Dương Phỉ sắp phát điên, hắn dần dần sợ hãi giấc ngủ, sợ một khi ngủ, hắn sẽ vĩnh viễn lâm vào vực sâu hắc ám vô tận.

Mà không ngủ đủ giấc, cũng ảnh hưởng đến khẩu vị và tình trạng tinh thần của Dương Phỉ, chỉ ngấn ngủ nửa tháng, hần đã giảm xuống năm kilôgam, tinh thần héo rũ, vào ban ngày nếu thoát nhìn từ xa, sẽ giống như một oan hồn đang du lang.

Chỗ tốt duy nhất chính là đám người kêu gào vì cái chết của Trương Tuyết, khi nhìn thấy bộ dáng hần, lầm tưởng rằng hần vì tội trách với Trương Tuyết mới có thể biến thành như thế, cho nên cảm thấy mỹ mãn, tự động rút lui.

Nếu có người chưa từ bỏ ý định, liên tục đeo bám không dứt, cũng không cần Dương Phỉ động thủ, hội viên nhóm bảo vệ vương tử ở đại học tro tàn lại cháy, sẽ khởi nghĩa vũ trang, trượng nghĩa tương trợ, kẻ dám khi dễ vương tử cùng bằng hữu tốt nhất của hần sẽ bị đội hộ vệ này phần nộ – giết, không tha!

Bạch Phong Dao đương nhiên cũng sẽ hồi đáp, sau đó hần sẽ ban bố nộ cười vương tử hàng thật giá thật, thành tâm thành ý nói với bọn họ một câu cảm ơn.

Đối đám hội viên đã “nhập ma” mà nói, chỉ cần có thể có được một câu cảm ơn thậm chí chỉ là một nụ cười của Bạch Phong Dao đã là quá tuyệt vời, cho dù muốn bọn họ đối đầu với toàn thế giới cũng không là gì.

Bạch Phong Dao lắc đầu, sẵn sốc nói: “Cậu không cần để ý, tở vốn cũng không ngủ được. Phỉ, cậu muốn uống một ly sữa nóng không?”

Dương Phỉ đem mặt vui vào đầu gối, rầu rĩ nói: “Không cần, sữa nóng làm cho dễ ngủ, nhưng tôi không muốn ngủ...”

Bạch Phong Dao vỗ nhẹ lên lưng hần, giọng nói trầm thấp từ tính mà đầy ôn nhu: “Không muốn ngủ sao? Vậy cậu muốn xem tivi hay chơi điện tử?”

“Cũng không muốn.”

“Vậy à...”

Bạch Phong Dao có chút khó xử, lúc trước Dương Phỉ mất ngủ, đều làm những việc này, sau đó hần sẽ ở bên thức cả đêm không ngủ chơi cùng Phỉ.

“Phong Dao,” Dương Phỉ lôi kéo tay áo hần, thấp giọng ngấp ngừng: “Ở lại đây với tôi.”

“Được.” Bạch Phong Dao dựa vào đầu giường, mắt hàm ý cười nhìn Dương Phỉ.

29. Chương 29

Vừa nghe câu trả lời thuyết phục của Bạch Phong Dao, tuy là trong dự đoán nhưng Dương Phỉ vẫn không tự chủ được nhẹ nhàng thở ra, lần nữa nằm lên giường, chỉ cần có Bạch Phong Dao bên cạnh, tâm linh bất an của hần luôn có được niềm an ủi lớn nhất.

“Phong Dao...” Nhẹ giọng gọi.

“Ừm?”

“Sở Lăng chết, không phải là lỗi của tôi đúng không?”

Bạch Phong Dao cầm bàn tay lộ ra khỏi chăn bông của Dương Phỉ, vỗ mu bàn tay hần, ôn nhu an ủi: “Đúng, đó không phải lỗi của cậu, là Sở Lăng không tốt, cho nên không thể trách cậu.”

“Tôi biết Phong Dao cậu sẽ nói như vậy... Cũng chỉ có cậu, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều ở bên cạnh tôi.” Trên mặt Dương Phỉ hiện lên nụ cười thoải mái như được cứu thực.

Bạch PHong Dao cười nói: “Còn có mẹ cậu! Tuy rằng hai người luôn đấu võ mồm, nhưng tình cảm cũng rất tốt.”

Dương Phi thì thào nhẹ giọng nói: “Không giống nhau... Cậu cùng mẹ tôi không giống nhau...” Nói xong, hần ngáp một cái thật to.

“Phi, cậu muốn ngủ thì ngủ đi, tớ sẽ ở đây với cậu, nếu cậu thấy ác mộng, tớ sẽ lập tức đánh thức cậu dậy.”

“... Thật không?”

“Thật mà.” Bạch Phong Dao mỉm cười.

“Vây...” Dương Phi nuốt nuốt nước miếng, xốc lên một góc chăn bông, có chút khiếp sợ nói: “Tôi cho cậu ngủ chung, nhưng cậu phải nắm tay tôi, mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng không được buông ra.”

Bạch Phong Dao nằm bên cạnh Dương Phi, đem Dương Phi ôm vào lòng hôn nhẹ lên trán hần.

“Tớ hứa với cậu, cho dù xảy ra chuyện gì, tớ cũng sẽ tuyệt đối không buông tay cậu ra.”

Nghe thấy lời hứa của Bạch Phong Dao, Dương Phi vui vẻ cười như đứa trẻ, đem đầu chôn vào lòng ngực hần, cảm thụ nhiệt độ cơ thể ấm áp, thoải mái ưm một tiếng sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Bạch Phong Dao vỗ nhẹ lưng Dương Phi, từng chút từng chút một, như một người mẹ đang che chở đứa con yêu của mình.

Trong căn phòng tối đen, chỉ có tiếng vang ngượng ngùng của cái đồng hồ báo thức bên cạnh giường.

Ánh trăng mê ly, xuyên qua cánh cửa thủy tinh trong suốt phản chiếu thân ảnh hai người trên giường, dưới ánh trăng, đường cong thân thể họ như phẳng phất ánh sáng màu lam trắng nhu hòa...

“Phi?”

“Phi...”

Một tiếng gọi, không thể gọi dậy dã thú đã bình yên đi vào giấc ngủ, chỉ có đối mặt với một người tin cậy, một người thật đặc biệt, dã thú có lòng cảnh giác mãnh liệt mới có thể dờ xuống tất cả phòng bị.

Dưới ánh đèn màu lam nhu hòa, có thể nhìn thấy Bạch Phong Dao đang chuyên chú ngắm nhìn gương mặt ngủ say của Dương Phi, tựa hồ có thể cứ kéo dài như vậy cho đến thiên trường địa cửu, sông cạn đá mòn...

“Phi, ngủ đi, ngủ thật ngon, tớ sẽ luôn ở bên cạnh cậu, luôn, luôn...”

Vĩnh viễn sẽ không rời đi.

Cũng vĩnh viễn – không cho phép cậu rời đi...

30. Chương 30

Bartender tuần tú vẫn dùng động tác tao nhã, chà lau ly rượu, khi hần thấy vị khách nhân tuần mỹ đã một thời gian dài không xuất hiện, sự kinh ngạc chợt lóe trong mắt rồi biến mất.

Bartender lộ ra nụ cười lễ phép khó lòng bắt bẽ.

“Quý khách, đã lâu không thấy ngài tới, hôm nay sao lại rảnh rỗi mà ghé thăm vậy?”

Vị khách tuần mỹ lộ ra nụ cười hoàn mỹ, nói: “Hôm nay người ở chung với tôi phải làm đến khuya, không có việc gì, liền đến chỗ này của cậu một chút, không chào đón sao?”

“Sao lại không chào đón?” Bartender lấy ra một ly nhỏ dùng để uống Whisky, cho vào một ít đá, sau đó cười nói: “Quý khách tựa hồ tâm tình rất tốt, bởi vậy đêm nay hần có thể cho phép tôi “chém” ngài một chút đi?”

“Mời tự nhiên.”

“Xem ra suy đoán của tôi không sai, như vậy... Vẫn như cũ, Whisky Dalmore 62 năm số lượng có hạn, ý ngài thế nào?”

Vị khách tuần mỹ cười khổ: “Không có thứ khác sao?”

Bartender nói: “Không thể buông tha túi tiền đáng thương, đã “chém” thì “chém” thẳng tay, giết đến máu chảy thành sông cũng không là gì. Ba câu này là câu cửa miệng của ông chủ tệ quán.”

Vị khách tuần mỹ thở dài: “Tôi hiểu rồi, khi nhìn thấy giấy tờ, tôi đã chuẩn bị tốt tâm lý.”

“Thật cảm ơn sự thông hiểu của ngài.” Bartender cười như chú mèo đã ăn vụng thành công.

Đem chất lỏng sang quý như mây bay nước chảy sinh động lưu loáy rót vào ly, bartender thuận miệng nói: “Nghe nói quý khách đã giải quyết được con chuột nhỏ đáng ghét kia?”

“Nhờ phúc cậu.”

Bartender cười nói: “Thật hâm mộ quý khách vì có nhiều con chó trung thành làm việc vì ngài như vậy, muốn đem cái chết của con chuột nhỏ biến thành một vụ tự sát là một chuyện tương đối không dễ dàng.” Tuy rằng miệng nói hâm mộ, nhưng trong giọng nói lại không có bao nhiêu cảm xúc giống vậy.

Vị khách tuần mỹ nói: “Kỳ thật cũng không quá khó khăn, dù sao bọn họ cũng đảm đương vị trí chó trông cửa ngay khu tôi ở. Đám chó trung thành kia nhìn thấy con chuột nhỏ đi theo tôi rồi, cũng rất tự giác phái một con chó khác canh giữ bên cạnh khu nhà của tôi, khi người ở cùng tôi đem con chuột nhỏ đuổi ra cửa, một con chó muốn tóm một con chuột nhỏ thần trí không rõ, tôi nghĩ sẽ không là chuyện khó khăn gì.”

“Nhưng có thể làm cho không có bất luận kẻ nào hoài nghi, đây là cái gọi là “thiên y vô phùng.”

Vị khách tuần mỹ hơi mỉm cười.

“Đây là sự thể hiện của thiên thời địa lợi nhân hòa, vừa lúc ổ của đám “chó ngoan” kia của tôi là một nơi hẻo lánh, lại lựa lúc không người, một đám “chó ngoan” phân làm mấy trạm canh gác, tránh cho người khác quấy rầy, sau khi chuyện thành công, đám “chó ngoan” kia muốn bịa đặt sự thật như thế nào, đều tùy ý chúng.”

Nhấp một ngụm rượu, vị khách tuần mỹ tiếp tục nói: “Hắn không biết con chuột nhỏ, con chuột nhỏ cũng không biết hắn, cả hai không quen biết nhau, không có thù oán, cảnh sát tìm không thấy động cơ giết người, đương nhiên sẽ không hoài nghi một chú “chó ngoan” đang chuẩn bị đi làm.”

Bartender thở dài: “Khó trách ông chủ tệ quán thường nói, ngụy quân tử so với tiểu nhân càng đáng sợ, đối đầu với ngài, có mấy cái mạng cũng không đủ dùng.”

“Những thứ tôi quan tâm không nhiều lắm, vì vậy muốn đem những thứ mình quan tâm nắm chặt trong tay, tôi không có thói quen chia sẻ với người khác.”

Bartender sửa lời cười nói: “Không phải không quen, mà là không thích đi, hơn nữa những thứ càng yêu thích, thì càng muốn độc chiếm một mình.”

Vị khách tuần mỹ nâng ly cười nói: “Cậu thật thông minh.”

“Bởi vì tôi cũng là người như vậy, bắt quá khác với quý khách ở chỗ, người tôi thích bắn khoản quá nhiều, lại là một người yếu đuối vô năng, chỉ thích giả làm đà điều trốn trốn tránh tránh, muốn có được trái tim hắn, là một chuyện không dễ dàng.”

Vị khách tuần mỹ nhún mày, nói: “Rất ít khi nghe thấy cậu đề cập chuyện của mình.”

Bartender bất đắc dĩ cười: “Thật xin lỗi, tôi rất ít khi cầu nhàu trước mặt khách hàng, chỉ là mấy ngày gần đây tâm tình thật sự rất buồn bực.”

Vị khách tuần mỹ nở nụ cười chế nhạo, nói: “Đừng lo, cậu luôn đảm nhiệm vai trò thùng rác, tôi cũng bắn khoản, nếu cậu muốn, tôi cũng có thể ngẫu nhiên làm thùng rác của cậu.”

“Cám ơn ý tốt của quý khách.” Bartender khôi phục nụ cười lễ phép như cũ, nói: “Bất quá công việc bartender này, cũng bao gồm cả việc đảm nhận làm thùng rác. Tôi là bartender, ngài là khách hàng, đây là việc không thể đầu đuôi lẫn lộn, những lời tôi vừa nói, phiền quý khách quên đi.”

“Tôi hiểu rồi, bất quá quên có thể có chút khó khăn, chi bằng tôi coi như không nghe thấy đi.”

Bartender vuốt cằm cười nói: “Quý khách thấy tiện là được.”

Vị khách tuần mỹ từ trong bóp lấy ra một thẻ tín dụng, nói: “Tôi muốn về.”

Bartender tiếp nhận thẻ, nói: “Nhanh vậy à? Ngài mới ngồi không bao lâu mà.”

“Người ở cùng tôi nói, buổi tối hần muốn ăn lẩu, tôi phải trở về chuẩn bị một chút, vào mùa đông rét lạnh mà ăn lẩu, luôn luôn là điều hần thích nhất.” Trong mắt vị khách tuần mỹ, hiện vẻ cương chiêu không chút che giấu.

Tính tiền xong, bartender cung kính trả lại thẻ tín dụng cho vị khách tuần mỹ.

“Người ở cùng ngài thật hạnh phúc.”

Vị khách tuần mỹ nhẹ nhàng cười, nói: “Lần sau có rảnh tôi lại đến.”

“Quý khách.”

Bartender gọi lại vị khách tuần mỹ đang muốn xoay người rời đi, vị khách tuần mỹ nhìn về phía hần, đôi mắt hiện lên tia nghi hoặc.

Bartender tò mò hỏi: “Quý khách đã bắt được dã thú mà ngài rất muốn chưa?”

Vị khách tuần mỹ nao nao, sau đó trên gương mặt không tỳ vết của hần, lộ ra một nụ cười ôn nhu động lòng người nhất từ lúc bartender quen biết hần đến nay.

“Dã thú cao ngạo ích kỷ lại xinh đẹp kia, đã thuộc về tôi.”

31. Chương 31

Trên con đường vắng bóng người, từng cơn gió lạnh lẽo thấu xương ào ạt thổi tới, khiến Dương Phỉ phải kéo chặt vạt áo khoác, khối trắng thở ra khỏi miệng rất nhanh cũng biến mất trong không khí.

Dương Phỉ ghét mùa đông, bởi vì chân tay hần mỗi khi đến mùa đông sẽ rét run, cho dù mang găng tay hay tất cũng không cải thiện được bao nhiêu.

Lúc ở công trường, bởi vì một lượng lớn công việc, nên không cảm thấy lạnh, nhưng đến khi tan ca, liền cảm giác được sự rét lạnh của mùa đông đặc biệt rõ ràng.

Trên đường về nhà, khi đi qua cửa hàng tiện lợi, Dương Phỉ vốn muốn mua chút gì đó về nấu để làm ấm cơ thể, nhưng hần nhớ tới hôm nay lúc ra khỏi cửa đi làm, có nói với Bạch Phong Dao là buổi tối muốn ăn lẩu, liền lập tức gạt bỏ dự tính này.

Ăn một nồi lẩu bốc khói nghi ngút, là hưởng thụ tốt nhất trong mùa đông.

Mà ở ban đêm nhiệt độ còn thấp hơn ban ngày, có thể có người làm lò sưởi cho mình ngủ, cái lò sưởi này còn biết chà xát tay chân cho mình, lại là chuyện đáng mừng nhất trong mùa đông.

Từ buổi tối mấy tháng trước, sau khi Dương Phỉ cùng Bạch Phong Dao ngủ cùng nhau, kỳ lạ là đêm đó Dương Phỉ không còn mơ thấy ác mộng, cả đêm ngủ rất yên ổn.

Cũng kể từ tối đó, Bạch Phong Dao không còn trở về phòng mình, Dương Phỉ đã quen buổi tối cùng ngủ với hần, nếu không có hần, Dương Phỉ sẽ ngủ không yên.

Bắt đầu từ mùa đông về sau, Dương Phỉ càng thích dựa vào thân thể Bạch Phong Dao, thích đem mặt dán trong lòng ngực ấm áp của Bạch Phong Dao, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Lúc này, thân thể Bạch Phong Dao sẽ nhẹ run rẩy, nhận thấy dao động của hắn, Dương Phỉ sẽ đùa dai chủ động ôm lấy thắt lưng hắn, dùng hạ thể cọ xát hạ thể hắn.

Tiếp nhận trò đùa *** loạn này, Bạch Phong Dao thường sẽ thở ra một ngụm hơi thở nóng rực, gầm nhẹ một tiếng, giữ chặt hông Dương Phỉ, tức giận mỉm cười, cuồng loạn cắn lấy đôi môi hắn.

Dương Phỉ thích đùa với Bạch Phong Dao, càng thích mỗi lần Bạch Phong Dao cắn cắn sau đó xem như trừng phạt.

Bạch Phong Dao sẽ cởi quần Dương Phỉ, khê hôn dưới đùi trong hắn, đem phân thân hắn ngậm sâu vào yếu hầu, dùng miệng mình không chút khách khí hút phân thân hắn.

Loại sung sướng sâu đến tận sống lưng này, là trừng phạt ngọt ngào Dương Phỉ muốn ngừng mà không được, bởi vậy mỗi đêm Dương Phỉ đều đùa dai với Bạch Phong Dao như vậy.

“Tối nay, làm tiếp đi...” Dương Phỉ cười, lăm bầm lâu bầu nói nhỏ, tiêu tán trong không khí.

Một trận gió mãnh liệt ập tới, Dương Phỉ rung mình một cái, nghĩ đến nồi lẩu nóng, nghĩ đến khuôn mặt tươi cười của Bạch Phong Dao, hắn không nhịn được bước nhanh hơn.

Đi quanh co khúc khuỷu, chậm rãi lên sườn dốc, từ xa Dương Phỉ có thể thấy trong bóng đêm sâu thẳm, có một ngọn đèn nhỏ tỏa ra khỏi cửa sổ.

Người đàn ông kia, bây giờ có lẽ đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn đi?

Từ sau khi Sở Lăng chết, Bạch Phong Dao đều ở bên cạnh hắn, hắn đã sớm bị nuôi chịu đến nỗi, có lẽ đời này cũng không thể rời xa Bạch Phong Dao.

Nếu đem suy nghĩ này nói cho Bạch Phong Dao, hắn sẽ lộ ra biểu tình gì?

Hắn sẽ lộ ra một nụ cười ôn nhu giống như thường ngày đi!

Dương Phỉ nhìn về hướng nhà trọ ở nơi xa, chân thành hy vọng, hy vọng cả đời này, thật sự có thể cùng người đàn ông kia ở bên cạnh nhau, làm cho người đàn ông ôn nhu đó, vĩnh viễn bị hắn độc chiếm.

32. Chương 32

Da thịt màu đồng cổ rắn chắc đều đặn, không chút che lấp nằm trên ga giường màu trắng, thân thể Bạch Phong Dao cũng đồng dạng lỏa lồ, lại rõ ràng trắng nõn hơn da thịt Dương Phỉ rất nhiều.

Mà giờ phút này, làn da ngực non mịn của Bạch Phong Dao, đang cấp tốc phập phồng vô ý thức.

Đôi môi nóng bỏng, chạy dọc trên da thịt màu đồng cổ, bàn tay trái phủ trên phân thân Dương Phỉ, ma xát thông thả lại nhịp nhàng, khi có khi không vuốt ve phần đỉnh của hắn, làm hô hấp hắn trở nên hỗn loạn.

Ngón trở tay phải lại ôn nhu đảo quanh ở lối vào Dương Phỉ, vân vê khiêu khích, sau đó đem nó chậm rãi đẩy mạnh, từ bên trong khuếch trương oa huyết nhỏ hẹp.

Dương Phỉ thở hổn hển, cúi đầu rên rỉ: “Ngứa...”

“Có đau không?”

Dương Phỉ trừng mắt liếc hắn một cái, bộ dáng như “sao cậu ngứa quá vậy”, khó chịu nói: “Nếu đau, cậu cho là cậu còn có thể nằm trên tôi sao?”

Nghe lời Dương Phỉ nói, cổ họng Bạch Phong Dao bật ra tiếng cười nhẹ nhàng.

“Không đau là tốt rồi, tớ sợ cậu sẽ đau.”

Dương Phỉ dầm một cái lên vai Bạch Phong Dao, nhe răng trợn mắt uy hiếp nói: “Chờ một chút nếu đau, cậu con mẹ nó đừng trách tôi đem cậu đá xuống giường trực tiếp cường *** cậu.”

“Tớ cũng đã nói rồi, nếu cậu muốn, tớ nằm dưới cũng không sao.”

“Tôi không cần.” Dương Phỉ bĩu môi nói đúng lý hợp tình: “Nằm trên phải có trách nhiệm làm cho người nằm dưới thoải mái, tôi chỉ muốn cậu làm cho tôi thoải mái, chứ không muốn tôi phải làm cho cậu thoải mái.”

“Phải, Dương đại gia, tiểu nhân nhất định sẽ tận tâm tận lực hầu hạ ngài, cho ngài thật thoải mái, được chưa?”

“Coi như tiểu tử cậu thức thời, làm nhanh lên, muốn ở trong này chờ tới hừng đông ăn sáng xong rồi mới tiếp tục làm có phải không?” Dương Phỉ hừ một tiếng, thúc giục hẳn.

Bạch Phong Dao cười nói: “Tuân lệnh, lập tức làm liền.”

Hắn kéo đùi Dương Phỉ ra, áp đến hai bên ngực Dương Phỉ, đầu lưỡi mềm mại chạm vào cửa vào đang gắt gao co rút, sau đó chen vào.

Da đầu Dương Phỉ run lên, vách tường không ngừng bị liếm thử nháy mắt buộc chặt, đây là phản ứng xuất phát từ bản năng, rất nhanh, thất lưng Dương Phỉ theo đầu lưỡi liếm láp mà nảy lên rất nhỏ, hắn cảm thấy phần eo mình dường như muốn hòa tan.

Kéo ra một tia nước bọt *** mỹ, đầu lưỡi người đàn ông lấy tốc độ chậm rãi làm cho người ta khó có thể chịu được rồi khỏi, hắn yêu thương nhìn nụ hoa ướt át, phảng phất với hắn mà nói, đây là cảnh vật đẹp nhất trên thế giới.

“Phong Dao, tôi vừa mới thích, cậu liền dừng lại...”

Dương Phỉ dùng thanh âm khàn khàn mềm mại oán giận, ngược lại đồng tử nhìn về phía người kia lại tràn ngập hơi nước lưu chuyển.

“Đợi chút, rất nhanh, rất nhanh thôi...”

Bạch Phong Dao buông hai chân Dương Phỉ ra, hàm trụ phân thân run run đang đứng thẳng của hắn, cắn thật liếm, dùng sức hút, đồng thời hắn lại lần nữa thâm nhập hai ngón tay, ý đồ muốn nội vách tường càng thêm mềm mại thả lỏng.

Cảm nhận khoái hoạt sâu sắc, làm cho phía sau Dương Phỉ không nhận được co rút một trận, loại cảm giác được yêu thương này, làm cho hắn chờ mong càng nhiều.

Răng nanh nhẹ nhàng cắn cắn dục vọng đang đứng thẳng của Dương Phỉ, khoái cảm đánh thẳng vào sâu trong thân thể, phần eo nháy mắt cương cứng, cơ hồ đạt cao trào, nhưng người kia ác ý cố tình không chịu dời miệng, Dương Phỉ không thể giải phóng chỉ có thể khó chịu vận vẹo thân thể.

“Phong Dao... Buông, buông ra...”

“Nhẫn nại một chút, ngoan, Phỉ, cậu muốn thật thoải mái đúng không? Trước nhẫn nại chút, lát nữa sẽ có thể càng thoải mái.”

Bạch Phong Dao cũng không thoải mái gì hơn hẳn, liều mạng nhẫn nại dục vọng, không ngừng lấy tay làm mềm hóa mật huyết Dương Phỉ, đôi môi nôn nóng, không ngừng hôn tính khí và hai quả thực (bì đó :)) của Dương Phỉ.

Ngón tay thô to co rúm rất nhanh trong mật huyết, nơi chặt chẽ hàm chứa ngón tay đàn ông truyền ra thâm âm *** đang làm người ta mặt đỏ tim đập.

Khứu giác có thể ngửi được, đều là hơi thở *** mỹ hỗn hợp của cả hai, thân thể Dương Phỉ dần dần khô nóng, khoái cảm dưới hạ thân xông thẳng lên não, khiến cho đầu óc hắn mơ hồ, Dương Phỉ hô hấp cuồng loạn, ngực không ngừng phập phồng, có chút sợ hãi hành động tiếp theo của người kia nhưng chờ mong cũng càng nhiều.

Dương Phỉ biết rõ, người đàn ông này sẽ không thương tổn hắn, bởi vì người nọ điên cuồng mê luyện hắn, chỉ cần một câu nói của hắn, thậm chí cho dù chỉ là một ánh mắt, người đàn ông này cũng rất để ý, cho nên hắn mới có thể đối người nọ xảo quyết tùy hứng, ta cần ta cứ lấy như thế.

Từng có người nói, hắn giống như một con chó hoang được người đàn ông này thuần dưỡng, nhưng trên thực tế, người bị thuần dưỡng đến tột cùng là ai?

Hắn quyến luyện ôn nhu của người này, mà người này cũng mê luyện những gì thuộc về hắn.

“A -”

Bạch Phong Dao rút ngón tay ra, Dương Phỉ phập phồng thở dốc, thân thể vì mất đi sự khiêu khích của người kia mà vận vẹo khó nhin, như hy vọng tiếp tục nhận được sự đụng chạm.

Bạch Phong Dao vén những lọn tóc phân tán trên mặt Dương Phỉ, nhẹ hôn khuôn mặt hắn, Dương Phỉ cũng tựa như con chó nhỏ, không ngừng cọ xát bàn tay còn chưa rời đi của Bạch Phong Dao.

“Sao lại không làm? Thật thoải mái.” Dương Phỉ nhắm mi, oán giận vì hắn rút ngón tay ra.

Bạch Phong Dao mỉm cười, một lần nữa ôm lấy chân Dương Phỉ.

“Yên tâm đi, sẽ tiếp tục... Lát nữa khi bắt đầu sẽ có chút đau, nhin một chút, không lâu sau sẽ không đau nữa.”

Dương Phỉ khàn khàn can thiệp: “Nếu quá đau, tôi sẽ không nhin được.”

Bạch Phong Dao cười nói: “Tớ sẽ cố hết sức không làm cậu quá đau, hơn nữa đạo lý trước khổ sau ngọt cậu hẳn cũng biết chứ?”

Dương Phỉ bĩu môi nói: “Làm chuyện này cũng phải trước khổ sau ngọt à? Đàn bà khi làm chuyện này đều rất thích, hay là kỹ thuật của cậu không tốt? Kỹ thuật không tốt thì cứ nói thật ra, dù sao tôi cũng sẽ không vứt bỏ cậu, nhiều lắm là muốn cậu đi tôi luyện một chút...”

“Cấu tạo thân thể giữa nam và nữ không giống nhau, vốn sẽ đau một chút, bất quá tớ thề, tớ tuyệt đối không làm bạn Dương đau lâu.”

“Cậu thề?” Dương Phỉ khinh miệt chọn mi.

“Tớ thề.” Bạch Phong Dao lộ ra nụ cười ôn hòa quen thuộc.

“Thật sự là thua cậu rồi... Quên đi, chỉ cần nhớ rõ phải làm cho tôi thích là được.”

Dương Phỉ hừ một tiếng, giống như mời gọi mà vươn hai tay ôm lấy cổ Bạch Phong Dao.

“Phỉ, đừng lo, sẽ làm cho cậu thật thoải mái...”

Bạch Phong Dao yêu thương nhìn nụ hoa dính dính chất lỏng màu hổ phách trong suốt, dục vọng trướng đại áp lên hoa huyết, địa phương mềm mại đó hấp trụ phần đỉnh Bạch Phong Dao, nhưng lại rất nhanh co chặt lại, cự tuyệt Bạch Phong Dao tiếp tục sáp nhập, vì thế Bạch Phong Dao cắn răng một cái, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thẳng lưng, bắt buộc nó phải hé mở.

” – Đau quá!”

Dương Phỉ nháy mắt tròn tròn mắt, phát ra tiếng kêu thảm thiết, theo bản năng muốn một cước đá Bạch Phong Dao đang nằm trên người hắn, nhưng hai chân lại bị Bạch Phong Dao áp chế, không thể động đậy.

“Lúc đầu hơi đau, nhưng rất nhanh sẽ tốt thôi, Phỉ, nhẫn nại một chút, chút nữa cậu sẽ rất thích, rất thích...”

Bạch Phong Dao quay đầu đi, hôn đầu gối phát run của Dương Phỉ.

Khối dục vọng cứng rắn dừng lại trong chốc lát, sau đó, Bạch Phong Dao chậm rãi rút ra rồi thật nhanh tiến vào, lúc tiến vào hết trong thân thể Dương Phỉ, hắn cúi người, hôn lên môi Dương Phỉ.

Dương Phỉ cũng hôn trả, đầu lưỡi giao triền, mật huyết hàm chứa dục vọng cực nóng càng thêm co rút, đồng thời người kia cầm đầu gối Dương Phỉ, lấy một mật độ vận động nhất định, kịch liệt lay động phần

eo, cắm vào toàn bộ, rút ra một nửa, rồi lại cắn chặt răng hung hăng xâm nhập, mỗi lần va chạm, đều phát ra thanh âm *** loạn của hai thân thể chặt chẽ tương hợp.

“A, a, a...” Không chịu nổi kích tình thuần túy dục vọng, Dương Phi thất thổ rên rỉ.

Dùng lực đạo mãnh liệt tiến đến nơi đáng xấu hổ ấy, người kia cố ý khai phá thân thể Dương Phi.

Rất nhanh đã đến đỉnh điểm cao trào, dịch thể nóng bỏng của Bạch Phong Dao phụt ra trong cơ thể Dương Phi, cảm giác bị tẩm thấp làm Dương Phi ngây ngất say mê, dục vọng đang đứng thẳng của hắn cũng bắn ra như minh chứng cho khoái cảm cực độ.

Bạch Phong Dao đem Dương Phi đã hoàn toàn hư thoát kéo dậy, ngay cả bộ phận đang tiếp giáp bên trong cũng không rút ra, hắn ôn nhu chải vuốt từng sợi tóc tán loạn trước trán Dương Phi.

“Cảm giác thế nào?”

Dương Phi chôn đầu vào bả vai Bạch Phong Dao, nhớ lại kích tình vừa nãy Bạch Phong Dao đem lại cho hắn.

Dương Phi vỗ vỗ đầu Bạch Phong Dao khích lệ, cười nói: “Tiểu tử cậu thật không tồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Bạch Phong Dao hôn mi mắt Dương Phi.

Dương Phi liếm liếm môi nói: “Làm lại một lần nữa, thế nào?”

Bạch Phong Dao cười nói: “Cậu còn chống đỡ nổi sao?”

“Đương nhiên, không cần xem thường thể lực tôi huấn luyện được từ công trường.”

Như xác minh lời mình nói, Dương Phi chậm rãi lay động thắt lưng mình, thân thể vừa nhấc, liền cảm nhận được dục vọng cực nóng trượt ra, khiến thân thể hắn tự nhiên phát run, rung động ngọt ngào dẫn phát dục vọng người kia cũng đồng thời sống lại.

Bạch Phong Dao đè lại Dương Phi.

“Phi, kỹ thuật của cậu còn chờ rèn luyện, vẫn nên để tớ đến đi.”

“Cái gì, cậu không phải cũng cứng -”

Dương Phi nhú mi muốn phản bác, nhưng không kịp nói xong câu, đã bị Bạch Phong Dao dùng hai tay bao lấy hông hắn, dùng sức thẳng lưng một cái, va chạm lên trên, sau đó tự nhiên hạ xuống.

“A, Phong Dao... Phong Dao...”

Dương Phi chỉ có thể nắm lấy bả vai Bạch Phong Dao, mặc Bạch Phong Dao ra vào kịch liệt trong cơ thể hắn, khoái cảm sung sướng tuyệt đỉnh tràn ngập toàn bộ ý thức hắn, cơ hồ làm hắn muốn hôn mê bất tỉnh...

~~ Hoàn

~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-thu-bang-long>